HARLEQUIN

Dikkat! Canlı Yayındayız!

Tarama Clondike
Düzenleme Ser_reS

Natalie Bishop – Dikkat! Canlı Yayındayız!

2005/06 Harlequin Tek Roman

İngilizce Adı: Love on Line One! (2003)

Tarama : Clondike

Düzenleme: Ser_reS

Konu:

Jake Danford İlkokuldan beri psikolog Julie Sommerfield'in başının belasıydı. Jake bir sabah radyo show'unda Julie'ye hakaret edince, Julie, kılık değiştirip onunla görüşmeye ve intikam almaya karar verdi.

Fakat, işler yolunda gitmedi ve Jake onun gerçek kimliğini anladı. Julie'nin acilen yeni stratejiler belirlemesi gerekiyordu, çünkü Jake dünyasını sarsmaya başlamıştı.

Yazarın gerçek adı: Nancy Bush ama Natalie Bishop, Nancy Bush, Nancy Kelly adlarıyla da yazıyor.

NATALIE BISHOP

DİKKAT! CANLI YAYINDAYIZ!

EKİP A.Ş.

Acıbadem Cad. Rauf Paşa Hanı Sok. No:42
Acıbadem – İSTANBUL – TÜRKİYE
Tel: 0216 340 55 78 Fax: 0216 340 55 79
E-mail: ekip25@hotmail.com

DİKKAT! CANLI YAYINDAYIZ!

GİRİŞ

Jake Danforth canlı yayın mikrofonuna eğilirken camın gerisindeki DeeAnn'a baktı ve onun başıyla olumlu bir işaret yaptığını gördü. "Sanırım bir telefona daha cevap verecek kadar zamanımız var," dedi. Birinci hat gösterilmiş, aynı anda arayanın adının Shar olduğu yazan bir kağıt kaldırılmıştı.

Jake yanıp sönen düğmeye bastı. "Merhaba, Shar."

"Amanın! Tanrım! Canlı yayında mıyım? Hem de Jake Danfort ile..."

Kızın cıyaklamasına son vermek için atılan Jake, "Evet," dedi. "Programın sona ermesine beş dakika var. O nedenle hemen konuya girelim."

"Boşanmandan söz ettin. Dava dün sonuçlanmış, değil mi?"

Jake yüksek sesle içini çekecekken kendisini engelledi. Toplumsal bir figür olmanın bedeliydi bu. Gündemin tepesine yerleş, ama bir şey yokmuş gibi davran. Bunu yapmayı artık öğrenmesi gerekiyordu. "Evet, doğru."

"Şey demiştin... Eşin... Yani artık ayrıldığın eşin oluyor... O psişiğe gitmiş, kadın da ona senden boşanmasını öğütlemiş."

"Psikolog."

Onun kızın yanlışını düzeltirken bıkkın bir şekilde konuştuğunu gören DeeAnn omuzlarını silkerek aldırmamasını işaret etti. Jake'nin canlı yayında kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesinden

hoşlanmadığını biliyordu, ama o günlerde arayan herkes aynı konuyu konuşmak ister gibiydi.

Shar, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye devam etti. "Yaptığı çok kötü bir şey. Bence o psişiğe gidip birkaç kelime de senin etmen gerek."

"Psikolog. Ve anlaşılan aynı zamanda evlilik danışmanı da."

"Hah!" Shar ayrıntıyla ilgilenemeyecek kadar öfkelenmişti. "İşini yaparken tarot kartları kullandığını söylememiş miydin?"

"Öyleymiş."

"Öyleyse kapısına gösterişli unvanlar yazarak bir şeyler olduğunu kanıtlamaya çalışan şarlatanın biri o. Tarot ancak yönlendirici olarak kabul edilebilecek bir tür faldır. Yargıda bulunmak için kullanılmaz."

"Sen de tarot falı bakar mısın, Shar?"

"Biraz anlarım ve o kadının... Adı neydi?"

"Julie Sommerfield."

"Onun neden söz ettiğini bildiğine inanıyor musun, Jake?"

"Anlaşılan eski eşim inanıyormuş."

"Ben senden söz ediyorum. Kadının ne yaptığından haberi olduğunu düşünüyor musun?"

Jake kumanda masasında çantasını toparlamaya başlayan DeeAnn'a göz attı. Yapımcısı her sabah program süresince orada oturur, arada sırada söze karışıp ortalığı kızıştırır ve Şeytan'ın Avukatı rolünü oynardı. Ama o gün rahatı yerindeydi, çünkü herkes aynı şeyden söz etmek için arıyordu.

Jake onun olduğu yerde kalakalmasına neden olacak bir ses tonuyla, "Gerçekten ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun, Shar?" dedi. DeeAnn hemen duralayıp endişeyle gözlerini onun üstüne dikmişti. Jake aldırmadı. Olağan koşullar altında duygularını gizleme konusunda çok iyiydi, ama nedense o anda öfkesini boşaltmanın eşiğindeydi.

"Bence Julie Sommerfield bir psikoanalist özentisi," dedi. Yaptığı çıkış hoşuna gitmiş, başını sallayarak kendisini tebrik etmişti.

Gözü kollarını havada sallayarak onun dikkatini çekmeye çalışan DeeAnn'a ilişti, ama yine aldırmadı. "Olasılıkla insanın içine baygınlık veren şu 'denetim sağlama' ve 'özgüven yapılandırma' ve 'kendi değerini kavrama' gibi lafları geveleyip duran bir tip. Bir saat boyunca dırdır eder, hiçbir şey söylemez, sen ayağını görüşme odasından dışarıya atmadan önce ödemeyi yapmanı ister. Tarot kartlarından esin aldığına göre ileri inceleme yöntemleri de kahve falı, yıldız falı falan olmalı. Danışmanı da 'iç ses'tir mutlaka. Pekala, insanlar arası ilişkilere dair bir şeyler biliyor mu? Şüpheli. Bir şeyden haberi olduğunu sanmıyorum. Onun tüm mahareti dilinin ucunda. İnsanlara değil danışmanlık yapmasına, yaklaşmasına bile izin verilmemesi gereken çatlağın teki o kadın. Ve benim eski eşim ondan iliklerine dek etkilenmekle kalmadı, gidip bir kez de kendim görüşmemi bile istedi. Zırvalığın bu kadarına inanabiliyor musun? Hem seninle alay edilsin, hem de üstüne para sızdırılsın! Ne tezgah ama!"

DeeAnn boğulur gibi bir ses çıkartarak yayın odasından kaçtı.

Shar, "Bence gitmelisin!" diye bağırdı hattın öte ucundan. "Git ve onun canına oku! Ve ona seni Shar'ın gönderdiğini söyle."

Jake silkinip konsola baktı ve tüm hatların ışıklarının yanıp sönmeye başladığını gördü. Biraz ileri gitmişti, ama artık çok geçti. "Bunu düşüneceğim. İşte Zipper de geldi." Sonraki yayını yapacak arkadaşına başıyla işaret verirken, "İyi sabahlar, Portland," dedi. "Yarın sabah saat tam altıda yine birlikte olacağız. "O zamana dek sevdiklerinizi psikolog bozuntularından sakının."

Kendi kendine sırıttı.

"Julie Sommerfield ve türdaşları! Dikkat edin, gözümüz üstünüzde..."

NATALIE BISHOP

BİRİNCİ BÖLÜM

"Onu kesinlikle geberteceğim!"

Gazetenin Pazar ekinin sayfalarını çeviren Julie Sommerfield kendi kendine çılgınca bir hiddetle konuşuyordu. "Evet, bunda kararlıyım. Biliyorum aslında hiç de hoş olmayacak, çünkü kendimi bir cani olarak düşünmekte zorlanıyorum." Gazetenin üstünden en iyi dostu ve ev arkadaşı olan Nora Carlton'a baktı. "Cani mi denir, yoksa 'caniye' mi?" diye mırıldandı. Bu kadar kızgınlık anında böylesi bir ayrıntıya dikkat ettiğine göre, henüz adam öldürecek kıvama gelmemiş olmalıydı.

Nora adam şeklindeki zencefilli çöreğin yüzüne kremayla sırıtan bir ağız kondurdu. "Tanrı aşkına, sen zırvaladığının farkında mısın?"

"Jake Danfort konusunda artık her şey sona ermeli. O kadar yakışıklı olması gerçekten kötü. Üstelik ben bir zamanlar ondan hoşlandığım için bil ki kendimden utanıyorum."

Nora ellerini beline koyup geri çekildi ve bir eserini incelermiş gibi ona baktı. "Utanılacak bir şey yok. Senin adın Juliet olsaydı, onu herkes Romeo , diye çağırırdı.O senin hayatının Romeo'su idi."

"O tüm okulun Romeo'su idi. Üstelik takma adı da buydu."

"Ona aşıktın."

"*Aşk*... O sadece tensel bir tutkuydu." Gazeteyi yere attı. "Bu sefer çok ileri gittiğini kabul etmelisin. Bütün bunları bana nasıl söyler...?"

Nora, "O sözleri söylediği kişinin sen olduğunu bile bilmiyordu," diye anımsattı ona, ama Julie onu dinlemiyordu.

"Biri onu durdurmalı artık. Ve bunu yapan kişi ben olacağım."

"Nasıl?"

"Hmmmm? Ne dedin?"

"Onu nasıl öldüreceksin?"

Julie'nin gözleri kısıldı. "Yavaş ve işkence içeren bir yöntem kullanarak. Örneğin, ölümcül bir zehirden ancak can çekişmesine neden olacak ölçüde bir doz verebilirim... Hayır, azar azar verilecek birkaç doz daha da iyi. Böylece kimse benden şüphelenmeyecek ve o, sonunu getirecek zehri yudumlağında..."

"Nasıl vereceksin ona bu zehri?"

"İyi soru..." Julie başını bir yana eğip düşündü. "Belki öksürük şurubuna katar ve arkama yaslanıp mutlu anın gelmesini beklerim."

"Ya o şuruptan bir başkası da içerse...?"

"Yalnız yaşıyor. Herkesten nefret ediyor. Sadece köpeği var. Ben de onun köpeğinden nefret ediyorum zaten."

"Köpeğini hiç gördün mü ki?"

"Hala aynı köpek! Onu hatırlamıyor musun? Şimdi yüz yaşında falan olmalı."

"Aspirin mi?"

"Evet o! Ne isim ama?" Nora yorum yapmadan omuz silkince, "Her neyse," diye devam etti. "Köpeği öksürük şurubuyla beslemiyorsa..."

"Aspirin ile öksürük şurubu iyi gitmez."

"Botanik dükkanından böcek ilacı alırım ve..."

"Şunu bir tatsana." Nora elindeki krema tüpünün ucunu Julie'ye uzattı ve parmağına biraz sıktı.

Julie parmağını yalayarak. "Mmmm! Harika olmuş."

"Önümüzdeki cumartesi günü Cadılar Bayramı'nda bunlardan iki bin tane satmayı hedefledim..."

Nora'nın Portland'ın merkezindeki 23. Cadde'de bir unlu ürünler dükkanı vardı. İki mağazanın arasına sıkışmış dar ve uzun bir yerdi, ama ünü bütün kente yayılmıştı. Tek sıkıntısı, aynı alanda üretim yapan ve kentin kuzeybatısından içlere doğru yayılmaya başlayan St. Cloud Fırıncılık adlı mağaza zinciriydi.

Nora, "Planım kurabiyeleri rıhtımda açacağım reyonlarda satmak," dedi. "Umarım Irving St. Cloud ile beyaz önlüklü palyaçoları hiç olmazsa orada bana bulaşmaz."

"Onun da buna karşılık, Rıhtım Parkı'nda reyon açacağından eminim. Ama meraklanma zencefilli kurabiyeleri seninkilerle yarışamaz. Şimdi artık benim sorunuma dönebilir miyiz."

"Hmmm!" Nora çoktan tüm dikkatini kurabiyeleri süslemeye vermişti.

"Jake, bunca yıldan beri bana yaptığı işkenceyle uzun ve acılı bir ölümü çoktan hak etti. Ama... Belki onu tek kurşunla vurup işi uzatmamak daha akıllıca olur. Basit ve çabuk. Uğraşamam onunla."

Nora tepsiyi fırına sürdü. "O zaman bir tabanca alman gerekecek."

"Üstelik o şeyi kullanmayı öğrenmem de..."

Julie ile Nora ilkokuldan beri arkadaştı. Çocuklukta aileleriyle birlikte Beaverton'da yaşadıkları, Jake ile onun haydut arkadaşları tarafından meyve yağmuruna tutuldukları zamanlardan beri hiçbir zaman birbirlerinden ayrılmamışlardı. Bahçe duvarının üstüne tünemiş oğlanlar ordusu, yedikleri erikleri ve kayısıları üstlerine atmaya başladığında, Nora hiç duraksamadan kaçar, tek başına savaşa tutuşan, dolayısıyla mağlubiyete tek başına katlanmak zorunda olan her zaman Julie olurdu. Kazandığı en büyük zaferler de, kendisine atılan meyvelerden birkaçını Jake'nin gömleğine yapışacak şekilde geri yolladığı zamanlardı.

Sonra önce ortaokula, ardından da liseye geçmişlerdi. Lise mezuniyet balosunda Julie'nin erkek arkadaşı tuvalette kafayı çekip

sarhoş olmuş, Jake'nin kız arkadaşıysa tüm geceyi, Jake üniversiteye gitmek için kentten ayrılacağı için ağlayarak geçirmişti. Aslında mezuniyet kutlamaları kimileri için biterken, başkaları için başlıyordu.

Jake ve Julie, berbat bir mezuniyet balosu yaşamanın verdiği sıkıntıyla bahçeye çıkmış, orada karşılaşıp konuşmaya başlamışlardı. Söz sözü açmış, konu yaptıkları saçmalıklara gelmişti. Bir an çocukluk anılarından söz ederken, her nasıl olduysa, kendilerini arabada giderken bulmuşlar, Jake'in ailesinin West Hills'deki evine gelmişler, arazinin öte ucundaki konuk evine girivermişlerdi. Ve de sevişmeye başlamışlardı. Rüzgarın fısıltısını duyuyorlar, tenlerinde çiçek goncası gibi karıncalanmaların oluştuğunu hissediyorlardı. Muhteşem bir duyguydu bu yaşadıkları...

Daha doğrusu; Jake'nin kız arkadaşı bu evi basana dek... her şey muhteşemdi...

Pazartesi günü tüm okul dedikodularla çalkalanmaya başlamıştı. Jake dedikoduları bastırmaya çalışmış, ama onun eski sevgilisi yangına körükle gidip, Julie'nin lise yaşamının son haftalarını karabasana dönüştürmüştü. Julie o günleri hatırlamak istese de yapamıyordu. Bu anlar onun için yaşanmamış gibi olduğuna göre, yaşanmamış anlardan da zaten anılar oluşmazdı..

Üniversite yılları o korkunç günlerin izini silecek gibiydi. Ve Washington Üniversitesi'nde okurken Jake Danforth ile karşılaşıverdi. Jake bu rastlantıdan son derece mutlu görünüyordu. Ne var ki; ona karşı garip ve tatmin edilmemiş bir çekimin etkisinde olduğunu hisseden Julie olabildiğince çabuk bir şekilde Oregon Üniversitesi'ne transfer oldu.

Yedi yıl sonra da; başından kısa süreli bir evlilik geçmiş ama, kendisine olan güvenini ve üniversite diplomasını kazanmış olarak Portland'a döndü. Evlilik danışmanlığında uzmanlık kazanmış bir psikologla ofisini paylaşmaya başladı. Ardından büro arkadaşı emekli olup işten ayrılırlarken ona müşterilerinin listesini bıraktı.

Gerekli kursları alan Julie ani bir kararla evlilik danışmanlığına başlayacak, o konuda da çok başarılı olacaktı. Kimi çiftler ona birbirinin boğazına sarılmış halde geliyor, ama onun ofisinden kol kola çıkıyorlardı.

İnsanların birbirinin boğazını sıkması düşüncesi, aklına belki de bininci kez yeni baştan Jake Danforth'u getirdi.

"Adamın bir radyo programı olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Keşke karısına onu bırakmasını söylemeseydin."

"Söylemedim ki. Kadın bana onu bırakma kararını çoktan almış halde geldi ve eşinin nasıl bir hödük olduğunu anlatıp durdu. Ben aslında onun ne hödük olduğunu zaten çok iyi biliyordum, ama..." Duralayıp kendisini bıkkın gözlerle süzen Nora'ya baktı. "Her neyse... Beni radyo şovunda o şekilde aşağılamaya hakkı yoktu."

"Biraz saldırgan bir tavır sergilediğini kabul etmek gerek."

"Biraz mı? Dediklerini duymadın galiba..."

"Senin kim olduğunu bilmiyor . Adın artık değişik. O sözleri sana saldırmak için söylemedi. Söylediklerini bir tür takılma, sataşma olarak kabul et ve rahatla."

Julie'nin bu sözlerde haklı bulduğu tek bir şey vardı, o da Jake'nin kendisini Juliet Adams olarak tanıdığıydı. "Neredeyse onu korumaya başlayacaksın," diye homurdandı. "Beni lanetler konusunda uzmanlaşmış bir çingene falcı gibi gösterdi herkese."

"Ama sen de kadının tarot falına bakmışsın."

"Hayır! O kendi falına bakmıştı ve bana da göstermeyi önerdi. Ben de kabul ettim, çünkü takıntılarından sıyrılması için ilgisini yoğunlaştıracağı bir uğraşı olmasını doğru buldum. Ayrıca, unutma psişik olmanın utanılacak bir yanı da yok."

Nora, "Öyle," dedi. "Bu her şeyden önce bir anda kapısının önüne yığılan müşterilerden anlaşılıyor."

"Jake'yi sadece bu nedenle; bir sürü aklını astrolojiyle bozmuş deliyi kapısının önüne yığdığı için öldürmem gerek."

"Yaptığı yayının müşterilerini kaçırdığını iddia ederek onu mahkemeye veremeyeceğine göre, öfkeni çıkartmak için bulduğun ilk çare... Cinayet belki de son ve en akıllı çare olabilir."

"Ben son yıllarda sadece evlilik danışmanlığı yapıyorum, Nora." Duralayıp içini çekti. "Bu da aslında yeterince hırpalayıcı. Kurt'dan ayrılmasaydım şimdi evlilikleriyle uğraştığım insanlar gibi olacağımı düşünüyorum zaman zaman."

"Tanrı korusun!"

"Neyse ki birbirimize göre olmadığımızı altı ayda anladık ve el sıkışıp efendice ayrıldık."

"Ve o, hiç zaman kaybetmeden, ertesi gün yedi haneli bir banka hesabı olan on sekiz yaşında bir tazeye koştu. Hayatın boyunca verdiğin en doğru kararın, onunla evlenmek olduğunu söyleyemem"

"Dalga mı geçiyorsun? Adam tıpkı Jake'ye benziyordu."

Nora kıkırdadı. "Bunu itiraf etmek sana acı veriyor olmalı."

"Hem de nasıl!" Kurt Sommerfield büyük bir hataydı, ama şimdi gerilerde kalmıştı. Jake'nin de öyle olmasını isterdi. Tekrar içini çekti. "Jake'yi sistemimden atmıştım, ama karısı denen o kadın kapıdan içeriye adım attığı anda olanca ağırlığıyla geri geldi."

"Kadına kocasını tanıdığını söyledin mi?"

"Ah, hayır! Elbette söylemedim."

"Bu meslek ahlakına aykırı olduğu için mi?"

"Hayır, o nedenle değil." Julie gözüne düşen kakülünü geri itti. "Sadece fırsat bulamadım bunu yapmaya. Kadın durmadan konuşup onun nasıl bir alçak olduğunu anlattı ve ismini söylemedi. Ona ilişkilerini düzeltip evliliklerini kurtaracak bir girişimde bulunabilmek için sonraki seansa eşini de getirmesini söyledim, o da böyle bir şeyin asla olamayacağını iddia etti."

"Neden olamazmış?"

Julie, usançla gözlerini devirerek baktı. "Çünkü kadın onu zaten bırakmıştı. Derdi evliğini kurtarmak değil, içini dökmekti. Giderken yazdığı çekteki isim dikkatimi çekti ve ona eşinin radyocu Jake Danforth mu olduğunu sordum. Onun tepkisi garipti..."

"Ve o olduğu ortaya çıktı, öyle mi?"

"Hayır radyocu Jake Danforth değil. 'onun-bunun-çocuğu' Jake Danforth imiş."

Nora bir kahkaha attı. "O şekilde söylenince kim olduğunu anlamakta sen de zorlanmamışsındır. Anlamadığım bir şey var. Ondan böylesine nefret ediyorsan radyo programını neden dinliyorsun?"

Julie omuz silkti. "Canının yanmasından hoşlanan insanlar olduğunu hiç duymadın mı sen? Psikolojide mazoşizm diye bir şey vardır."

Julie ertesi sabah uyanmakta gecikti. Saatin kaç olduğunu görünce yataktan fırladı. Çabucak bir duş alıp, mutfaktan geçerken Nora'nın kurabiyelerinden iki tane kaptı ve kaplumbağa Vosvos'una atlayıp deli gibi sürerek trafiğe daldı. Trafik ışıklarının otuz dakika içinde Glisan'da olmasına izin vermeyeceğini anlayınca ana caddeyi bırakıp ara sokaklara daldı ve zigzaglar çizerek ilerlemeye koyuldu. Sonunda Yirmibirinci Cadde'deki ofis binasına varmıştı.

İlk işi bekleme salonundaki klimanın düğmesine basmak ve çalışıp çalışmadığını dinlemek oldu. Can vermenin eşiğinde gibi hırıldayan cihaz kıştan önce susacak olursa yeni bir masraf kapısı açılacaktı. Gerçi müşterilerinden fazla para almıyor ve o tür lüksler onu fazla ilgilendirmiyordu, ama evliliğinde zaten sıkıntılı olan insanların o yıl tuhaf bir şekilde sıcak giden havalar nedeniyle bekleme odasında daha da fazla bunalmasına içi elvermezdi.

Ayrıca en zengininden en yolsuzuna dek tüm insanların para vermekten nefret ettiği iki meslek erbabı varsa birisi avukatlar, diğeri de kirli çamaşırlarını önüne dökecekleri evlilik danışmanı psikologlardı. Buralara verecekleri paranın hiç değilse bir bölümünün kendi rahatları için harcandığını görmekten hoşlanırlardı.

Ofisi çabucak havalandırdı ve telesekreteri kontrol etti. Mesaj ışığı yanıp sönüyordu. İlk iki mesaj eski müşterilerindendi ve randevu saatlerinin ayarlanmasına yönelik istekleri yansıtıyordu. Julie

sonraki mesaj için düğmeye bastı ve duyduğu ses tüylerinin diken diken olmasına yetti. Dinleyicileri Jake Danforth'un sesinin tınısından çok hoşlanıyor olabilirdi, ama bu onun için geçerli değildi.

"Ben Jake Danforth, Ms. Sommerfield. Eşim ayrılık sürecimizde kendisine yardımcı olan *psikoloğun* siz olduğunuzu söyledi."

Onun psikolog sözcüğünün üstüne özellikle basarak konuştuğunu fark eden Julie'nin elleri yumruk halinde sıkıca kenetlenmişti.

Jake devam etti: "Benim radyo programıma katılmakla ilgilenir miydiniz, Ms. Sommerfield? Dinleyicilerimin, vereceğiniz öğütleri sizin ağzınızdan duymayı tercih edeceklerinden eminim."

Julie cihazı durdurdu ve kendisini koltuğuna atıp düşünmeye koyuldu. Jake sahiden de onun kim olduğunu bilmiyor muydu? Bu gerçek olamayacak kadar güzel bir durumdu. Mesajı bir kez daha dinledi, telefon numarasını not aldı. Bir zaman daha kendi kendine sırıtarak oturduktan sonra numarayı çevirdi ve santrale adını verip Jake'nin hatta gelmesini beklemeye koyuldu.

"Ms. Sommerfield?"

"Benim, Mistı Danforth." Koyu bir güneyli aksanı taklit ederek konuşuyordu. "Mesajınızı aldım. Anladığım kadarıyla görüşlerimi canlı yayında dile getirmemi istiyorsunuz."

"Evet, Ms. Sommerfield. Ne dersiniz?"

"Geçen gün bana epey yüklendiniz, Mistı Danforth. Ama sizin hayranlarınızdan biriyim ve böyle bir fırsatı kaçırmak istemem."

"Sahi mi?" Jake'nin sesi gerçekten sevinmiş gibi geliyordu. "Öyleyse Cuma sabahı sizin için uygun mu?"

"Çok iyi, Mistı Danforth. O günü inanın şimdiden iple çekiyorum."

Julie telefonu kapatınca koltuğuna yüreği deli gibi çarparak yığıldı. Zehir, tabanca... Jake'den ebediyen kurtulmak için cinayetin birçok çeşidi aklından geçmişti, ama bir insanı öldürmek için başka bir yöntem daha olabileceğini yeni anlıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı hava kapalı ve sertti. Mevsim normallerine dönüyor, Portland'a ekim soğuğunu getirmeye başlıyordu.

Julie kalkıp duşunu aldıktan sonra saçlarını kuruttu, dişlerini sızlamalarına neden olacak kadar uzun süre fırçaladı ve makyaj faslına geçti. Televizyona değil, radyoya gittiğini bilmesine karşın oldukça özenli bir şekilde makyaj yapıyordu Jake Danforth ile karşılaşacaksa, zırhının eksiksiz olması gerekirdi. İşi bitince bir adım geriledi ve aynada kendini inceledi. Kullandığı gölgeler, far ve maskara mavi gözlerini iyice ortaya çıkartmıştı. Rujunun da her zamankinden parlak bir kırmızı olduğu dikkatini çekince gözlerini kıstı ve dudaklarının fazla iştah açıcı olup olmadığına baktı. Yanaklara sürülecek biraz allık bunu kolaylıkla dengeleyebilirdi.

Çok iyi görünüyordu, ama hala biraz Juliet Adams idi.

Birden içinde bir panik yükselir gibi oldu. Jake'nin karşısına o haliyle, elini kolunu sallayarak çıkacak olursa adamın kendisini tek lokmada yutacağı kesindi. Kırmızı elbiseyi üstünden öfkeyle sıyırıp yere attı. Yaptığı şey kesinlikle aptalcaydı. Çaresizlik içinde saçlarını toplamayı denedi, ama Juliet Adams hala aynadan ona bakıyordu.

Gardıroba koşup siyah, uzun ve bol bir süveter kaptı, altına giymek için yine uzun ve siyah bir etek seçti. Dizlere kadar gelen kara çizmeleri de ayaklarına çekince kılık meselesi hallolmuş gibiy-

di. Bu kez de saçlarına jöle sürüp iki yandan ve üstten yüzüne doğru taradı. Bu da yüz şeklinin kapanmasını sağlamıştı.

Ama hala yeterli değildi.

Çantasını kapıp oturma odasına koştu ve Nora'nın Cadılar Günü'nde satış yaparken giymek için aldığı geniş kenarlı, siyah büyücü şapkasını kafasına geçiriverdi. Görenin çığlık atmasına yetecek kadar berbat bir yaratığa dönüşmüş, ama artık tanınacak halden çıkmıştı. Görüntüsüne uyan bir şekilde aynadan kendisine şeytanca sırıttı.

"Özel konuğumuz saat tam sekizde burada olacak."

Jake anonsu yaparken saatine baktı ve sekize beş kaldığını gördü. Kadın gelecekse bir an önce ortaya çıkmalıydı, yoksa gecikecekti. Konuklardan canlı yayın kurallarını görüşmek için yayından bir saat önce stüdyoda olmaları istenirdi, ama anlaşıldığı kadarıyla Ms. Sommerfield kendisine bir ayrıcalık tanımıştı. Bu gecikme için özür olarak trafiği, ya da doğurup bir dadının kucağına attığı çocuklarını gösterecek olursa, ona yumuşak davranmaya niyeti yoktu.

Aslında ona hiçbir koşul altında yumuşak davranmaya niyeti yoktu ya... En ufak bir sersemliğini yakaladığı anda onun yerle bir etmeye kararlıydı. Yaşamdaki en acımasız yaratık yayına bağla izleyiciler olurdu. Sommerfield'i onların sergileyeceği manevi ka-liamdan kurtarmak için bir şey yapmayacaktı. Böyle biri bir pro-rama katılmayı kabul ederken onu bekleyen şeyin ne olduğunu da tahmin etmeli ve her türlü rezilliği göze almalıydı.

Dönüp DeeAnn'a baktı ve onun omuzlarını kaldırıp başını iki yana salladığını gördü. Yayına iki dakika vardı. "Konuğumuz anlaşılan gelmeyecek." dedi ve duraladı. "Belki de bunu tarot kartlarıma danışmam gerek." Masanın üstündeki kağıtları karıştırır gibi yaptı, sonra yanında getirdiği kart destesini önüne yaydı.

DeeAnn camın gerisinden parmağını kaldırdı ve iki yana sallayarak klasik 'çok ayıp' işaretini yaptı.

Jake kendi kendine sırıtarak, "İşte!" dedi. "Ama bir dakika... Özel konuğum galiba bu sabah aramıza katılamayacak. Yolculuğa çıkmış. Ah, hayır, hayır! Kartlarda başka bir şey görüyorum. Uzaylılar tarafından kaçırılmış olabilir. Şu kartın üstündeki uzay gemisi o anlama mı geliyor, DeeAnn?"

Tam o sırada yayın odasının kapısı açıldı ve diğer yapımcı olan Colin içeriye uzanıp ona başparmağını kaldırarak 'tamamdır' sinyali verdi. Arkasında içeriye girmeye hazırlanan birisi vardı.

Jake, "Bir dakika!" dedi. "Bir ses duyuyorum. Bu galiba uzay gemisinin motorlarının sesi. Uzaylılar sanırım konuğumuzu yayın odasının önüne bıraktı."

Mikrofonu eline aldı ve yerinde dönüp içeriye giren kişiye baktı. Kadın tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve başında kocaman kırmızı gözlüğü ve cadı şapkası gibi bir şey vardı. Yüzünün görülebilir bölümü çenesi ve ağzından ibaretti. Ve o çene inatçı birisi olduğunu vurgulayacak, dolgun dudaklarıysa iştah açacak biçime sahipti.

Jake yüzünün gördüğü kadarından kadının pek de mutlu birisi olmadığını anlamıştı.

"Hoş geldiniz," dedi. "Sizi göremeyen dinleyicilerimiz için kısa bir özet yapmama izin verin. Konuğumuz cadı kıyafeti içinde geldi, sevgili dinleyenler. Sanırım buradan çıkınca Cadılar Bayramı kostüm provasına gidecek. Bunun karakteri gereği olduğu aklımın kenarından bile geçmez."

Odaya giren DeeAnn tekli bir kulaklık uzattı, Julie onu takarken yakasına bir mikrofon iliştirdi.

Julie masadaki lamba yanar yanmaz, "Neden karakter gereği olmasın?" dedi.

"Yani cadı mısınız?"

"Bana bundan kötü sıfatlar da yakıştırıldı, Mistı Danforth. Çoğu da sizin tarafınızdan."

Jake güldü. "İlk atak başarılı, Ms. Sommerfield." Bir taraftan da kadının aksanının sahte olduğuna dair bahse girebileceğini düşünüyordu. Onu biraz tanımak isterdi, ama kıyafeti buna kesinlikle izin vermiyordu. Kumanda masasına baktı ve yanıp sönen ışıklar olduğunu gördü.

"Dinleyicilerimin size birkaç sorusu var anlaşılan. İlişkilerine dair onlara öğüt verebileceğinizi umuyoruz."

"Elbette." Julie yutkundu. İşte başlıyordu. Oraya geleli henüz bir dakika bile olmamıştı, ama daha şimdiden bir maraton koşucusu gibi terlemişti. Ve tüm bunların sorumlusu Jake idi. O kadar çekici görünmesinin de duruma hiç katkısı olmuyordu doğrusu. Kendisi tepeden tırnağa siyahlar ve kalın giysiler içindeyken, o rengi atmış kot pantolonu, kolları sıvanmış gömleğiyle çok rahattı. Saçı günün standartlarına göre biraz fazla uzun sayılabilirdi; gömleğinin yakasına kadar dökülüyordu. Gözlerinin mavisi, Julie'ninkilerden birkaç ton daha koyuydu. Ve koyu renk kirpiklerle gölgeleniyorlardı. Tetikte bekleyen bir kedinin sinsi yumuşaklığı vardı üstünde.

Yani Jake'le ilgili her şey kusursuzdu.

Onu hayranlıkla süzdüğünü fark eden Julie silkindi. "Aslında benim de size birkaç sorum vardı, Mistı Danforth."

"Öyle mi?" Jake'nin ağzının kenarları hafifçe kıpırdar gibi olmuştu. "Öyleyse önce o soruları alalım."

Bu kendine aşırı güvenen tavır Julie'nin içinde bir şeyleri tetikledi. Karşısındaki kibirli yaratık o maskeli balodan ağzının payını alıp çıkacaktı. "Eşiniz bana boşanma nedenlerinizi açıkladı," dedi. Bu konuda sizin düşüncelerinizi alabilir miyim?"

"Lütfen bana Jake de. Bu resmiliği aşmamız gerek."

"Pekala, Jake. Sen de bana Miss Som-ma-field olarak hitap edebilirsin."

Jake'nin kaşları şaşkınlıkla alnının ortasına kadar fırlamıştı. Ama hemen ardından başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Tamam," dedi gülerek. "Pekala Miss Som-ma-field! Demek neden boşandığımızı bir de benim ağzımdan dinlemek istiyorsun. Aşılmaz

uyumsuzluk. Ben uyumlu davranamadığımız konular üstün
çaba sarf ettim, ama o bu tür meselelere tamamen ilgisizdi."
Julie ona hiç de neşe içermeyen bir gülümsemeyle baktı.
de bunları söyleyerek puan toplamaya çalışıyorsundur."
"Belki. Psikolog ve evlilik danışmanı olan sensin. Aslen
sin?"
"Güneydenim."
"Deme! Biraz daha net bir açıklama verir misin?"
Julie'nin yüreği daraldı. "Asıl konudan uzaklaşıyor muyu
"Bilmem. Uzaklaşıyor muyuz? Asıl konu ne?"
Adam ona takılıyordu. Hatta inceden inceye flört etme
başlamıştı. "Boşanmandan söz ediyorduk."
"Telefon hatlarını gösteren ışıklara bakar mısın? Hatlard
leyen insanların hepsi aynı şeyi konuşmak istiyor."
Jake yanıp sönen düğmelerden birisine basmak için uza
Julie'nin yüreği bir kez daha ağzına gelmişti. Ama onu k
camın arkasından başını sallayan DeeAnn oldu. Anlaşıldığı k
la söyleşinin gidişinden memnundu.
Jake sandalyesinde iyice rahat bir konuma geçerken, "
danışmanı olduğun iddiasındasın," dedi. "Ama işini yaparke
kartlarına başvuruyorsun. Yıldızlara da bakar mısın? Çay ya
rını, kahve fincanlarının dibindeki telveyi de okur musun?"
Julie kartları ortaya çıkartan kişinin Teri Danforth ol
söylemeyi çok istiyordu, ama oraya bahaneler uydurmak için
durumuna düşemezdi. "Genellikle görüştüğüm kişileri din
diye başladı söze. "Onların endişeleri, korkuları, pişmanlık
nim için önemlidir. Çoğu zaman insanlar bu etkenler doğrult

DİKKAT! CANLI YAYINDAYIZ!

"Sabah işe giderken bu kanal açıksa değiştirmem. Aslın(yonun kanallarıyla oynamam."

Jake onun tüylerini diken diken edecek şekilde sırıttı. "Bı ramın devamlı dinleyicilerinden olduğunu kabul et."

"Hayır, değilim!"

"Radyoyu evde kahvaltı ederken açtığında ve arabana k için reklam arasını beklediğine dair bahse girerim."

"Önüne geçilmez bir egon var, Mistı Danforth."

"Jake...! Üstünde resmim olan kahve kupalarından kazan çin her gün telefon edenler arasındasın, değil mi?"

"Asla yapmadım öyle bir şey!"

"Ahhh! Demek çekilişte kaybettin. Üzülme, Miss Sc field." Çekmecesini açıp üstünde sırıtan resminin olduğu bir kupası çıkarttı ve uzattı.

Julie, "Kırmamaya çalışacağım," diye homurdandı.

"Şimdi bana işini nasıl yaptığını anlat. Geliyorlar ve karşı ruyorlar." Duraladı. "Yoksa psikiyatra gittikleri zaman olduğ bir kanepeye mi uzanıyorlar? Eğer öyleyse, kanepen açıldığı iki kişilik olan türden olmalı. Evlilik danışmanı olduğuna gör(

"Kimisi oturur, kimi ayakta durmayı yeğler. Bazen de..."

"Kanepe faslı yok mu?" Jake ağırlığını iyice geriye verip ni ensesinde kavuşturdu, bacaklarını uzatıp esnetti.

Julie şimdi karşısında alabildiğine serilmiş olan manz keyfini çıkartmak isterdi. ama bunu yapamayacaktı, çünkı tan'ın yeryüzündeki temsilcisi olan Jake üstüne üstüne ge kararlıydı.

Gerçekten öyleydi. "Onlara çocukluklarını sorarak mı ba

"Ve sen söylediklerini dinledikten sonra onlara öğüt vermeye başlarsın. Eşime de öyle yapıp beni bırakmasını mı öğütledin?"

"Zaten ayrılmıştınız. Ve bu durum şimdi artık yasal anlamda da kesinlik kazandığına göre eski eşinizden söz etmemiz doğru değil."

"Bu konuda haklı olabilirsin. Zaten ben de ondan söz etmeye hevesli değilim. Ama merak ettiğim bir şey var. Kaç seansta görüştünüz bizim evliliğimizi?"

"Bir."

"Tek bir seans mı?" Jake gerçekten şaşırmıştı. "Boşanmanın eşiğindeki çiftlerin ikisine birden danışmanlık yaptığın olur mu?"

"Sık sık."

"O zaman şimdi benimle profesyonel anlamda görüşebilirsin."

Julie o gözlükleri taktığına şimdi pişmandı, çünkü koyu renk camlar Jake'nin yüz ifadesinin ayrıntılarını incelemesini güçleştiriyor, onun nasıl bir iblislik peşinde olduğunu anlamasını olanaksız kılıyordu. Aslında şapka da kafasını pişirmeye başlamıştı ve o şeyi sıyırıp atmayı çok istiyordu. "Boşandığınızı ve eski eşinle artık bir çift oluşturmadığını biliyorum," dedi. "Bu durumda ortada üzerinde konuşacak bir evlilik de kalmamış oluyor."

"Doğru." Jake durumu kafasında tartar gibi düşünceli bir ifadeyle duraladı. "Öyleyse bekar bir erkeğim ve artık birileriyle çıkmayı düşünmeye başlayabilirim."

Stüdyoda önce bir kıpırdanma, ardından bir sessizlik oldu.

Jake, "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

"Hayır. Neden öyle düşündün?"

"Bir ses, bir ünlem çıkarttın gibi geldi bana. Bu kararımı onaylamıyor musun?"

"Hangi kararı?"

"Tekrar kadınlarla çıkmaya, onlarla birlikte olmaya yönelik kararımdan söz ediyorum." Jake ne olduğunu tam kestiremiyordu, ama sanki bir şeyler yakalamıştı. "Buna onay vermez gibi bir tavrın var."

Julie yutkundu. "Bu sorunun yanıtı için önce kendi benliğinizi tartmanız gerekir, Mistı Danforth. Böyle soruların yanıtı sadece

sizin içinizde gizlidir. Her birimizin duygusal yapısı farklı tik-taklarla çalışır."

"İşte bir 'beyin esnaflığı' daha. Ben bir yanıt için oraya bakacağım, şurayı araştıracağım, olmayan kimi tik-takları dinleyeceğim ve sen bunun için benim paramı alacaksın, öyle mi? İnsanlar bunu yutuyor mu gerçekten? Sana yardım almak için geldiklerinde böylesine aptalca kazıklanacak kadar çaresiz mi oluyor bu insanlar?"

Julie'nin gözleri öfkeyle kısıldı. "Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun, Mistı Danforth?"

"Sadece gözlem yapıyorum, Miss Som-ma-field"

Julie güney aksanını taklit etmeye kalkıştığı için çoktan pişman olmuştu. "Ama beni buraya eğlencelik bir şeyler çıkartmak için çağırdığın düşüncesi gitgide güçleniyor," dedi. "Programın amacının daha ciddi ve yapıcı olduğunu sanmıştım."

Bu sözler Jake'yi kendine getirmiş gibiydi. Sandalyesinde toparlandı ve ona ciddi bir yüzle baktı. Aslında biraz şaşkındı, çünkü konukları ona ender olarak o şekilde meydan okurdu. "Evliliğim gerçekten de resmi olarak sona ermeden çok önce bitmişti," dedi. "Benim sorum, bu tür durumlarda taraflardan birisinin karşı cinsle ilişkileri yeniden kurmasının doğru olup olmadığı yönündeydi."

"Az önce tanıştığımız için buna yanıt vermem güç."

"Ama eski eşim Terri benimle ilgili bilgi vermiş olmalı. O nedenle bana da danışmanlık yapabilirsin. İlişkilere hemen mi başlamam gerek, yoksa önümüzdeki baharı beklemeli miyim? Ama belki de gerektiğinden fazla bile oyalanmışımdır bunun için."

Julie tırnaklarını avuçlarına gömdü. O tür sorulara her gün yanıt veriyordu, ama o anda garip bir duyguya kapılmıştı. Bu sanki kıskançlıktı. Sözcükler dudaklarının arasından iradesi dışında dökülüverdi. "Bence... Biraz beklesen iyi olur."

"Beklemek mi? Neden?"

"Şey... Boşanmanın etkilerini hala üstünden atamamış olabilirsin. Bundan ötürü acı çekiyorsundur belki."

"Hiç sanmıyorum." Jake bir kahkaha attı. "Ayrıca ve
öğütte neden bu kadar çok 'belki' var? Bu bilimsel bir tavır n
ce?"

"Elbette. Kişilerin kendi kendine bile itiraf etmediği olas
araştırmak benim işimin temelinde yatan unsurdur. Boşandığ
acı çekiyor olabilirsin ve hazır olmadan gireceğin ilişkiler se
ratabilir."

Jake onu süzdü. "Ama ben özel yaşamımı dinleyicilerin
gün paylaşırım. Boşanma konusunda sorunum olsa bunu dile
mekten kaçınmazdım."

Julie ellerini iki yana açarak. "Kesin kararını baştan verm
konuşuyorsun," dedi. "Çoğu zaman bu böyle olur zaten. Bana
insanların neredeyse hepsi kararlarını belli yönde oluşturmu
davranır ve konuşur."

"Ama sen dinlemeye bile gerek görmeden beklememi..."

"Ben sadece duygusal anlamda 'kazıklanmak' gibi olası t
likeye karşı önlem alıyordum. Bu az önce beni suçlamak iç
landığın deyimdi. ama o tehlikeye başka yönden açık olabilirs

Jake arkasına dayanıp ona bir kez daha dikkatlice bakt
Sommerfield denen kadın sandığından çetin cevizdi. "Anlıy
diye mırıldandı. "Sirk gösterilerinde laf yarıştırmaya çok alış
değil mi?"

Julie dudaklarını masum bir ifadeyle büzerek etrafına b
"Burada sirke benzer bir yan göremiyorum. Ayrıca konu da ö
laf yarıştırılmayacak kadar ciddi. Düşüncemi sordun, ben de
dim."

Jake güldü. "Bence karar oluşturmaya yönelik bir düşünc

lığı yaşayabilirim. Ama sen garanti olanı seçiyor ve bana be mi öğütlüyorsun. Demek istediğim şu: Bu görüşme için psikc olarak sana para ödeseydim kazıklanmış olacaktım."

Julie çenelerini birbirine canı yanana dek kenetledi. "Sırf ten benim fikirlerimden yararlanmak için bu programa beni ettiysen, mali imkansızlığına saygılı olup sana bir kolaylık y lirdim. Ama hiç para vermeden benden alabileceğin öğüt bu olur."

Birbirlerine uzunca bir süre baktılar, ardından telefon hat düğmelerinin deli gibi yanıp söndüğünü gören Jake uzanıp b bastı. "Yayındasınız."

"Benim adım Tracy. Dinle, Jake... Hemen birisiyle birli mak istersen ben buradayım, tatlım. Bir metre seksen santim aşk makinesiyim ve telefon numaramı..."

"Tracy!" Jake sesinin bağırır gibi çıktığını fark edince du öksürdü. "Burada hava zaten yeterince ısındı. İşe sen de kar dayanılmaz olacak." Zoraki bir kahkaha attı. "Sıcak duygular sana teşekkür ederim."

"Ben ciddiyim, tatlım. Bir telefonunla yanında olurum."

"Bunu biraz düşünelim bence." Hattı kesip başka düğm zandı. "Şimdi bir telefon daha alıyoruz."

Bir kadın hatta gelir gelmez, "O cadıyı süpürgesinin üstü dirip pencereden gönder gitsin, Jake!" diye bağırdı.

Jake ellerini eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı sıkıya ka muş oturan Julie'ye bakarak, "Etrafta süpürge yok," dedi. " *run* ulaşım aracı kapının önünde değilse otoparktadır."

"Ona bir sorum var. Kendini pek esaslı sanıyorsun, bayan

ler arayıp öyle konuşmaya devam edecekse programın sonunu getirmesi güçleşecekti.

Onun yanıt vermediğini gören Jake, "Miss Sommerfield?" dedi. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Az önceki konuşmanın dinleyicimize neden küçük düşürme çabası gibi geldiğini anlamadım," diye söylendi Julie. Stüdyo sanki her geçen dakika daha sıcak oluyordu.

Kadının kulaklıktan ciyak ciyak bağırıyordu. "Elbette öyleydi! Ne tür bir uzmansın sen? Jake'nin eski eşini görünce kadının tuhaf biri olduğunu anlamadın mı? Bunu artık herkes biliyor." Duraladı. "Bunu söylediğim için bağışla, Jake."

"Sen kendi düşünceni dile getiriyorsun."

"Dinle beni, tatlım. Sen orada o evliliğin yolunu şaşırmış tarafını temsil ederek konuşuyorsun. Birlikteliğin sağlıklı yanını Jake oluşturuyordu. Bunu bile ayırt edemeyecek kadar mı uzaksın bu işlerden?"

Julie boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Mrs. Danforth bana evliliğiyle ilgili sorunlarını açmak için geldi. Ruhsal problemlere dair aramızda hiçbir şey konuşulmadı ve son derece dengeli ve o kadar da profesyonelce davrandı bana. O nedenle kendisinin ruh sağlığına dair bir şeylerin onun size cevap veremeyeceği bu ortamda konuşulmasına izin vermem."

"İşte bu müşterilerinin geri kalanını rahatlatacak bir davranış." Jake telefondaki kadına fırsat tanımadan atılmıştı. "Müşterini koruyorsun demek? Asıl profesyonelce olan bu işte."

Julie sert bir sesle, "Varsayımlar üzerine tartışmanın bu konuşmanın seviyesini yükseltmeyeceğini bilecek kadar profesyonelim," dedi. "Sizi de aynı düzeye davet ediyorum."

Jake yüzünde ince bir gülümsemeyle, "Güney aksanına ne oldu?" diye sordu.

Julie'nin içinden tokadı onun yüzüne basmak geliyordu, ama kendisine hakim olup benzer bir gülümsemeyle yanıt vermeyi başardı. "Aksan da kostümümün bir parçasıydı. Bunu bilinmeyen top-

raklara girerken kuşanılan bir zırh olarak kabul edin." Bu kez belirgin bir hareketle saate baktı ve zamanı Jake'ye anımsattı.

Onun bakışlarını izleyen Jake dönüp DeeAnn'a baktı. Yayın odasının camına arayanlarla ilgili ipuçları iliştirilmişti. "Ms. Sommerfield'in bize ayırdığı zaman daralıyor, ama biz henüz meselenin derinlerine inemedik. Evliliğe, boşanmaya, aşkın umulduğu yolda gitmemesine dair sorusu olan kimse yok mu?"

DeeAnn üç parmağını kaldırınca Jake o hattın düğmesine bastı ve hoparlörden bir erkek sesi yükseldi. "Alo?"

"Evet, sizi dinliyoruz."

"Şeyi soracaktım... Kadınlar nasıl oluyor da mesele gelip paraya dayanınca insanın iliğini emip tüketecek cadılara dönüşüyor?"

Jake dönüp DeeAnn'a baktı ve yüzündeki ifadeden adamın ön görüşmede kaydettirdiği sorunun o olmadığını anladı. Aslında canlı yayın on saniye sonra devreye giriyordu ve teknik servis o soru sorulmamış gibi bir düzenleme yapabilirdi, ama Jake konuşmayı sürdürdü.

Dönüp Julie'ye, "Bir cadı olarak bu soruyu sen yanıtlamak istersin belki," dedi.

Julie birden sakinleşmişti. Arayan kişiye, "İsminiz nedir, bayım?" diye sordu.

"Earl."

"Bu tür incitme amaçlı genellemeler ve kişiye özgü yorumlar bir ilişkinin boyutlarını iyileştirme sürecinde yarar beklenecek şeyler değildir. Kadınları 'insanın iliğini emip tüketecek cadı' olarak nitelendirmek açıklığa dayalı bir iletişimin başlatılması için hiç de olumlu bir yaklaşım değil. Belli başlı bir kadından yola çıkarak bu tanıma ulaşmış olabilir misin? Örneğin kendi eşinden."

"Evet, ama yakında artık eşim olmayacak ve boşanırken benden tek kuruş bile alamayacak."

Julie dönüp kahkahalara boğulmak üzereymiş gibi görünen Jake'ye uzun uzun baktı.

Jake, "Seni bekliyoruz," dedi. "Earl'a bir tavsiye verebilirsin..."

"Önünde uzun ve çetin bir yol var, Earl. Sonuçta bir miktar para ödeyeceksin ve avukatların bu yıpratıcı mücadelenin ne kadar süreceğine bağlı olarak ikinizden de kazançlı çıkacak bu meseleden."

Earl boğazlanır gibi birkaç hırıltı çıkarttı. DeeAnn da adam duygularını sözcüklere dökmeden önce hattı kesti. Saate bakan Jake, "Pekala, Portland," dedi. "Ms. Sommerfield'in aramızdan ayrılma zamanı geldi. Ama önce ilginç bir şey için birkaç dakika ayırabiliriz belki. Burada bir deste tarot kartı var." Masanın üstündeki kağıtlar arasından bir deste çıkarttı ve bir kart çekti. "Ah, şuna bak! Kupa Kraliçesi. Bu ne anlama geliyor acaba?"

Julie, tarot falı bakmayı bilmediğini söylemek için ağzını açtı, ama Jake ona fırsat tanımadı. "Bu hanım çok tedirgin görünüyor, ama bir o kadar da çekici." Kartın üstündeki resimden söz ediyor, ama bir yandan da Julie'ye takılır gibi bir ifade kullanıyordu. "Şu kupalara bakın..."

"Ver onları bana." Julie atılıp kartları onun elinden kaptı. Hızla karıştırıp Jake'nin eski eşinden gördüğü şekilde masanın üstüne açmıştı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bunu başlatan Jake idi ve sonuçlarına katlanması gerektiğini de herhalde düşünmüştü. Kartlara bakıp, "Hmmmm!" diye bir ses çıkarttı. Bir taraftan da başını gördüklerinden hoşlanmamış gibi iki yana sallıyordu.

Jake'nin kaşları biraz kalktı. "Ne oldu?"

"Asılı Adam."

"Resmi görüyorum. Anlamı nedir bunun?"

Bunu bilmeyi Julie de isterdi. Bir elini düşünceli bir ifadeyle çenesine götürdü. "Bu dağılım içindeki konumu işinle ilgili durumları vurguluyor," diye uydurdu. "İşvereninle aranda bir şey oluyor ve bu hiç hoş değil."

"Bunun için yapabileceğim bir şey yok mu?"

Julie onun ilgilendiğini, hatta tedirgin olduğunu hayretle anladı ve cadılığa devam etmeye karar verdi. "Korkarım yok. Ve saçın..."

"Ne olmuş saçıma?"

"Saçının fazla zamanı kalmamış. Şuradaki kart dokusu erkeklerde hızla gelecek kelliği gösterir. Çok hızlı hem de."

"Tüm bunları kartlardan mı okuyorsun?"

Jake aniden kabaran bir ilgiyle sokulunca, bedeninden ve yüzünden yükselen koku Julie'nin başını döndürmüştü. Adamın öylesi lanetli bir çekiciliğe sahip olması şart mıydı. Bedeninden rahatsız edici bir koku yükselse, yüzünde hoşluğunu zedeleyen bir yara izi falan olsaydı ya...

"Şuradaki bedensel sağlık sorunu kellik meselesini gölgeliyor. Belki biri diğerinin sonucu."

Jake yerinde kıpırdandı. "Onu hangi karttan okudun ki?"

"Şundan." Julie elini belirsiz bir yere doğru sallamıştı. "Ah, bu canını epey sıkacak! Ne olduğunu tam anlayamıyorum, ama sadece erkeklerin sıkıntısını çektiği, onlara utanç veren, üstelik yaygın denebilecek kadar çok görülen bir sorun. Yine de..."

"Yine de ne?"

"Adının baş harfi 'V' olan bir ilacı var bu sıkıntının. Geceleri *yatmadan* önce bir doz... Amanın!" İki elini birden havaya kaldırdı ve artık belirgin şekilde huzursuz olan Jake'a dik dik baktı. "Seninle ilgili çok kötü, çok çok kötü niyetleri olan bir kadın var!"

"Kim olabilir ki o kadın?"

Julie, DeeAnn'ın kendisine bir cehennem yaratığı görmüş gibi baktığını fark edince biraz fazla ileri gittiğini düşündü. "Pekala, insanlar arası ilişkilere dair bir şeyler bildiği şüpheli bir psikologa sorulacak soru değil aslında bu, Mistı Danforth."

Birbirilerini en öldürücü bakışlarıyla süzmeye koyuldular, ardından DeeAnn'ın camın ardında o sessizliği bitirmeleri için tepindiğini görünce toparlandılar.

Julie yerinden kalkarken, "Teşekkür ederim," dedi. "İlginçti." Kulaklıkla mikrofonu masanın üstüne bırakıp kapıya yürüdü.

Jake onun arkasından reklam öncesi anonsunu yaparken olabildiğince hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Koridora çıkıp asansöre koştu ve çağırma düğmesine ardı ardına basmaya koyuldu.

"Hadi, hadi! Adam şimdi yetişecek bana!"

Yaptığı şeyden ötürü şimdiden pişman olmuş, kendi kendisini aklında cezalandırmaya koyulmuştu. Asansörün kapıları önünde açılınca bir şeyler homurdanarak içeriye daldı. İçerideki diğer kişiyi görmemişti bile. Kabinin duvarına yaslanıp gözlerini yumdu. Tek istediği bir an önce evine gidip bir yatağın içine büzüşmek, o sabah hiç yaşanmamış gibi yapmaktı.

"Jake Danforth haklıymış," dedi bir kadın sesi. "Gerçekten de bir cadıya benziyorsun."

Julie döndü ve sarı saçlı, omuzlarında pahalı bir kürk olan orta yaşlı kadına baktı. Siyam kedisininkini andıran gözleri üstünde ilgiyle dolaşıyordu.

"Pişti olduk desene; sen de cadıya benziyorsun!"

Asansör durur durmaz kendisini dışarıya atan Julie hızla lobiye, oradan da otoparka yöneldi. Kadının arkasından yetişip o sözlerin hesabını sormasından korkar gibi hızlı yürüyordu.

Ve birden durdu.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Jake Danforth karşısındaydı ve yüzünde hiç de mutlu bir ifade yoktu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Buraya bu kadar çabuk nasıl geldin?" dedi Julie.

"Merdivenlerden."

"Basamakları ikişer ikişer atlamış olmalısın."

"Üçer üçer."

Jake başka bir şey söylemeyince bir an bekleyen Julie tekrar veda etmek için ağzını açıyordu ki, felaketin büyüğü gelip çattı.

"Merhaba, Jake. Programına gerçekten ilginç karakterler çıkartıyorsun."

"Selam, Beryl. Öyle olması için çaba gösteriyorum."

Julie siyah süveterinin içinde biraz daha büzüştü. Üzerinde gerçek kimliğini saklayacak bir şeyler olduğu için şimdi öncekinden bile mutluydu.

Kadın, Julie ile konuşmaya tenezzül etmeden, "Ona benimle ilgili yaptığı yorumu sor," dedi. Verdiği emrin yerine getirilmesini beklemeden Julie'yi omzundan dengesini sarsacak kadar sertçe itip yürümüştü.

Jake uzanıp kolundan tutarak Julie'nin sendelemesini engelledi, sonra, "Beryl'e ne dedin?" diye sordu.

"Aslında o bana bir şey söyledi, ben aynı şeyin ikimiz için de geçerli olduğunu doğruladım."

"Ne dedi sana?"

"Cadıya benzediğimi. Ben de... Aynı asansörde iki cadıy zer..."

"Ne?" Jake onun yüzüne dehşet ve hayranlık karışımı b deyle baktı. "Beryl Hoffman'a cadıya benzediğini mi söylec ni?"

"Beryl Hoffman da kim?"

"Patronun eşi."

"Ah-hhh! Hayır!"

Jake kahkahalarla yere devrilmenin eşiğindeyken kendin yor gibiydi. Julie'yi dirseğinden yakaladı. "Sana bir kahve ıs yayım."

"Ne? Hayır! Gitmem gerek."

"Benim de stüdyoya gitmem gerek, ama sabah haberleri v durumu verilene dek yirmi dakikam var. Hadi! Sadece yirm ka."

Julie duraladı. Bu davet uzatılan zeytin dalı gibiydi. "Or ka," dedi.

"On beş."

Jake yerine oturur oturmaz dirseklerini masaya dayadı, g seyerek ona doğru eğildi. "Sana bir özür borçlu olduğumu, se benim için aynı şeyi düşündüğünü biliyorum," dedi. "Şimc sıralamada başlayalım. Bir hödük gibi davrandığım için üz ve özür diliyorum."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve b Julie'de ses yoktu. "Sıra sende," diye üsteledi. "Neden şu

Tek görebildiği inatçı bir çene, dolgun, insanda öpme isteği u
ran, ama hiç gülümsemeyen dudaklardı.

Onun gülümsemesini, gülmesini istiyordu. Neşeli bir k
attığı zaman sesinin nasıl çıkacağını merak ediyordu.

Karşısındaki kadın gizemli bir ses tonuyla, "Ne konuş
acaba?" diye mırıldandı.

Jake, "İşin ters ucundan başladık her şeye," dedi. "Canlı y
canını sıkacak şeyler söyledim ve sen ustaca geçiştirdin. A
söylediğim gibi, bunlardan ötürü üzgünüm. Ama eski eşim
en kötü olan neyse ortaya çıkartmakta çok ustaydı ve sen o
temsil ediyordun." Bekledi. Julie elini saçına atıp geriye
Jake bir an için onun peruğunu çıkartacağını sandı, ama bu
leşmedi. Belki gözlükler... Belki onları çıkartıp gözlerini gör
izin verirdi.

Julie, "Ben de özür dilerim," diye mırıldandı.

Jake onun o muhteşem alt dudağı tedirgin bir şekilde dişl
düşledi ve bunda tanıdık bir yan olduğunu hissetti. Belk
hareketi bir TV reklamında falan görmüştü. "Şimdi belk
şapkayla perukayı ve o gözlükleri çıkartırsın."

"Bu bir zırh! Ona ihtiyacım var."

"Zırh mı? O kadar kötü birisi olduğumu mu düşünüyorsu

"Hayır... Değilsin... Şimdi gitmem gerek." Julie etrafına
dı, avuçlarının içiyle iterek kocaman gözlükleri yerine yerleş
kalkmak için bir hamle yaptı. "Hoşça kal, Mr. Danforth."

"Bekle! Bir kahve iç hiç değilse. Ayrıca adım Jake."

"Kalacağımı hiç sanmıyorum."

"Julie..." Jake ona dokunmak için elini uzatmış, sonra

Jake, "İstiyoruz," diye atıldı. "İki kahve. Birisi sade oluyor ve..." Dönüp dudaklarını birbirine kenetlemiş duran Julie'ye baktı, yanıt gelmeyince, "Ötekinin sütünü ve şekerini ayrı ver," dedi.

"İstemiyoruz dedim!"

Çığlık atıldığını düşündürecek kadar yüksek perdeden çıkan ses küçük mekandaki herkesin susup onlara bakmasına neden olmuştu.

"Benim gitmem gerek." Julie yerinden kalktı, birkaç kez yutkunup veda anlamına gelecek bir şeyler mırıldandı ve dışarıya çıktı. Arabası oracıktaydı. Bir dakika sonra oradan, başına yok yere açtığı onca dertten uzaklaşmış olacaktı.

Ama öyle olmadı. Vosvos çalışmayı reddediyordu.

Onu kafenin penceresinden izleyen Jake sakin adımlarla yürüyüp otoparka girdi, arabanın yanında durdu. "Sorun var galiba."

Julie sürücü tarafındaki camdan uzanıp gösterge tablosunu inceleyen Jake'den uzak durmak için arkasına olabildiğince yaslanmıştı. "Galiba," diye mırıldandı. "Çalışmıyor."

"Bu arabalardan da hiç anlamam. Üyesi olduğun bir otomobil kulübü falan var mı? Arayıp çağırabiliriz."

"Bak, Mr. Danforth... Yardımına gerçekten ihtiyacım yok. Bu sabah güne biraz şanssız başladım, o kadar."

Ama Jake geri çekilmedi, ellerini arabanın penceresine koyup onu uzun uzun süzdü. Birbirine kenetlediği parmakları uzanıp onu gerisine sığındığı kıyafetten arındırmak için karıncalanıyordu. Karşısındaki kadın kadar ters ve uzlaşmadan uzak davranmak istiyor, ama bir şeyler bunu engelliyordu. Bunun nedeni belki de, bu kadının eski eşine karşı giriştiği savaşta karısının yanında yer almasıydı. Bundan ötürü onu hırpalamaya hakkı var mıydı? "Gerçekten üzgünüm," dedi. "Teri ile aramızdaki meseleye karışmanı ve bu konunun böyle saçma yerlere gelmesini istemezdim."

"Bu yeni bir özür mü?"

Jake bir yumuşama belirtisiyle karşı karşıya olduğunu sanıp gevşedi. "Öyle kabul et. İstersen bunu yazılı olarak da verebilirim. Şimdi artık dost olabilir miyiz?"

"Asla!" Jake'nin bu ani çıkış karşısında irkilerek arabanın penceresinden çekilmesini fırsat bilen Julie marşa tekrar bastı. "Söylediklerinin yarınsına bile inanmadığını biliyorum, Jake!" Araba en umulmadık anda tüfek patlaması gibi iki gürültüyle çalışınca sesini yükseltti. "Sana hiç güvenmedim! Hiçbir zaman bana güven sağlamadın."

Jake gerie iki adım atmış, kollarını çaresizlik içinde açmıştı. "Beni güvenilmez olduğumu düşünecek kadar tanımıyorsun ki?"

"Tek kelime daha edersen, Mr. Danforth, eşinin seni bırakacak kadar akıllı olduğuna bile inanabilirim."

Eski arabanın çıkarttığı gürültüyü yenmek için sesini yükselten Jake, "Ama sadece onu dinledin" diye bağırdı. "Tae Bo hocasından söz etti mi sana?"

Julie yanıt olarak Vosvos'u vitese takıp gaza acımasızca yüklendi. Küçük araç ardında dumanlar bırakarak otoparkın kapısına doğru fırladı. Jake'nin o karışıklıkta tek görebildiği sürücünün kafasındaki şapkayla peruğu öfkeyle çıkartıp camdan attığı, pencereden eliyle kendisine hiç de hoş olmayan bir hareket yaptığıydı.

Arabayı ofisinin önündeki park yerine sokan Julie motoru durdurdu kendisini direksiyonun üstüne bıraktı. O sabah her olabildiğince kötü geçmişti? İşleri daha fazla berbat edemezdi. Tüm o yaptıkları ne anlama geliyordu? Lise aşkıyla takışma uğruna onca çabalayarak elde ettiği her şeyi riske etmek de nereden çıkmıştı?

Arabadan indi, çantasını aldı ve omuzları düşmüş halde, ayaklarını sürüyerek binaya girdi. Bürosunun olduğu kata çıktığında o sabahın daha da beter geçmesini sağlayacak birisinin onu beklediğini gördü. Carolyn Mathers bekleme salonunda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, incecik yaprak sigarasını içiyordu.

Julie odasına doğru yürürken, "Bu binada sigara içilmiyor, Carolyn," dedi.

"Jake Danforth'un sabah programını dinlerken kendimi kaptırıp yakmışım." Kalkıp onun peşine takıldı. "Hayatının en iyi saati değildi galiba."

"Ne diyorsun sen, olanların yarısını bile bilmiyorsun."

"Söylesene adam televizyon reklamındaki kadar hoş mu?"

Carolyn onun peşinden ofise girip koltuklardan birisine yerleşti. Sigaraya ve uygunsuz davranışlara bağımlılığı olan bir kadındı. Julie'ye yaptığı ziyaretlerin aslında durmadan terk edip barıştığı eşiyle ilgili olması gerekirdi, ama aslında bir psikologa ciddi şekilde ihtiyacı vardı. Julie onun evliliğini danışma bahanesiyle tedavi için geldiğinden bile kuşkulanmaya başlamıştı.

"Floyd nasıl?" diye sordu.

"Bu soru bana Jake Danforth'u unutturmayacak. Belki de bir ara uğrayıp radyoda onu görmem gerek."

Julie çenesini tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Bunu yapmanın senin o sorunlu evliliğine katkısı olacağını sanmıyorum."

Carolyn gözlerini kısarak yerinde dikildi ve ona doğru uzanırken, "Kıskanıyorsun!" diye neşeyle cıvıldadı.

"Ah, hayır! Elbette ki öyle bir şey yok. Şimdi konumuza gelelim. Son seansın sonunda Floyd'a olan davranışlarından ötürü huzurlu olmadığını söylemiştin. Şimdi durum nasıl?"

"Çaresiz bir halin var." Anlaşılan kendi kişisel sorunları Carolyn'in umurunda bile değildi. "Bir şey saklamaya çalışıyorsun. Nedir o, Julie?"

"Tüm seansı benden konuşarak geçirmek istediğini sanmıyorum. Şimdi bana kendin ve Floyd'dan..."

"Saçlarına ne oldu? Kafana yapışmışlar. Yoksa o stüdyoda aranızda başka bir şey mi geçti? Konuşuyordunuz, ama kimse sizi göremiyordu."

"Şunu keser misin artık!" Sesinin histerik denecek kadar yüksek çıktığını farkeden Julie derin bir soluk aldı. "Şimdi senden konuşalım biraz."

Carolyn onu bir an şüpheyle süzdü, sonra omuz silkip, "Dün geceden beri Floyd ile aramızda her şey biraz daha farklı." dedi. "Bana ne yapmaya kalkıştığımı bir bilsen..."

"Yüzündeki sırıtışa bakılırsa o şeyi yapmaya kalkışmakla kalmamış, gerçekleştirmiş de."

"Bir erkeğin seni aya uçurabileceğine inanır mıydın?"

Julie ona boş gözlerle baktı, ardından, "Bu sanırım adamın ayının hangi evrede olduğuna ve hangi evde olduğuna bağlı," diye mırıldandı.

İşler o gün öğleden sonra da daha iyi gitmedi, çünkü her şeyden önce annesi aramıştı.

"Juliet! Seni ofisinden rahatsız etmeyi hiç sevmiyorum, ama bu gerekliydi."

"Julie, anne. Çok uzun zamandan beri bu adı kullanıyorum."

"Olabilir, ama benim sana Tanrı önünde verdiğim isim bu değil. Bizim geleneğimizde isimleri kısaltarak kullanmak hiç de hoş bir etki bırakmaz."

Julie artık neredeyse otuz yaşındaydı ve annesinin ilkokuldan beri aynı şeyleri tekrarlamaktan bıkmadığına inanamıyordu. "Ben böyle anılmaktan hoşlanıyorum ve senin dışında artık beni Juliet olarak tanıyan kimse yok," dedi.

"Her neyse işte... Seni bu sabah radyoda dinlediğimi söylemek için aramıştım. Konuştuğun o kişi bizim mahallede oturan tatlı ve iyi çocuk değil mi? Şu Jacob Danforth. Annesini anımsıyorum. Adı neydi? Alice mi?"

"Alicia. Bekleme salonunda içeriyi almamı bekleyen bir müşterim var ve..."

"Komik isimli bir de köpekleri yok muydu onların?"

"Aspirin. Şimdi..."

"Evet, doğru. O çocuğa neden bu sabah o kadar aksi davrandın? Ayrıca senin şu fal işlerinden anladığını da bilmiyordum."

"Ben... Ben tam olarak anlıyor da sayılmam, ama..."

"Yoksa bir anda bir vizyona erdin ve gelecekten haberler verme gücü mü kazandın? Eğer öyleyse..."

"Biz sadece tarot kartlarından söz ediyorduk. Bu fal bakmayı bildiğim anlamına gelmez. Aramana neden olan konuyu konuşsak anne."

"Konu Jacop Danforth. Ona daha nazik olmalısın. Ünlü bir medya insanı o artık."

Julie şakaklarına masaj yaparken gözlerini Carolyn'ın ardında bıraktığı sigara izmaritlerine neredeyse imrenerek dikti. Yatışmak için zaman zaman sarılacağı bir bağımlılığı olmasını ister miydi acaba? Ama bu bağımlılık içki de olamazdı, sigara da. Ya seks? O olabilir miydi?

"Beni dinlemiyorsun, değil mi, tatlım?"

"Elbette dinliyorum, anne." Elbette dinlemiyordu annesini. "Ama şimdi gerçekten kapatmam gerek. Müşterimi almakta çok geciktim."

Telsiz telefon elinde pencereye doğru yürüdü ve gitgide kararmaya başlayan göğe baktı. Dışındaki dünya da içindeki gibi her an biraz daha kasvetli hal alıyordu. İlk yağmur damlalarının cama düşüşünü dalgın gözlerle izlerken, annesi hala Jake'ye dair bir şeyler anlatıyordu. Onu, yaşını aldıkça hoşlaşan yüzünü, dudaklarının seksi kıvrımlarını zaten aklından çıkartamazken bu konuda yapılan yoğun bir propagandanın hiç de yardımı olmuyordu doğrusu.

"Juliet? Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmadım, anne. Ayrıca 'Juliet' değil *Julie*."

Arabasını eve doğru yavaş yavaş sürerken hava da iyice bulanıklaşmış, kasvetli bir hal almıştı. Radyo hala Jake'nin istasyonuna ayarlıydı ve şimdi hüzünlü bir folk parçası çalıyordu.

Görüşündeki bulanıklığın ön camdaki yağmurdan değil, gözlerinden kaynaklandığını anlayan Julie kendi kendine, "Bu harika

işte," diye mırıldandı. Utanmasa kendisini ortamın kasvetine kaptırıp ağlayacaktı.

Eve ulaşınca arabadan indi ve çiseleyen yağmur altında binanın girişine koştu. Bir an önce dairesinin güvenine sığınmak ister gibi acele ediyordu. Nora'nın üzeri dükkanın amblemleriyle süslü arabasının yerinde park edilmiş olduğunu görünce sevindi. Sonunda ona sevgi ve şefkat gösterecek birisiyle yalnız kalabilecekti.

Ama Nora'nın o içeriye girer girmez sabahki cehennem azabıyla ilgili yaptığı yorum, "İlginç bir programdı," demekten öteye gitmedi.

Julie açık mutfağın salona bakan bankosunun başındaki taburelerden birisine çöktü. Gözleri tepsiler içindeki yarasa şekilli kurabiyelere takılıp kalmıştı. "Tamam," diye mırıldandı. "Sen de bir darbe vur bana."

Yanıt gelmedi.

Julie parmağının ucuyla kurabiyeleri dürtükledi. "Bu şeylerin hepsinin sırıtan bir suratı olması şart mı?"

"Hmmm!"

"Herkesin karşımda şeytanca sırıtması şart mı?"

Nora başka bir tepsiden bir kurabiye alıp onun ağzına tıkıştırdı. "Bu yeni bir tür. Tam cadılar günü için; tatlı, ama kapkara. Nasıl buldun?"

"Tatlı, ama Jake Danforth'un göğüs kafesi içine kısılıp kalmış ve bir zamanlar 'yürek' olarak anılan organ kadar karalar. Neyse ki o şey kadar büzüşmüş ve umutsuz değiller."

Nora sonunda ona bakıp sırıttı. "Kötü giden bir işgünü seni şair yapmaya yetti."

Julie, "Bana söylediklerini duymadın mı?" diye inledi. "O adam bir cani."

"Ne dediğini tam anımsayamıyorum. Kupa Kraliçesi ile ilgilenmişti, değil mi? Ne yazık ki sen Maça Kızı kılığındaydın."

"Bu şeyi komik mi buluyorsun?"

"Komikti."

"Çocukçaydı! Orada aptal durumuna düştüm. Alçaldım!" Elini kurabiyeyi püskürtmemek için ağzına kapadı ve çiğnedi. "Bu arada kurabiyeler de nefis olmuş."

"Beğendiğine sevindim."

"Şu yarasaların sırıtması şart mı? Asık yüzlü bir şeyler yapamaz mısın?"

Nora onu duymazdan geldi. "Cinayet planları nasıl gidiyor. Gelecekteki kurbanınla yüzleşmek yeni projeler üretmeni sağladı mı?"

"Bu sabah o işi canlı yayında halletmenin eşiğine geldim. Gel gör ki, her şey umduğum gibi gitmedi."

Nora ilk kez ilgiyle baktı ona. "Yoksa onu mikrofon başında vurmayı falan mı planlamıştın?"

"Yok, canım! Onun işini canlı yayında rezil olmasını sağlayarak bitirecektim, ama olmadı işte."

Fırını kapatıp onun karşısına oturan Nora, "Bunu nasıl yapacaktın ki?" diye sordu. "Uzun zamandır karşılaşmasanız bile ikiniz de birbirinizi tanır ve..."

"Oradakinin ben olduğumu bilmiyordu."

"Ne? Nasıl? Siz..."

"Kıyafet değiştirmiştim." Duralayıp yüzünü ekşitti. "Bu arada sana bir perukla bir cadı şapkası borçlandım. Seninkileri mizansen gereği arabanın camından fırlatmam gerekti."

Nora başını önüne eğdi. söylenenleri tarttı ve kendi kendine gülümsedi. "Bunları söyleyen başka birisi olsa saçmaladığını düşünürdüm. Ama karşımdaki sen olduğuna göre, kulağa son derece saçma da gelse anladığım şu: Oraya kılık değiştirerek gittin ve Jake'nin seni tanımamasının nedeni bu."

"Mmmm! Bir anlamda."

"Anlam mı? Yaptığın bu şeyin tek bir anlamı var. Yine bir şeyleri yokluyor, sınıyor, nerelere dek uzanabildiğini anlamaya çalışıyordun."

"Ne? Yani sence oraya sadece mesleki merakımı gidermek için mi gittim?"

"Hayır, bu kez kişisel merakını gidermek için gittin. Jake'nin adının geçmesi bile beyninde çanların çalmasına neden oluyor. Ona karşı çocukluktan beri duyduğun çekime ne kadar dayanabileceğini sınamak için kalkıştın öyle delice bir şeye."

"Nora!"

"O senin Romeo'n, Juliet. Her zaman öyle oldu ve sen bunun üstesinden hiç gelemedin. Şimdi bu tarihi meydan okumada ne kadar yol kat ettiğini öğrenmek istiyorsun." Duralayıp şeytanca sırıttı. "Gerisini sen getir ve onun karşısında şansın olup olmadığına kendin karar ver."

"Sabah önce Jake, ardından başka bir manyak, sonra Carolyn Mathers, annem ve şimdi de sen! Madem hepiniz bana karşı birleştiniz, hepinize tek seferde yanıt vereceğim. O adamdan kesinlikle hoşlanmıyorum! Tüylerimi diken diken ediyor. Ayrıldığı eşinin evlilik danışmanı olarak beni seçmesi meslek yaşamımın en kötü rastlantısı."

Julie duraladı ve salonun ortasında ellerini beline koymuş halde manyak gibi bağırdığını fark edince çenesini kapattı. Durum anlaşılan ciddileşiyordu ve mesleki becerilerini kendi üstünde deneme zamanı gelmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"O cadıyı programına tekrar ne zaman getireceksin, Jake?" diye sordu telefondaki kadın. "Cadılar Bayramı geldi bile."

"Bu konu üstünde çalışıyorum." Jake saatine baktı ve zamanın o gün o kadar ağır ilerliyor olmasına inanamadı.

"Eski eşinin o psişiğe gitmeni önerdiğini söylerken ciddi miydin?"

"Psikolog. Ve evet, ona gitmemi önermişti."

"Öyleyse şimdi neden bu öğüdü izlemiyorsun?"

Çünkü Julie Sommerfield'in benimle yeni bir proje olarak ilgileneceğini hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın ki?" Telefondaki kadın kıkırdadı. "Belki yeni bir şeylerin başlangıcı bile olur."

Jake, "Öyle bir şeye niyetlenirsem sizlere de haber veririm," dedi ve hattı kapatıp başka bir hat aldı. "Merhaba, canlı yayındasınız."

"Merhaba, Jake."

"Şey... Sen misin, Teri?" Dönüp DeeAnn'a baktı ve onun bir şeyden habersiz olduğunu göstermek ister gibi omuzlarını kaldırdığını gördü.

"Terapistimle ilgili olarak söylediklerini dinliyordum."

"Öyle mi? Terapistin olduğundan kendisinin de haberi var mı?"

Teri onun sorusunu duymazdan geldi. "Bence az önce arayan kişi ima ettiği şeyde haklı. Birileriyle çıkmaya başlaman gerek. Çık

ve yine birkaç kadının hayatını cehenneme çevir. Gerçekten yayında mıyım? Bu şeyi perdelemiyorsun, değil mi?"

"Elbette perdeliyoruz. Ama kullanımı pek yaygın üç harfli kelimeler söylemediğin, ya da beni herhangi bir bedensel tacizle tehdit etmediğin sürece yayında kalabilirsin."

"Julie Sommerfield'i rahat bırakacaksın."

"Üzgünüm, Teri. Benden isteyebileceklerinin hepsi boşanma ilamında zaten yer aldı. Buraya kadar..."

"Jake!"

Eski eşindeki ses tonundaki tehditkar ifadeyi fark eden Jake, "Zamanımız daralıyor ve şimdi sıra reklamlarda," deyip hattı kesti. Reklam girer girmez, "DeeAnn!" diye kükredi.

"Çok kızacağını biliyordum, ama hayatını cehenneme çevirmek için özel emir aldım."

"Kimden?"

"Beryl Hoffman'dan." DeeAnn sandalyeden düşmenin eşiğine gelecek şekilde gülmeye başlamıştı. "Kadın sana bir nedenden ötürü illet olmuş ve Teri'nin sesini tanıyınca bu eğlenceyi kaçırmaya dayanamayacağımı anladım."

"Bu senin de karşı tarafta yer aldığının kanıtıdır."

DeeAnn kahkahalar arasında, "Yapma, Jake," dedi. "Şimdi de karşında bir düşmanlar topluluğu olduğuna mi inanmaya başladın? Bence de o psikologa gitmeye başlasan gerçekten iyi edersin."

Jake kulaklıkları tekrar takarken öyle giderse, Portland'ın tüm kadın nüfusunu kendisine düşman edeceğini düşünüyordu.

"Ah! Amanın! Aman, Tanrım!" Nora gerilmiş dudaklarının arasından söylenip duruyordu.

Pasta tezgahı ardında dikilmiş, etrafındaki atıştırmalıklara utanmazca yalanarak bakan Julie döndü ve onun dikkatinin dışarıdaki bir şeylere yoğunlaştığını gördü. Nora kapının önündeki ışıl ışıl arabaya şeytanın makam aracıyla karşılaşmış gibi bakıyordu.

"Bu St. Cloud."

"Ne? Senin belalı rakibin Irving St. Cloud'dan mı söz ediyorsun? O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Arabasını tanıyorum."

Tam o sırada araçtan kır saçlı, arabanın kendisi kadar kusursuz bir centilmen indi. Julie ona dikkatli bakınca saçlarının genetik nedenlerle erken kırlaşmış olduğunu düşündü, çünkü adam aslında oldukça gençti. Üstelik yakışıklıydı da. Çok hoş bir gülümsemeyle yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve eşlik ettiği kişiye inmesine yardım etmek için elini uzattı."

"Sarışın, hala sivilce pomadı kullanıyor, memeler devasa ve bacaklar sonsuzluk kadar uzun."

Nora'ya dehşet içinde bakan Julie, "Adamın sevgilisini de mi tanıyorsun?" diye sordu.

"Benimki sadece tahmin."

Ama Irving'in inmesine yardım ettiği kişi yetmişlerinde olduğu belli olan bir kadındı. Saçları da kır, ya da beyaz değil, maviden pembeye dönen garip bir renkteydi. Lila rengi giysisi bir ton koyu şapkayla tamamlanıyor, şapkanın çevresindeki çiçekler kıyafeti kusursuz kılıyordu.

Julie arkadaşının yüzündeki inanamaz ifadeye gülmemek için kendini güç tüttü. "Hiç de fena tahminde bulunmamışsın doğrusu. Sivilce pomadı için bir şey diyemeyeceğim, ama kadın bir zamanlar sarışın olabilir."

"Buraya geliyorlar!"

Geliyorlardı ve elmalı turtayı kesmekte kullandığı büyük bıçak hala Nora'nın elindeydi. Irving dükkanın kapısını açarken Julie arkadaşının kulağına eğilip, "Bıçağı ortadan kaldırsan iyi edersin," dedi. Ama diğeri onu sanki duymamış, üstelik bıçağı Kill Bill filmindeki Uma Thurman edasıyla bir samuray kılıcı gibi havaya kaldırmıştı. "Bıçak! Bıçak!"

Nora tezgaha yaklaşan Irving'e, "Caddenin aşağısında bir dükkan açmaya hazırlandığını biliyorum," diye tısladı. "Bana söylemek istediklerin de daha önce iletildi."

Irving bıçağa kaşlarını biraz kaldırarak baktı. "Büyükannem Clarice St. Cloud dükkanını dışarıdan çok sevdiğini ve olanak varsa içini görmek istediğini söyledi."

Yaşlı kadın şapkasının altından gülümsedi. "Tatlıya bayılırım ve her şey öyle başladı. Benden sonra işin yönetimini Irving aldı. Huzur içinde yatsın, büyükbabası malt viskisi ve av köpeğinden başka bir şeyle ilgilenmezdi. Ama Irving öyle değil." Işıl ışıl bir gülümsemeyle torununa baktı.

Julie'nin çekiştirmesiyle silahını indiren Nora duraksadı, sonunda, "Elmalı kek fırından şimdi çıktı," diye mırıldandı. "Cevizli ekmek de var."

"Bu muhteşem koku o mu yoksa? İkisinden de biraz tatmak isterim doğrusu."

Nora küçük bir tabağa birer parça turtayla cevizli ekmek koymak için tezgahın öteki ucuna gidince Julie ona yaklaştı. "Onları zehirlemeye niyetliymişsin gibi davranıyorsun. Hiç de kibar bir davranış değil bu."

"Pasta tariflerimi çalmaya çalışıyorlar!"

"Sakinleş ve bunu dostça bir yaklaşım olarak görmeye çalış."

Nora sonunda biraz toparlanır gibi oldu, tadımlıkların koyulduğu tabağı kahve servisi de yapılan kanepenin önündeki sehpaya götürdü. Kekten bir parçayı ağzına atan Clarice övgüler dizerken Julie ile tanıştı ve birlikte hem sohbet edip, hem de atıştırmaya devam ettiler.

Irving de tezgahın ucunda kendi kendisini oyalamaya çalışan Nora'ya yaklaştı. "Teşekkür ederim. Bu büyükannemin uzun zamandan beri yapmak istediği bir şeydi."

"Öyle mi? Buralarda yeni bir dükkan açmaya hazırlandığın zamana denk gelmesi özellikle ilginç. Açılış ne zaman?"

"Henüz yer konusunda karar vermedim." Ardından duraladı, gözlerini Nora'nınkilere dikip, "Ben insanların düşüncelerini ve emek verdiği şeyleri çalan tür birisi değilim," dedi.

"Bunu ima edecek bir şey mi söyledim?"

"Kimi zaman bir şey söylenmesine gerek bile kalmaz."

Clarice, "Bunlar harika, Irving," diye seslendi. "İkisinden de al bana." Torununun yanıtını beklemeden dönüp Julie ile sohbete devam etmişti.

"O şeylerden biraz alabilir miyim?"

Nora kendisininkilere dikilen gözlere bakmamak için elinden geleni yapıyordu. "Gidip birer kutu hazırlayayım," dedi ve oradan hızla uzaklaştı.

Daha sonra, Irving alınanların parasını kasaya öderken Clarice tezgaha yaklaşıp Nora'nın karşısında durdu. "Yaşama tat katacak bir şeyler üretmeyi beceriyorsan insanların bunlara huzur içinde sahip olmasını da sağlaman gerek." Yüzünde bilgece ve çok tatlı bir gülümseme vardı. "Bunu Irving'e de sık sık anımsatıyorum."

El sallayarak kapıya doğru ilerleyen Irving, Nora ile Julie'ye gülümsedi. "Teşekkür ederim ve sakıncası yoksa sonra bir ara tekrar uğramak isterim."

Nora, "Olup olmadığını haber veririm," diye homurdandı. Onların arabaya binişini izlerken kendi kendine söylenmeyi sürdürüyordu. "Bu ne anlama geliyor şimdi? Yani bu ziyaret falan..."

"Clarice torunun yeni bir şube açması gerektiğini düşünüyor, ama bu kez fırında pişen şey kurabiye olmayacak."

"Ne demek bu şimdi?"

Julie gözlerini devirerek baktı ona. "Çok yakışıklı bir adam seni görmeye geliyor ve karşılığında tek aldığı mahalle tipi rekabet numaraları."

"Rekabet mi? Bunu kızıştıran ve üstüme üstüme gelen asıl o. Babaannesi cevizli ekmeği beğendi diye kendimi onun ayaklarına mı atmam gerekiyordu? Irving St. Cloud benim düşmanım! Bu dükkanı kapanmış görmeyi ne kadar arzuladığı gözlerinden okunuyor-

du. Ama planı bunu sinsice gerçekleştirmekse, bunu hemen unutsa iyi olur. Ben bir yere gitmiyorum. Buradayım! Her zaman burada ve dimdik ayakta olacağım. O düşmanım benim!"

Son sözleri o kadar yüksek sesle söylemişti ki, dükkandaki bütün müşteriler dönüp irileşmiş gözlerle ona baktı. Oluşan sessizlikten yararlanan afacan tipli bir oğlan yaklaşıp Nora'nın eteğini çekiştirdi. "Ben ağzımı bile açmadım. O cevizli ekmekten bir dilim alabilir miyim?"

Nora'ya tarihi düşmanlığı konusunda terapi yapmak Julie'ye iyi gelmişti, ama onun da sorunları vardı. Bunlardan önemli bir tanesiyle saat bir buçukta Miles Charleston ile olan randevusuna yetişmek için ofisine girerken yüzleşti.

"Bugün seninle randevumuz yoktu, değil mi Carolyn?"

"Yoktu." Kadın bir elindeki sigarasını yakacak bir şeyler arayarak çantasını deşerken diğerini havada umursamaz bir tavırla salladı. "Seni görmek istedim, o kadar. Şu geçen günkü radyo saçmalığından sonra Floyd ile konuştuk ve yıllardan beri ilk kez o kadar iyi iletişim kurduk ki..."

"Bu çok iyi işte. Ama birkaç dakika içinde buraya randevulu bir müşterim gelece ve..."

"Beklerim." Sigarayı yakmaktan vazgeçmiş gibi arkasına yaslandı. "Önemli değil. Sana rahatsızlık da vermem. Sana Floyd ile ilgili son gelişmeleri mutlaka anlatmalıyım."

"Ben... Dinle Carolyn..."

"Ms. Sommerfield?" Miles Charleston başını kapıdan uzattı ve Carolyn'i görünce gözlerini kırpıştırdı.

"Merhaba, Miles. Böyle gel lütfen." Julie hemen ofisinin odasına yönelmişti.

"Tatlı bir şey getirdim yanımda."

"Ah, buna hiç gerek yoktu! Neden..." Dönünce adamın yanında kadın giysileri içinde olması dışında tıpatıp ona benzeyen birisinin

durduğunu gördü. İkisi de kısa boylu, incecik, ciddi görünüşlü ve etrafa, özellikle de Carolyn'e tedirgin bakışlar gönderen insanlardı.

Ve oracıkta el ele dikiliyorlardı.

Julie daha önce hiç görmediği kadına gülümsedi. "Merhaba. Mrs. Charleston. Tanıştığımıza memnun oldum."

Carolyn kulak kesilmiş dinliyordu.

Candy Charleston, "Sizi radyoda dinledim," dedi. Sesi bir genç kızınkinin yumuşaklığına sahipti. Şu hoş genç adamla, Mr. Danforth ile yaptığınız görüşmeden söz ediyorum. Miles için endişelenmeye başladım."

Julie onları alelacele kendi odasına alıp kapıyı Carolyn'in duyabileceği kadar sert bir hareketle kilitledi. "Eşiniz için neden endişelendiniz, Mrs. Charleston?" O koltuğuna yerleşirken diğer ikisi hala el ele tutuşmuş halde kanepeye oturdu.

"Ne tür bir terapist olduğunuzu anlayamadım," dedi kadın. Yüzünde sözcükler ağzında kötü tat bırakmış gibi bir ifade vardı. "Bana daha çok... Yani bir evlilik danışmanından çok 'hoş olmayan şeyler' ile uğraşan bir insanmışsınız gibi geldi."

Miles, "Candy psişik şeylerden söz ediyor," diye açıkladı. "Gelip seninle tanışmak istedi."

"Anlıyorum."

Aslında o andaki durumda anlaşılmayacak bir şey yoktu, çünkü kadın o radyo fiyaskosundan sonra eşini kimin ellerine teslim ettiği konusunda bazı kaygılar beslemeye başlamış olabilirdi. Öte yandan, çiftin evliliğindeki sorunun ne olduğu başlı başına bir gizemdi, çünkü Miles her seansta eşinin ne kadar mükemmel bir insan olduğunu, ondan ayrı yaşamanın dayanılmazlığını anlatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Candy, "Tarot falı mı bakıyorsunuz?" diye sordu sert bir sesle.

"Hayır."

"Ama Mr. Danforth'a baktığınızı söylediniz."

"O öyle olduğunu sanıyordu, ben de aksini kanıtlamanın güçlüğünü fark edince onun sanıları doğrultusunda davrandım. Aslında fala bakan onun eski eşiydi."

Kadın dünyanın en güzel yaratığının karşısındaymış gibi hayranlıkla ona bakan eşine göz attı. "Yani öyle bir şey yapmadınız."

Siniri bozulmaya başlayan Julie düz bir sesle, "Bu senin seansın, Miles," dedi. "Benden mi konuşmak istersin, yoksa sen ve Candy'den mi?"

Miles'in yanıt vermesine fırsat tanımayan kadın, "Daha fazla paranın boşa gitmesini istemiyoruz," diye atıldı. "Sanırım bu seansların sonuncusunu yapıyorsunuz, Ms. Sommerfield."

"Bu tekrar birlikte olacağımız anlamına mı geliyor?" Miles umutla doğrulmuştu yerinde.

"Ben öyle bir şey söyledim mi?"

Adam biraz düş kırıklığı, biraz da acı içeren bir tonda, "Ama daha fazla paranın boşa gitmemesinden söz ettin," dedi. "Bizim paramız..."

"Yardımınıza artık gerek duymuyoruz, Ms. Sommerfield. Miles şimdi size bir çek yazacak."

O kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini duvara dikerken Miles ile Julie birbirine baktı. Odada bir sessizlik oldu, ardından Candy sabırsızlıkla içini çekince Miles çek defterini çıkartıp bir şeyler karaladı. Sonra yine herkes sessizce ayağa kalktı.

Miles tam kapıdan çıkarken bir şey söylemek için duralamış ama, "Hemen gidiyoruz buradan!" diye havlayan eşi buna izin vermemişti.

Çift bekleme odasına çıktı ve karşısında sigarasının dumanını burnunda salıveren Carolyn'i buldu. "Berbat karının te[illegible]n sen." dedi Carolyn. "Ve sen bayım, bu cadıyı temizlemeye niyetlenirsen ne zaman istersen yalancı şahitlik yaparım sana."

"Carolyn!" diye atıldı Julie.

Candy kafasının her tarafından dumanlar çıkan kadınla takışmayı göze alamayıp sert bir dönüşle kapıya yöneldi. Miles de onu tasması kısa tutulmuş bir köpek gibi izledi.

"Vay be!" dedi Carolyn. "Bu da neydi böyle?"

"İki müşterim. Seni ilgilendiren bir şey değil ve..."

"Hep böyle ciddi ve resmi tavırlı gıcığın teki olmak zorunda mısın? Kadın kabusun ta kendisi ve sen de onu tepelemeyi yürekten isterdin. İtiraf et."

"Bu seni ilgilendiren bir konu değil. Ayrıca..."

"Neyse, neyse... Şimdi sana Floyd ile olanları anlatayım." Julie'nin peşine takılıp ofise daldı. "Dün gece evlendiğimizden bu yana ilk kez değişik pozisyonlarda seks yaptık. Hele şöminenin karşısındaki ayı postunun üstünde, şöyle..."

"Ben seks danışmanı değilim, Carolyn. Bu konuda uzmanlaşmış psikologlar var ve eğer istiyorsan sana birkaçının telefon numarasını veririm."

"Ama bu anlatacaklarıma bayılacaksın."

"Duymak istemiyorum. Burada işimi yapıyorum ve senin Floyd ile olan ilişkinin o boyutunun işimle ilgisi yok." Julie gitgide sinirlenmeye başlamıştı. "Seksten söz edilmesini istemiyorum."

"Yapmıyorsun, değil mi?" Carolyn'in yüzünde sevecen bir ifade belirmişti.

"Ne yapmıyorum?"

"Seksten söz ediyorum. Bir zamandan beri hiç yapmıyorsun sanırım."

"Yapmıyorum!"

Birbirlerinin yüzüne dik dik baktılar, ardından Carolyn, "Yapmalısın," dedi. "Birileriyle çıkmalısın. Şu yakışıklı Jake Danforth'a ne dersin? O radyo konuşmasında kadınlarla birlikte olma zamanının gelip gelmediğini sormuyor muydu sana? Bu bence bir teklifti."

Julie'nin gözleri Carolyn'in sigara paketine takılıp kalmıştı. Bir şeyler söylemek, itiraz etmek, onu terslemek istiyor, ama yapamı-

yordu. Sonunda. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?" diye mırıldandı.

Carolyn şaşırmıştı. "Sigaralardan mı söz ediyorsun? İçmeye mi başlayacaksın?"

"Evet."

"Ama neden? Neden durup dururken şimdi?"

"Çünkü kanserin altı türüne birden yakalanmak istiyorum. Çünkü o şeylerin hayatımı olabildiğince çabuk bir şekilde olabildiğince kısaltmasını istiyorum. Bu senin için de uygun mu?"

"Elbette."

Julie uzatılan sigarayı aldı, ama yakmadı. "Daha sonra içmek için saklayacağım bunu. Gerçekten hazır olduğumda yakarım."

"Arada sırada terapiye ihtiyacın olduğunu düşünüyor musun?"

"Her zaman düşünüyorum."

"Öyleyse ilk adım olarak şöminenin karşısındaki ayı postu sahnesini anlatmama izin ver. Sana çok iyi geleceğini biliyorum. Orada sevişmek ilk benim aklıma geldi ve..."

"Sanırım bu şeyi yaksam iyi olacak." Julie sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp, ucunu Carolyn'in yakıp uzattığı çakmağa tuttu. Çocukluktan yeniyetmeliğe geçtiği yıllarda kızlarla evin arkasında birkaç nefes çekme dışında sigara deneyimi olmamıştı. Dumanın o yılları anımsatan kokusu genzine dolarken, kulağına da yine o yıllardan kalma bir ses geldi.

"Pardon! Girebilir miyim?"

Julie bir çocukluk anısının diğerini, Jake'nin sesini çağrıştırmasının tuhaf bir psikolojik durum olduğunu düşündü. Ama mesele duyduğu sesin bilinçaltından değil, odaya girerken açık bıraktıkları kapıdan geliyor olmasındaydı.

Jake eşikte duruyordu.

Gördüklerine inanamayan bir sesle, "Juliet?" diye mırıldandı. "Bu gerçekten sen misin?"

Ona gözlerinin önünde uçuşan dumanın gerisinden bakan Julie hıçkırıkla öksürük arası bir ses çıkarttı. "Jake!" Dudaklarında sigara,

ağzının içinde duman ve karşısında da Jake vardı. O arada bir şeyler de söylemeye kalkışınca kaçınılmaz olan gerçekleşti ve öksürüklere boğuluverdi. Sigara ağzından fırlayıp parkenin üstüne düşmüş, sakin bir tavırla ayağını uzatan Carolyn tarafından söndürülmüştü. Gözlerinden yuttuğu dumanın etkisiyle yaşlar boşanırken, "Demek sonunda buldun beni," dedi.

Jake başını yavaşça sallayarak bakıyordu ona. "Juliet Adams... Çok uzun zaman oldu."

Julie buna uzun bir öksürük dizisiyle yanıt vermişti...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jake boğucu öksürük krizinin geçmesini bekledi. Zaten yapabileceği, söyleyebileceği fazla bir şey yoktu, çünkü Julie Sommerfield olarak tanıdığı kadının Juliet Adams çıkması karşısında kolay kolay kurtulamayacağı bir şaşkınlığa gömülmüştü.

Juliet Adams. Aklına geldikçe kendisini etkilemeye yetecek kadar güçlü tek çocukluk, gençlik anısı. Kendisini çilek bombardımanına tutup en sevdiği gömleğini bir daha giyilmez hale koyan kişi oydu. Washington Üniversitesi'nde karşılaştıklarında buz gibi davranıp sinirini bozan kişi de oydu. Ama o mavi gözlerdeki bakışı asla unutamamıştı.

Ve şimdi karşısındaydı. Her zamanki kadar güzel ve her zamanki kadar diklenmeye hazır haliyle oracıktaydı. Çenenin hoş şekli ve dudaklardaki dolgunluğun stüdyoda kendisine neden o kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyordu. Yüzü öksürükten morarmanın eşiğine gelmiş de olsa, gözleri yerinden fırlayacak kadar irileşmiş de olsa hala kendisini konuşmaktan aciz hale koyacak kadar çekiciydi.

Julie Sommerfield aslında Juliet Adams'mış. Bu nasıl olabilir? Rastlantı mı? Olamaz!

Ama acaba onun karşısında dikilen kadın kimdi? Bir dost mu? Bir müşteri mi? Jake onun kim olduğunu kestiremiyordu, ama bir sonraki sahneyi izlemek için sabırla bekleyişinden anlaşıldığı kadarıyla kendisini oraya ait hissediyordu.

Julie sonunda duruldu, yüzü normale döndü, yüzünde Jake'nin göremediği bir ifadeyle diğer kadına baktıktan sonra, "Seni buraya getiren nedir, Jake?" diye sordu.

"Bunu bildiğimden artık emin değilim. Aslında niyetim birkaç seanslık bir terapi alıp alamayacağımı danışmaktı, ama..."

"Ne? Ne yapmaktı dedin?"

"Teri bugün yayında arayıp senden terapi almamı öğütledi, ben de bu öğüdü tutmaya karar verdim." Bu büyük bir yalandı, çünkü eski eşinin ağzından çıkanlara kulak vermeyi bırakalı uzun zaman oluyordu.

"Hayır. Bunu yapamayız. Yapamam. Olanaksız bu. Çünkü... Çünkü..."

"Neden yapamıyoruz?"

"Çünkü birbirimizi tanıyoruz."

Julie'nin arkasında duran kadın, "Birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz?" diye merakla sordu.

"Carolyn!"

"Tamam, tamam. İnsan haliyle merak ediyor."

Jake, "Teri senin kim olduğunu biliyor muydu?" dedi.

"Elbette bilmiyordu! Ben de onun kim olduğundan habersizdim. Yazdığı çekte Danforth adını görünce anladım. O zaman bile eşinin sen olduğundan emin değildim."

"Beni tanıdıktan ona bundan bahsettin mi?"

"Saçmalamasana be adam! Kadının bana danışmak için geldiği konuyla, tanışıyor olmamızın ne ilgisi var ki?"

Diğer kadın, "Ha-aaaa!" diye bir ünlem savurdu.

Ona aldırmayan Julie, "Ardından sen birden beni radyo programında karalamaya başladın," diye devam etti. "O zaman aynı Jake Danforth'un tekrar sahneye çıktığından ve hala hiç değişmediğinden emin oldum."

Julie'nin kıkırdayarak bir adım öne çıkan arkadaşı elini uzattı. "Ben Carolyn Mathers."

"Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de. Julie hala geçirdiği travmadan sıyrılamadığına, ki bu bence tek nefeste gelen bir nikotin zehirlenmesi, gerekli soruyu ben sorayım bari. Burada ne arıyorsun, Jake?"

"Az önce dediğim gibi..."

"Hayır, hayır! *Gerçekten* ne arıyorsun? Bir evlilik danışmanına ihtiyacın varsa, sana yardım edebilecek en uygun kişi Julie'dir. Tanrı biliyor ya, bana sahiden çok yardımı oldu."

Julie yüzünde beliren dehşeti gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Bence bu profesyonel bir meseleyse, eski eşinle birlikte gelmen daha doğru," diye atıldı.

"Neden? Teri ile tek görüştün." Julie'nin karşısında bocalamasından hoşlanmaya başlamıştı. "Beni neden tek kabul etmiyorsun?"

"Şey... Onunla sadece bir seans yaptık ve..."

"Bu surumda senin bir seçim politikan yok. Yani tıpkı bir avukat gibisin, taraflardan hangisi sana önce gelirse onu kabul ediyorsun."

Carolyn, "Hadi canım, sen de!" diye lafa girdi. "Burada her zaman bir sürü çift de olur. Kadınların kimisiyle bekleme salonunda sohbet etme fırsatı buldum. Onlara nasıl önerilerde bulunuyorsa..."

"Tamam, Carolyn!" Julie araya olabildiğince çabuk girme gereği duymuştu. "Mr. Danforth bence..."

"Neden durmadan Mr. Danforth demek ihtiyacı duyuyorsun? Birbirimizi yeterince uzun zamandan beri tanıyoruz."

"Öyle mi?" Carolyn bir kez daha konunun içindeydi. "Uzun zamandan beri mi tanıyoruz gerçekten mi?"

"Beni biraz beklemeye aldırmazsın umarım, Jake." Julie uzanıp Carolyn'i kolundan yakaladı ve dışarıya çıkarttı.

Jake kapı kapanınca iki kadın arasında ne konuşulduğunu duyamaz olmuştu. Dönüp pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Aslında oraya neden geldiğini tam olarak kestiremiyordu. Teri psikologa görünme önerisini yaptığında bunu çok saçma bir düşünce olarak almış, sonra her nedense bu fikir ona hiç de uzak gelmemeye başlamıştı. Niyeti belki biraz da Julie Sommerfield'in gönlünü al-

maktı. Tarot meselesine uzun zaman önce sardırmış olan kişinin Teri olduğunu bile bile konuyu canlı yayında dile getirip dalga geçmekle ona haksızlık ettiğini düşünmeye başlamıştı.

Kendi kendine yüzünü buruşturdu. Yaptığı o şey gerçekten gereksizdi. Dahası, o gün oraya gelmekle başka bir karmaşa başlatmış oluyordu. Şimdi artık bunları yaparken aklından geçenin gerçekten ne olduğundan önceki kadar bile emin değildi.

Julie odaya geri geldi ve yüzündeki ifade pek mutlu olmadığını yansıtıyordu. "Şimdi açık konuşup bu zırvalığı sona erdirelim," diyerek yaylım ateşi açtı. "Saygınlığımı zedelemeye kalkıştın ve ne yazık ki bunu becerdin. Şimdi artık kim olduğumu biliyorsun ve yeni bir raunt başlıyor. Tek yapman gereken ilgini başka bir yöne çevirmeni nasıl sağlayacağımı bana söylemek. Böylece her şey kolay ve acısız şekildi biter. Bu mesele senin için gündelik olabilir, ama benim meslek yaşantımı yakından ilgilendiriyor. Her şeyden önce, kimin eşi olduğunu bilsem Teri ile görüşmeyi kabul etmezdim. Zaten görüşmenin sonunda her şeyi anladıktan sonra bile bundan kimseye söz etmedim. İkincisi, programında o çok dalga geçtiğin tarot kartlarıyla ilgili tek kelime bile bilmem. Canlı yayında sadece seni iğnelemek için bilir gibi davrandım. İster inan, ister inanma, onları seansta ortaya çıkartan eski eşindi."

"İnanıyorum."

Julie tutturduğu tempoyla söylevi daha uzun sürdürebilirdi, ama o tek kelime karşısında ağzı açık halde kalakalmıştı. "Ne?" demeyi başardı.

"Ben Teri'yi tanırım. O tür şeylere sahiden inanır. Bence de saçmalıktan öteye gitmezler. Birlikte yaşayamama nedenlerimizden birisi de zaten bu tür görüş farklılıklarıydı."

Julie onun karşısına oturdu, kollarını kavuşturdu ve bir parmağını çenesine koydu. "Başka nedenler de var mı?"

Jake düşünür gibi yaptı. "Birbirimizin varlığına dayanamamak bir neden olabilir mi örneğin? O değilse bir de şunu irdeleyelim:

Onu Tae Bo hocasıyla yatakta yakalamak birlikte olmaya dayanamama nedeni sayılır mı?"

Julie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunu gerçekten bilmiyordum. O gün bir şeyler ima etmiştin ama..."

"Tüm yaşananlara karşın boşanma davasını açıp evrakları önüme atanın o olduğunu da bilmiyordun sanırım." Julie olduğu yerde donmuş gibi sessiz kalınca devam etti. "İşte bu nedenle bir evlilik danışmanına gittiğini duyunca o kadar şaşırdım ve tepki gösterdim. O ana gelinene dek söylenecek her şeyin söylendiğini, yapılacak her şeyin yapılacağını düşünmüştüm."

"Anlıyorum."

Anlıyor muydu? Jake bundan şüpheliydi işte. "Tüm yaşananlardan ötürü kırgın, üzgün, ya da umutsuz olduğumu sanma sakın," diye devam etti. "Nikahımız kıyıldığı andan beri böyle bir beraberlik içinde ne işim olduğunu, ne yapmaya çalıştığımı düşünüyordum."

Julie ağzından çıkanları engelleme fırsatı bulamadan, "Neden evlendin öyleyse?" diye sordu.

"İyi soru. O an için bana çok doğru gibi gelmişti bu evlilik. Hiç evlenmediğinden tüm bunlar sana zırva gelebilir, ama insan o kararı alırken her zaman doğruyu yaptığını sanır."

"Ben de bir zamanlar evliydim. Çok kısa sürdü, ama ne dediğini anlamama yetecek kadar gerçek bir evlilikti."

Jake'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. Julie'nin evlenip ayrılmış olduğunu duymak belli ki onu şaşırtmıştı.

Julie, "Buraya gelirken aklında ne vardı?" diye sordu. "Bana programına bir kez daha konuk olmayı önermek mi? Yoksa gerçekten terapi istediğini söylemek mi? Ama asıl neden belki de bana öfkeni kusmaktı."

"Hepsi. Ama bir şey eksik aralarında. Seni tekrar görmek istedim." Julie bir kaşını alaylı bir şekilde kaldırmıştı. Jake devam etti. "Tekrardan kadınlarla ilişki kurmanın, onlarla birlikte zaman geçir-

menin Teri ile yaşananların etkisinden sıyrılma sürecini hızlandıracağını düşündüm. Yani bir şekilde... Yani sen ve ben..."

"Ben kimseyle çıkma düşüncesinde değilim." Julie yerinde huzursuzluk içinde kıpırdandı. "Bu planlanmamış ve randevuya bağlanmamış bir görüşmeydi. Şimdi bana izin vermek zorundasın, çünkü gelecek müşterilerim var."

"Sen kimseyle çıkıyorsan belki bana bu aralar canı sıkılan bir arkadaşını önerebilirsin." Jake oradan gitmeye hazır değildi ve bunu geciktirmek için her yolu deneyeceğe benziyordu. "Ne de olsa eski dostuz ve..."

"Burada bir çöpçatanlık servisi işlettiğim düşüncesine falan mı kapıldın, Jake?"

"Elbette hayır, ama..." Birden parlak bir düşünceyle yerinde dikildi. "Programa gelip kadın-erkek ilişkilerinde ilk adım konusunda öğüt vermeye ne dersin? Bana öyle bakma; en ufak bir iğneleme bile gelmeyecek. Ayrıca ben mesleki itibarına bir zarar verdiysem, bunuda telafi etme olanağını bulurum. Sen de daha geniş bir kitleye hitap etme fırsatı bulursun."

"Ben... Hiç sanmıyorum."

"Hadi, Juliet! Senin işin insanlara danışmanlık yapmak. Ben de berbat bir boşanma sürecinden yeni çıktım. Bu dönemde zaman zaman yakınımda olsan ne kaybedersin ki sanki? Eski bir dostla görüşmek kendimi toparlamamı hızlandırır."

"Senin programına bir kez daha çıkmaya hazır değilim."

"Tamam. Öyleyse bir prova yaparız. Örneğin bu akşam işlerimizden çıktıktan sonra."

"Bu akşam için sözüm var."

"Öyleyse önümüzdeki salı. Ben de o arada dinleyicilerime birisiyle çıkma hazırlığında olduğumu haber veririm. Beni her yayında fena halde sıkıştırıyorlar. Sen de belki Salıya kadar programa çıkma konusundaki düşünceni değiştirirsin..."

"Beni ikna etmek için neredeyse özgüven sorunu yaşadığını söyleyeceksin."

"Yaşıyorum." Jake onun dudaklarında beliren silik gülümsemeye umutla baktı. "Az da olsa yaşıyorum bunu. Benim için umut var mı dersin?"

Julie, "Git artık, Jake," dedi, ama bu isteğinin yerine getirilmesini yürekten arzuladığından emin değildi.

"Psikolojik sorunu olduğunu böylesine açık şekilde ifade eden bir insanı hiçbir umut vaat etmeden göndermek meslek ahlakına yakışmaz. Terapi için bir randevu ver ve yürek rahatlığıyla buradan gitmemi sağla. Bunun burada olması şart değil. İstersen birlikte yemeğe çıkarız, istersen canlı yayında bir araya geliriz."

Julie bir şeyler söylemek istedi, ama yüzüne dikilmiş gözler sanki ışıl ışıl yanıp onu ipnotize ediyordu.

Jake ellerini havaya kaldırdı. "Bu aslında harika bir fikir! Psikolog ve sorunlu programcı canlı yayında tüm Portland ile baş başa!"

Julie kendini tutamayıp gülümsedi. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Benim söylemek istediğim de tamı tamına bu, ama sen uzman olduğun için en doğru şekilde dile getirdin. Bunu kendi ağzınla söylediğine göre, bir randevu vermekten kaçınmak tüm meslek ilkelerine ters düşer, değil mi?"

Çaresiz bir tavırla randevu rehberini önüne çeken Julie, "Birbirimizi arayıp *görüşme* saatini teyit edeceğiz," dedi.

Jake kazanmıştı...

ALTINCI BÖLÜM

Hava soğuktu. Ama hiç değilse yağmur hala koyu gri bulutlarda bekliyordu. Ortam o cumartesi sabahı hiçbir şey için olmasa bile, rıhtımda kurulmuş Cadılar Bayramı pazarı için çok uygundu. Julie kan kırmızısı tentenin altındaki tezgahın gerisinde Nora ile birlikte duruyordu. Üstlerinde turuncu önlükler, başlarındaysa Julie'ye hiç de iyi şeyler anımsatmayan kara perukalar ve cadı şapkaları vardı.

Tezgahın önündeki kalabalık biraz azalır gibi olunca Nora, "Salı günü ne yapacağını bana bir kez daha anlatsana," dedi.

"Ne yapacağımı henüz ben de bilmiyorum, Nora. Ve bunu sana durmadan söylemekten usandım."

"Hadi be! Bu kadar sıkıcı olmak zorunda mısın? Hiç değilse onu görmeye karar verip vermediğini söyle."

"Henüz karar vermedim. Aslına bakılırsa bu senin düşündüğünden daha karmaşık bir durum. Onun bir terapi seansı mı, radyo programı mı, yoksa bir çıkına başlangıcının mı peşinde olduğunu bile henüz anlamış değilim." Duralayıp aynen bir cadı gibi sırıtarak kıyafetinin hakkını veren dostuna baktı. "Ayrıca Salı akşamı bir şey olacağını nereden çıkartıyorsun? Bir an için Jake'nin kurduğu komploya kapılır gibi oldum, ama sonra toparlanıp onu reddettim."

"Neden yaptın bunu?"

"Onun evliliğinden, eşiyle birlikteyken ne kadar sıkıntı çektiğinden, şundan, bundan söz etmesini çekemeyeceğimi anladım. Bir sürü laf, bir sürü zırvalık!"

"Yanlış bir şey söylersem düzeltmekte duraksama sakın. Evlilik danışmanı olarak yaptığın iş zaten bu değil mi? İnsanların evlilik yaşamları boyunca çektiği sıkıntıları, bu durumun yarattığı sorunları dinleyerek yapmıyor musun işini? Üstelik mesleğin sadece boşanmak üzere olanların sorunlarını dinleyip evliliği kurtarmayı değil, boşanma sonrası travmaları atlatmaya yardımcı olmayı da kapsıyor, değil mi?"

"Kimi zaman öyle, ama asıl amaç evliliği korumak."

"Ama şimdi konuştuğumuz meselede evlilik biteli epey uzun süre olmuş anlaşılan. Öyleyse sorun nerede?"

"Sorun konunun benim alanıma girmemesinde. Jake evlilik ertesi travması falan yaşamıyor; onun derdi yeni birisiyle birlikte olup bunları tamamen unutmak ve ben bu konuda ona danışmanlık yapamam."

"Neden yapamayasın? Hem evliliğinin son dönemlerine bir şekilde dahil oldun, hem de eski bir dost olarak ona yardımcı olman gerekmez mi?"

Julie dönüp ona gözlerini kısarak baktı. "Bir: Onun benden bir profesyonel, ya da eski bir dost olarak yardım istediğine inanmıyorum. İki: Çok kısa zaman öncesine kadar maktulün o olacağı bir cinayet tasarlıyordum ve sen de bana akıl veriyordun."

Nora umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bu o sana kayıtsız şartsız barış önermeden ve sıcak nakit para anlamına gelen terapi talebinde bulunmadan önceydi."

"Sen arlanmaz bir fırsatçısın!"

"Ben sadece desteden çektiğim kartları doğru yere yerleştiriyorum." Yüzünde geniş bir sırıtmayla baktı ona. "Bu ses tonundan sezildiği kadar kötü bir şey mi? Böylece Jake'nin iç dünyasının kimi gizemlerini de öğrenmiş olursun. Böyle bir armağan bir saatlik çabaya değmez mi sence?"

"Değmez, çünkü öğreneceğim o şeyleri kimseyle, hatta doktor kişiliği dışındaki Julie Sommerfield ile bile paylaşamam. Meslek ahlakımız bunu men eder."

"Seni programına çağırdığını söyledi."

"Evet. Kadın erkek ilişkileri konusunda konuşmak için, ama anladığım kadarıyla asıl istediği benimle çıkmak."

"Sen de çık öyleyse."

"Nora! Ona güvenemem. Bunu anlamıyor musun?" Duralayıp arkadaşının yüz ifadesine baktı. "Hayır, hayır! Çıkmak zaten söz konusu olamaz. Benim söz ettiğim radyo programı. Beni karşısına alıp yine okus-pokusçu şarlatan doktor tanıtımına girişecek, Portland'da radyosu açık ne kadar insan varsa yörüngeye yerleşecek. Sonra telefonlar gelmeye başlayacak ve... Ah, hayır! Öyle bir şeye asla katlanamam."

"Sen de yayından önce onunla yazılı bir anlaşma yap."

"Sanki bunu kabul eder de."

"Programına katılmanı o kadar çok istiyorsa eder el..."

Onun birdenbire sustuğunu gören Julie etrafa göz gezdirdi, Irving ve Clarice St. Cloud'un yanlarında güzel bir sarışınla kendilerine doğru geldiğini gördü. "Seninkiler bu yana geliyor."

"Benim de gözlerim var; görüyorum."

"İyi davran."

"İnsanlara her zaman iyi davranırım ben."

"Bana verdiğin öğütleri anımsa. Meselelere perspektif içinde bak. Durumu olduğundan fazla büyütme."

"Tamam be! Tamam!"

Julie ona kaygıyla baktı ve yüzüne yapıştırdığı gülümsemenin Batman filmindeki Joker'inkinden farklı olmadığını düşündü. Nora'nın neden öyle tepki verdiğini anlayamıyordu. Basit bir firma rekabetini kan davasına çevirmeye hazırlanır gibiydi.

Tezgaha yaklaşan Irving nazik bir şekilde, "Tekrar merhaba," dedi. Spor giyinmiş, kolsuz süveterinin altındaki gömleğinin kolla-

rını sıvamıştı. Clarice yine rahattı, yanlarındaki genç sarışınsa Nora'ya kuşkuyla bakıyordu.

Clarice, "Çok hoş bir reyon olmuş bu, tatlım," derken kurdeleler ucunda sallanan yarasa şekilli kurabiyelere bakıyordu.

Nora önündeki sepeti uzattı. "Birer tane alıp denemek ister misiniz?"

Yaşlı kadın bir kurabiye aldı ve ucunu ısırdı. "Unlu mamullerinin hepsi birer harika. İnsanın ağzında fırından yeni çıkmış gibi bir tat bırakıyorlar."

Sarışın kız da uzanıp bir kurabiye aldı ve tattı. Çiğnerken gözleri Nora'nın üstündeydi. "Kurabiye işte," diye mırıldandı.

Irving bir elini onun omzuna koyarken, "Kız kardeşimi bağışlayın," dedi. "Her zaman böyle kabadır."

"Sorun yaratıp durmayı bırak, Donna." Clarice omuz silkip uzaklaşan kızın ardından içini çekerek baktı.

Julie güldü. "Yine de kurabiyeyi yiyor."

"Kabadır," dedi Irving. "Aptal değil. Güzel bir şeyi bırakmaya asla yanaşmaz." Dönüp kendisini tepeden tırnağa süzen Nora'ya baktı.

Bu bakışma Julie'nin top yekun bir savaşın başlayacağını düşünmesine yetecek kadar uzamıştı ki, Clarice araya girdi. "Bizim de ilgilenmemiz gereken bir reyonumuz var, Irving." Dudaklarının kenarınca incecik bir gülümseme vardı.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Nora elindeki tabağı tezgaha sertçe koyup reyonun gerisine çekildi.

Julie, "O suratının hali ne?" dedi. "Kötü bir şey yapmadılar ki. Sıradan bir nezaket ziyareti."

"Bir şeylerin peşindeler. Benim tariflerimi çalmak istiyorlar."

"Bunu kurabiye tadarak yapacaklarsa uzman olmaları gerekir ve bu durumda senin tariflerine ihtiyaçları olmaz."

"Ya kız?" Sesini incelterek onun taklidini yaptı. "Kurabiye işte!"

"Kız kaba ve ailesi de bunu biliyor. Şimdi bana ortada asıl ne döndüğünü söyle."

Nora ona dik dik baktı. "Ne demek bu?"

"Bu iş bence kurabiye meselesi falan değil. Bence..."

"Sence başka ne olabilir? Adam işimi bitirmek için elinden geleni yapıyor."

"Adam çekicilik söz konusu olduğunda çok yüksek puan alabilecek bir tip ve bakışlarından anlaşıldığına göre o da senin için aynı şeyi düşünüyor."

"Şimdi zırvaladın işte." Spatulayı kapıp tepsideki keki gereğinden sert hareketlerle dilimlemeye koyulmuştu ki, yüzünde şeytanca bir sırıtma belirdi. "Madem bu konularda uzman geçiniyorsun, şimdi ne yapacağını birlikte görelim."

Onun bakışlarına önce anlam veremeyen Julie arkasını dönünce durumu anladı. Kendini Jake'nin mavi gözlerinin içine bakar halde bulmuştu. O da bu karşılaşmadan ötürü şaşırmış gibiydi ve kolunda bir kız vardı. Irving'in kardeşi Donna'nın klonlanmış ikizi gibi bir kız! Sarışın, ufak tefek, ama çok güzel, kendisini 'tarz' edinmeye adamış yaşayan bir karabasan!

"Merhaba, Juliet."

"Sana da merhaba, Danforth."

Julie ağzını açamadan Nora sahneye çıkmıştı bile. Onun bakışlarında hiç de hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunu gören Julie paniğe kapılmanın eşiğine geldi. Sevgili arkadaşı bir şeyler karıştırmaya hazırlanıyordu.

"Nora?"

"Evet, benim. Bu hafta çocukluk arkadaşlarının buluşma haftası gibi oldu, değil mi?"

"Öyle oldu gerçekten." Bir adım gerileyip kabinin üstünde yazan isme baktı. "Yirmiüçüncü Cadde'de bu isimde bir yer gördüğümü anımsıyorum. Senin olabileceğin aklıma gelmemişti."

"Gelmemesi doğal. Kim yaşamın içinde bir sürü dönemeç barındırdığını tahmin eder ki?"

Jake göz ucuyla Julie'ye baktı. "Doğru. Kimse o dönemeçlerden birisine girene dek bunu düşünmez."

Sarışın biçimli dudaklarını büzerek esnedi ve, "Ben gidip bir *Perrier* alacağım," dedi. "Sen bir şey istiyor musun?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kızın uzaklaşmasını hep birlikte izlediler, sonra Jake, "Pammy radyoda stajyer," dedi. "Ama stajının fazla uzun süreceğini sanmıyorum."

Julie merakla, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü güzel bir aksesuar olmanın dışında pek bir şey yaptığı yok. Görünüşüyle patronun aklını çeldi, ama onun da bu düşünceyi yakın zamanda değiştirmeye zorlanacağından eminim."

"Yani bunda Beryl'in parmağı mı olacak diyorsun?"

"Onun radyodaki her şeyde parmağı vardır." Dudağının köşesinde hoş bir gülümseme belirmişti.

Ah! Çok çekicisin. Seni şeytan! Üstelik bunun farkındasın da.

Aklından geçenlerin ne denli tehlikeli olduğunu fark eden Julie başını başka yöne çevirdi.

"Beryl de kim?" diye sordu Nora. "Yoksa asansörde takıştığın kadın mı?"

"Öyle." Nora'nın bu öyküyü bildiğini belli etmesi Julie'nin hiç hoşuna gitmemişti. Böylece Jake ile yaşadığı olayı alabildiğine önemsiyor, bunu herkese anlatıyor durumuna düşmüştü. Dikkatini tekrar Jake üstünde yoğunlaştırdı. "Anlaşılan Pammy hiç değilse kadınlarla birlikte olma konusundaki kararsızlığına iyi gelmiş."

"Galiba haklısın. Aslında onunla çıkmak aklımın kenarından bile geçmezdi, ama bana kristal küresine baktığını ve birlikte olacağımızı söyledi. Bu yazgımızmış."

Julie birbirine kenetlediği dişlerinin arasından, "Demek yazgınızmış?" dedi.

"Tek bir öğleden sonra silinecek bir yazgı. Ben hala umutla sana yaptığım önerinin sonuç vermesini bekliyorum."

Onun kadınların üstünde yaptığı etkiden çok emin olduğunu düşünen Julie yanıt vermekte gecikmişti. Jake ile Nora'nın gözlerinin yüzüne dikili olduğunu hissedince silkindi ve kurabiye sepetini uzattı. "Bir yarasaya ne dersin? Anladığım kadar onları satmak yerine eşe dosta ikram ediyoruz."

Jake bir tane alıp kanadını ısırdı. "Bu şey gülümsüyor. Cadılar bayramı kurabiyesinin gülümsemesi alışıldık bir durum mu?"

Julie atıldı. "O şey kan emmekte kullandığı dişlerini gösteriyor." Pammy tam o sırada geri gelip Jake'nin koluna yapıştı ve tehlikeli yerlere kayan konuşmanın kesintiye uğramasını sağladı.

Nora, "Geçerken eve de uğra, Jake," diye şakıdı. "Julie ile birlikte oturuyoruz. Sana adresi verdi mi? Şuraya yazıvereyim." Her zamanki pratikliğiyle bir kağıt tabak kapmış ve Julie'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan ortasına adresi yazmıştı.

Jake gülümseyerek katladığı tabağı siyah deri ceketinin cebine indirirken, Pammy ile Julie onlara katliam yapmaya hazırlanır gibi bakıyordu.

Kız kolundan çekiştirerek onu reyondan uzaklaştırmaya çalışırken Jake, "Cadılar Bayramı'nda seni korkutmak için uğrarım, Juliet," dedi.

"Julie! Sonunda 'T' yok!"

"Alışkanlığımı kırmaya çalışırım. Görüştüğümüze sevindim, Nora. Dişini gösteren yarasaların bir harika."

Pammy, "Yarasalar dişini göstermiyor," diye homurdanıp onun kolunu bir kez daha çekiştirdi. "Pis pis sırıtıyorlar."

Julie onlar gözden yok olur olmaz dönüp Nora'ya standın yakınlarındaki ebeveynlerin çocuklarını endişeyle uzaklaştırmasına neden olacak bir dizi sıfat sayıverdi. "Bunların hepsini hak ediyorsun! Adresimizi ona verirken ne yapmaya çalışıyordun?"

Nora elini bu sözleri geçiştirmek ister gibi havada salladı. "Ya sen? Irving St. Cloud ile ilgili o yorumları yaparken niyetin acaba neydi?"

"Yani az önceki zırvalığın nedeni Irving'in senden hoşlandığını söylemem miydi?"

"Hayır, ben Jake'den her zaman hoşlanmışımdır."

Julie'nin gözleri farkında olmadan irileşti. "Öyle mi?"

"Senin şu anda düşündüğün anlamda değil elbette. O çocukluğumuzdan beri benim arkadaşım, seninse Romeo'n idi, *Juliet*!"

"Ah, Tanrım! Bu saçmalığa yine başlama! O benim değil, tüm okulun Romeo'su idi."

Nora ortama yakışır şekilde, tıpkı bir cadı gibi sırıttı. "Aşıktın ona. Üstelik hala aşıksın. Hem de şimdi durumun eskisinden bile beter. Alnında koca koca harflerle yazıyor bu."

"Ben... Hayır! Adamın varlığına bile katlanamıyorum."

"Aşık! Aşık!" Nora gürültüye kulak kabartmak için standın önünde duralayan kalabalığa dönüp sesini yükseltti. "Juliet Romeo'ya aşık!"

Yüzünde yarasa kurabiyelerin yüzündekine benzeyen bir gülümseme vardı...

YEDİNCİ BÖLÜM

"Yalancı!"

Bir elinde beyaz diğerinde kırmızı şarap olan Jake açılan kapının önünde kalakalmıştı. "Neden öyle dedin? Ben sana hiç..."

"Ne dedim?" diye hırladı Julie. "Kapıyı açtım ve..."

Birden susup başını önüne eğdi. Saat akşamın dokuzu olmuştu ve bir saat öncesine kadar Nora ile panayırdaki bankonun arkasında dikiliyorlardı. Gerçi Julie eve dönünce Jake'nin her an ziyarete gelebileceği düşüncesiyle epey gerilmişti, ama gelenler sadece çeşit çeşit kılıklar içindeki çocuklardı ve verilen kurabiyeleri mutlulukla avuçlayıp gidiyorlardı.

Kapının son çalınışında Julie yerinden bir kez daha fırlamıştı. Bir taraftan gelenin yine çocuklar olduğunu düşünüyor, öbür taraftan da bundan ötürü mutlu olduğunu kendi kendisine kabul ettirmeye çalışıyordu.

Ve o nedenle kapıyı açarken farkında olmadan yüksek sesle yalancılıkla suçladığı da kendisiydi.

Julie, "Bir şey söylediğimin farkında değilim," diye mırıldandı. "Sadece geleceğini hiç sanmıyordum ve o nedenle de..."

"O nedenle de kıyafet değiştirmeye gerek duymadın."

Julie bezgin bir tavırla üstündekilere baktı. Hala panayırda giydiği cadı kılığındaydı.

Jake, "Seninle görüşmek istiyorum, Juliet," dedi. "Önümüzdeki Salı günü programa çıkmayı kabul etmezsen beni hiç değilse terapi programına al."

"Kabul ediyor!"

İkisi birden başını eğip salondaki kanepede elinde şarap bardağıyla oturan ve sızlayan ayaklarını ortadaki sehpanın üstüne uzatmış olan Nora ya baktı.

"Dinle, Jake," dedi Julie. "İlkokuldan beri tanıştığımızı unutup seninle bir terapi seansına girmem mesleki açıdan olanaksız. Tanışıklığımızı gizleyip, ilk kez kısa zaman önce programda karşılaşmışız gibi yayına katılmam da öyle. Her iki seçenekte de birimiz sahtekar durumuna düşeriz."

Nora yanlarına gelip kapıyı ardına kadar açınca Jake içeriye girmiş, Julie de eşikte kalakalmıştı. Onun uzatılan tirbuşonu alışını ve şarabı açışını izledi, ardından soluğunu koyuverdi. "Benden ne istiyorsun?"

"Geçen gün eski eşim telefon ettiğinde radyon açık mıydı?"

Julie itiraf etmeyi hiç istemezdi ama, "Evet," diye mırıldandı.

"O gece beni evden tekrar aradı ve senden söz ettik."

"Benden mi?" Göz ucuyla Jake'ye bir bardak veren, sonra şarabını alıp sırf kulak kesilmiş halde bir kenara sinen Nora'ya baktı. "Benim sizin ilişkinizdeki konumum uzman görüşümü yansıtmaktan öteye gitmedi ki."

"Teri bana yaptığınız seansta olanları saniye saniye anlattı. Ofisinin adresini bana veren de oydu zaten."

Julie, "Onu gitgide daha fazla sevmeye başladım," diye homurdandı ve kendisine bir bardak şarap doldurdu.

"Karşıma senin çıktığına sevindim. Teri'nin aramızda yaşananları bir yabancıya anlattığı düşüncesi beni nedense huzursuz ediyordu." Kanepeye yürüyüp oturdu. Dalgın bakışları bardağının içindeydi. "Belki de bu nedenle... Yani... Kendimi keşfetmeyi, tanımayı uzun zamandan beri istiyor, ama buna sanırım cesaret edemiyor-

dum. Terapistim tanıdığım birisi olursa bunun kolaylaşacağını anladım."

Julie ne söyleyeceğini bilemiyordu, çünkü Jake'nin söylediklerinde mantık, ya da meslek kuralları dışına taşan herhangi bir şey yoktu. Aslına bakılırsa, öyle bir durumda öneriyi reddetmek meslek ahlakına aykırı bile sayılabilirdi.

Jake, "Ayrıca seni programda bir kez daha konuk etmeyi gerçekten isterim," diye devam etti. "Elbette ki geçen seferki gibi olmayacak. Teri ile yaptığın görüşme bu kez gündeme gelmeyecek." Duralayıp başını iki yana salladı. "O programda olanlar talihsizlikti ve sen kendin olarak gelmiş olsan hiçbirisi o şekilde yaşanmazdı."

Bunun Julie de farkındaydı ve bundan ötürü kendisini suçluyordu. Silkinmenin ve bir meslek insanı gibi davranmanın zamanı gelmişti. Bunun için ilk adım hataları gidermek olmalıydı.

"Programa çıkmam için Salı gününü mü öneriyorsun?" diye mırıldandı.

"Evet. Kabul ediyor musun?"

Julie şarabı kafasına dikip bardağı sehpaya bıraktı. "Ediyorum." Bir taraftan da şişede o gece sarhoş olmasına yetecek kadar şarap kalıp kalmadığını düşünüyordu.

Jake diğer stüdyo çalışanlarını eliyle sabah gevezeliği etmeye istekli olmadığını belirtecek şekilde selamlayarak stüdyoya yürüdü. İşe biraz gecikerek gelmişti.

Can yoldaşı Aspirin o sabah keyifsizdi ve veterinere uğramak çok zaman yitirmesine neden olmuştu. Onunla ilgilenmekten şikayetçi değildi. Neredeyse çocukluğundan beri onunla olan köpeğini çok seviyordu ve Teri'nin evden ayrılmasından sonra ona bambaşka bir yoldaşlık duygusuyla bağlanmıştı. Bunun aslında hiç de doğal bir eğilim olmadığını düşündü. Eski bekarlık dostu Aspirin yaşam arkadaşı konumu almaya başlıyorsa, kimi şeyler yolunda gitmiyor olabilirdi.

Neyse ki artık bir psikologu vardı.

Camlı yayın bölmesine girdi ve yerine yerleşip kulaklıklarını takarken DeeAnn'a bir 'bana bulaşma' bakışı gönderdi. Pazar gecesinden beri aksiliği üstündeydi ve bu yüzünden hemen belli oluyordu.

Önceki gece o ve Nora gençlik anılarından söz ederek ilk şarap şişesinin dibini bulurken, Julie gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmış halde bir köşede demlenmeye devam etmiş, söze pek az karışmıştı. Gerçi Salı günü –ki bu ertesi gün oluyordu- onunla görüşmeyi kabul etmişti, ama yüz ifadesinde tehlikeli bir şeyler vardı ve bu durum onu çok iyi tanıyan Jake'yi biraz tedirgin ediyordu.

Aslında tedirgin edici başka, çok daha önemli bir durum vardı. Pazar gecesi her ne kadar Julie bir denizkestanesi kadar dikenli bir tavır sergilediyse de, Jake orada geçirdiği zamandan büyük bir doyum elde etmişti. Ne de olsa koca eyalet üstünde o akşamı Nora ile Juliet ile geçirmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Nora işi ve rakibi St. Claud Unlu Mamuller zinciriyle ilgili kaygılarını dile getirmiş, kendisi de yaşamına dair Aspirin'in gitgide yaşlanmasından başka söz edecek bir şey bulamamıştı. Onu orada bir köşeye kıvrılıp uyumak için yalvarmaya başlamaktan alıkoyan da belki evdeki yoldaşını anımsamasıydı. Sonunda izin isteyip kalkmış, Nora ile o zamana dek pek az konuşan Julie'ye veda edip eve dönmüştü.

Ve şimdi de stüdyodaydı. Fazla kaçırdığı şarap nedeniyle başı biraz ağrıyordu, neden öylesine hoş bir gecenin sonunu Julie ile getirmediğini hala merak ediyordu ve...

Ve yayının başlangıç işaretini vermiş olan DeeAnn onun suskunluğuna irileşmiş gözlerle bakıyordu.

Silkinip mikrofona, "Günaydın, Portland," dedi. "Umarım beni dinleyen herkes bu sabah benim olduğumdan daha uyanıktır. Eski dostlarla çok hoş bir Cadılar Bayramı gecesi geçirdim ve galiba hala toparlanamadım." Bir an duralamış ardından içinden geldiği gibi konuşmaya başlamıştı. "Geçenlerde konuk ettiğimiz Julie

Sommerfield'i anımsarsınız. Hani şu eski eşimin görüştüğü evlilik danışmanı ve programa garip bir kıyafetle katılan psikolog... Onunla çok eskilerden tanıştığımız anlaşıldı. Neredeyse tüm çocukluğumuz birlikte geçti. Dün akşam o ve bir başka ortak dostumuzla birlikteydim."

Kontrol panelinde önce bir telefon hattının ışığı yandı, ardından diğerleri de çıldırmış gibi yanıp sönmeye başladı. DeeAnn önündeki ışık cümbüşüne kafası karışmış gibi baktı, hatlardan birisinin düğmesine rasgele bastı.

Hattaki kadın kendisini tanıtmaya bile gerek duymadan, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Aslında ikimiz de biraz şaşkındık, ama ben ofisine gidip terapi almak istedim, o da kabul etti."

"Dalga geçiyorsun!"

Jake camın ötesine baktı ve DeeAnn'ın yüzünün telefondaki kadının sesini vurgulayan bir şaşkınlık ifadesine büründüğünü gördü. "Aslında başlangıçta bunun için hiç de istekli değildi," dedi. Ama yarın öğleden sonrası için ondan bir randevu kopartmayı başardım. Ayrıca programa bir kez daha katılmayı kabul etti."

"O programda Julie Sommerfield'in ofisinde baş başayken konuşulanları da aktaracak mısın bize?"

"Hayır, orada konuşulanlar orada kalacak. O şeyler psikologla onları danışan kişi arasında kalmalı."

"Ah, anladım!" Telefondaki kadın işin ucunu kolay kolay bırakacak gibi değildi. "Yani sen ondan söz edebilirsin, ama o konuştuklarınızı kimseye söyleyemez, öyle mi? Bu bence işin hilesine kaçmak, Jake!"

Jake gözünün önüne elleri direksiyona parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı sıkıya kenetlenmiş bir Julie getirdi. Şu anda trafikte radyo dinliyor olmalıydı. "İsterse o da benden söz edebilir," dedi. "Bunları duyuyor musun, *Juliet*? İstersen bu kez son söz senin olacak."

Julie arabayı binanın otoparkına sokmayı başardı, ama frene ne kadar inatla basarsa bassın karşındaki duvar kendisine doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Pedala bir kez daha yüklendi, son yüz metreyi lastik bir top gibi alan küçük araç yavaşladı, ama tamponu binanın duvarına hafifçe çarpmadan durmadı.

O da zaten bu kadar performansa razı olmaya başlamıştı. Duvara daha hılı çarpmasının duvarı fazla etkilemeyeceği muhakkaktı ama durum vosvos ve kendisi için o kadar güvenli değildi.

Yataktan lanet bir baş ağrısıyla kalktığından beri o gün hiçbir şeyin yolunda gideceği beklentisi içinde değildi zaten. Motor o zamana dek hiç duymadığı bir hırıltıyla susunca ardı ardına bir dizi küfür sıraladı ve duralayıp duyan olup olmadığını anlamak için otoparka göz gezdirdi.

Lanet olası Jake Danforth sonunda bunu da başarmıştı. İçindeki isyankar liseli kızı tutup ortaya çıkartmıştı.

Binaya girip kendi katına çıktı ve ofisini açtı. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çantasını masanın üstüne fırlattı ve kendini çakılma koltuğuna bıraktı. Arabanın radyosunda dinlediği ses hala beyninin her köşesinde yankılanıyordu. Jake'nin radyodan gelen sesiyle bile onu öylesine etkileyebilmesi inanılır gibi değildi. Bu durumdan hemen sıyrılması gerekiyordu.

Telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü görünce silkinip uzandı ve düğmeye bastı. Tam on iki mesaj vardı. Mesajları ardı adına dinledikçe hepsinin de potansiyel müşteri olarak aradığını anlıyordu. Jake bir şekilde sabahın köründe Portland'daki sorunlu evliliği olan bir güruhu ayaklandırmıştı. Bu gerçi iş anlamında iyiydi, ama aynı zamanda ona borçlanmak demekti.

Ve Julie bunu istemiyordu. Onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyordu. Özellikle de ondan hoşlanmayı.

Düşüncelerini dağıtmak için çalışmaya koyuldu ve yarım saat boyunca faturaları düzenledi, mesajlara yanıt verdi. O arada bile arayanlar oluyordu. Öyle giderse bir sekreter tutmak zorunda kala-

caktı. Kafasını kapıdan içeriye uzatan kişiyi görünce bunu yapmasının şart olduğunu anladı. Bir sekreter belki Carolyn'i her istediğinde içeriye dalmaktan alıkoyabilirdi.

"Ah, iyi! Yalnızsın."

"Yalnızım, ama meşgulüm. Defterimden anladığım kadarıyla da bugün seninle randevumuz yok."

"Olsun. Müşterin olmadığına göre boş sayılırsın ve bu görüşmeyi bana fatura edersin." Oturup bir sigara çıkarttı, yakacakken duraladı. "Sen de bir tane ister misin?"

"Hayır ve senin yakmanı da istemiyorum."

Carolyn hiç aldırmadı. "Tüm kent seni konuşuyor. Evlilik danışmanımın ünlü biri olması çok hoşuma gidiyor. Her yerde senin bilgece öğütlerini tekrarlıyorum."

"Bilgece mi? Ama geçen gün görüş ayrılığına düştüğümüzü sanıyordum."

"O geçen gündü. Senin haklı olduğunu anladım. Floyd ile seks hayatımızın düzelmesi aynı değişimin evliliğin geneline de yayılmasını gerektirmediğini anladım. Diğer yönlerden değişen hiçbir şey yok."

"Öyleyse artık başka alanlarda değişim olması için de çaba harcayabilirsin."

"Bunu yapmaya başladım bile. Her şeyi kökten değiştireceğim. Floyd'u boşuyorum."

Julie yerinde dehşetle sıçradı. "Ne? Hayır! Sakın düşünmeden bir şey yapma, Carolyn."

"Avukatımla görüştüm bile."

"Neden böyle ani bir karar aldın ki?"

"Ani mi? Seninle evliliğim konusunda aylardır söyleşiyoruz. Son dönemde yaşananlara baktığım zaman bir gerçeğin bilincine vardım. Evlilik danışmanına gitmenin sonucunu vermesi şart değil ki. Ben sana gelip sorunlarımı söylüyorum, sen bana danışmanlık yapıp evliliğimi kurtarmam için nasıl düşünmem, nasıl davranmam gerektiğini söylüyorsun ve ben de bunları uyguluyorum." Durup

ellerini havaya kaldırdı. "Kurtulan tek şey sekste heyecansa daha başka ne yapabilirim? Bu durumda yapman gereken bana o evlilikten daha fazla hasar almadan kurtulmamı öğütlemek değil mi?"

Carolyn mantık yürütme açısından elbette ki haklıydı, ama Julie boşanma gibi kesin bir çözümden önce yapılacak şeyler olabileceğini düşünüyordu. "Ben kimseye boşanma çözümünü öğütlememeye çalışırım."

"Ama Jake'nin ayrıldığı eşine öğütledin. Hem de bunu tarot kartlarına bakarak yaptın."

Julie içini çekti. Aynı nakarat bir kez daha başlıyordu. "Tarot falına bakan ben değildim. Teri bakıyordu fala. Ayrıca bana geldiğinde Jake'den ayrılmayı çoktan kafasına koymuştu."

Carolyn her zamanki abartılı el hareketleriyle bir şeyler anlatmaya koyulurken, Julie de kendi düşüncelerine gömüldü. Ne kadar çabalarsa çabalasın kimi şeyleri asla anlatamayacaktı. Bunun nedeni de kendi yaptığı bir hataydı. Jake'nin programına çıkmayı kabul etmese, durum böylesine abartılı bir hal almayacaktı. Üstelik aynı şeyi tekrarlamaya hazırlanıyordu.

Bu belki de son şansı olacaktı.

Carolyn'in birden sustuğunu fark edince ona baktı. "Ne oldu?"

"Bu soruyu benim sana sormam gerek. Sana ne oldu böyle? Dakikalardan beri söylediklerimi dinlemiyor gibisin."

"Dinlemiyordum, çünkü bu bir seans değil. Floyd meselesini yarından sonra vereceğim bir randevuda konuşuruz. Şimdi işlerimi toparlamam ve..."

"Ve yarın için hazırlanman gerek. Aklında sadece Jake ile yapacağın görüşme var, değil mi?" Julie'nin suskun kalması yeterli yanıt yerine geçmişti. Carolyn oturduğu yerde biraz öne çıkıp dirseklerini dizlerine koydu ve onun yüzüne dikkatle baktı. "Bir terapiste ihtiyacın olmadığından emin misin?"

Julie sessizce içini çekti. Bundan emin değildi. Carolyn Mathers'in sözlerinde bile mantıklı yan bulmaya başladıysa, bir terapiste kesinlikle ihtiyacı vardı.

Jake evin kapısını açıp hole girdi ve etrafına bakındı. Koridordan koşarak gelen Aspirin olmasa ev bomboş ve soğuktu. Teri ile evliliklerinde evin nasıl bir yer olduğunu anımsamaya çalıştı, ama yapamadı. Orası sanki her zaman şimdi olduğu kadar yaşamdan soyutlanmış bir yerdi. Demek ki, evlilik danışmanları çoğu insanın düşündüğünün tersine boş işlerle uğraşan tipler değildi. Kendisi de zamanında Julie'ye gitmiş olsa, belki evlilik sonrası yalnızlık duygusuna önceden hazırlanabilirdi.

Üstüne atılan yaşlı dostunun başını okşadı ve mutfağa yönelip onun mamasını tabağına koydu. Doyurma sırası kendi karnındaydı, ama buzdolabının bomboş olduğunu biliyordu. Alışveriş yapmayı yine unutmuştu.

Unutabilirdi, çünkü aklını işgal eden tek bir şey vardı: Juliet.

Ve bu hiç de iyi değildi. Düşünceleri sanki dikildiği yerde etrafında yoğunlaşıyor, dönmeye başlıyor, bir girdap halini alıyordu. Öyle giderse...

Telefon çalınca silkindi ve ayaklarını sürüyerek gidip ahizeyi aldı. "Alo?"

"Merhaba, Jake." Bu Teri idi. "Sabah programını dinledim. Julie Sommerfield'i eskiden tanıdığından ne sen söz ettin, ne de o."

"Çünkü o senin benim eşim olduğunu bilmiyordu, ben de onun kim olduğundan haberdar değildim."

"Onunla ilkokuldan beri tanışıyormuşsunuz."

"Bu bir rastlantı."

"Öyle olabilir, ama sana ona birlikte gitmeyi önerdiğimde reddettin, ama şimdi tek başına gidiyorsun. Bunun anlamı ne?"

Jake'nin sabrı taşmaya başlıyordu. "Sana bunun için hesap verecek değilim, Teri. Ayrıca bir şeyi aklından çıkartmamaya çalış. O zırva kartları cebinde dolaştırıp, en olmadık yerlerde ortalığa serme huyun olmasa tüm bunlar başlamayacaktı. Sen o saçmalığı yaptın,

ben durup dururken Juliet'e sataştım, o da kılık değiştirip programıma geldi."

"Neyin nasıl başladığı umurumda değil. Terapistimden uzak durmanı istiyorum. Bu kabul edilebilir bir durum değil."

"Kapatıyorum, Teri. Hoşça kal." O bunu yapmaya fırsat bulamadan telefon hattın öteki ucunda kulağını sağır edecek kadar sertçe kapatılmıştı bile.

Jake ahizeyi yerine yavaşça koyarken etrafına tekrar bakındı. Eski eşiyle konuşmak bir açıdan çok iyi gelmişti ona. Şimdi artık Teri evdeyken yaşamının nasıl olduğunu anımsıyordu. Birkaç dakikalık zırva bir konuşma daha önce katlanmak zorunda kaldığı yüzlercesini anımsatmıştı ona. Durumdan mutlu bir şekilde kendisini kanepeye attı ve telefonu tekrar alıp bir pizza ziyafetine hazırlandı.

Aspirin de gelip yanına yerleşmişti. Onun kulaklarını okşarken, "Yaşamın bir evresi kapandı," dedi. "Şimdi yeni bir dönem açılıyor ve başrolde Juliet Adams Sommerfield oynuyor. Ona karşı nasıl bir yaklaşım içinde olmam gerektiğine dair bir öğüdün var mı?"

Aspirin başını onun dizine koydu, koca kulaklarını geriye yatırdı ve yüzüne düşen uzun tüyler arasından yan gözle baktı. O haliyle dehşete düşmüş bir çocuğu andırıyordu biraz.

Jake, "Bu bakışlarının özgüvenimi arttıracak bir tavır olduğunu söyleyemeyeceğim," diye mırıldandı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julie çalışma masasının gerisindeki koltuğuna oturmuş, ellerini avuçları masaya dayanacak şekilde koymuştu. Rahat ve sakin bir oturuş bulmak için dakikalardan beri çabalıyordu, ama bu gayretinin bir yararı olmamıştı. Bir türlü rahat ve sakin olamıyordu. Salı sabahı gelip çatmıştı ve Jake'nin randevu saati yaklaşıyordu.

Jake gelene dek o halde kalmaya karar vermişti. Buna izometrik eksersiz adı veriyorlardı ve rahatlamaya yardımı olduğunu söyleniyordu.

İşe yarar bir şeyse bile, anlaşılan o bunun bir yararını göremeyecekti, çünkü zamanı yoktu. Ofisin dış kapısı açılmıştı bile. Hemen toparlanıp gözlerini masasının üstünde dolaştırdı. Meşgul görünmeliydi. Bir kalem kapıp defterini önüne çekerken telefon ansızın çaldı ve yerinden bir karış sıçramasına neden oldu. Uzanıp ahizeyi alırken toparlanıyordu ki, bu kez de Jake içeriye girip odanın ortasında dikildi. Telefonu kulağıyla omuzu arasına sıkıştıran Julie masanın karşı tarafındaki sandalyeyi göstermek için elini uzatmış, bunu yanlış anlayan Jake uzanıp onun elini yakalamış ve sıkmıştı.

Durum gitgide saçma bir hal almaya başlıyordu. En iyisi telefona yoğunlaşmaktı. "Alo?" dedi.

"Benim, Juliet."

"Anne? Şey... Şu anda bir müşterim geldi ve..."

"Öyle mi? Senin meşgul olduğun zaman telesekreteri devreye soktuğunu sanıyordum."

"Yaaa... Unutmuşum."

"Her neyse. Dün sabah radyoda Jake Danforth programına bir kez daha konuk olacağını söylüyordu."

"Bu henüz kesinleşmedi."

"Kesinleşince bana haber vermen gerek. Doris teyzen ile Silverton'daki kuzenlerine de dinlemeleri için gününü ve saatini haber vereceğim."

"Tamam, ben seni..."

"Bir de görüştüğünüzde ona programını çok sevdiğimi söyle. Jake sabahlarımı aydınlatıyor."

"Tamam, tamam. Yaparım dediğini. Hoşça kal." Telefonu neredeyse çarpacak kadar sertçe kapatıp telesekretere aldı. Bir taraftan da karşıdan söylenenleri Jake'nin duyup duymadığını düşünüyordu.

Onun gösterdiği yere oturan Jake, "Annenin programımı sevmesi beni mutlu etti." dedi.

İşte sorusunun yanıtını almıştı. "Televizyondaki reality şovları ve pembe dizileri de sever," diye mırıldandı.

Jake güldü. "Sapladığın bıçağı kanırtmak için eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, değil mi?"

Julie yüzünü ekşiterek güldü. "Özür dilerim. Niyetim o değildi..." Karşısına rahatça yerleşen Jake'nin üstünde yaptığı etkiyi dağıtmak için aklına ilk gelen şeyi söyleyivermişti. Dar ve rengi atmış bir kot pantolon, haki gömlek, üstüne de her zamanki siyah deri ceketi giymiş olan Jake'nin dayanılmaz görüntüsünü, o bildik gülümseme tamamlıyordu. Gülümsemesinin yaydığı elektrik kentin üç blokluk bölümünü aydınlatmaya yeterdi.

Jake Danforth aşama geçirmişti; Romeo rütbesinden 'kadın katleden' rütbesine terfi etmişti.

Etrafına bakınarak, "Neler yapıyorsun burada?" diye sordu.

"İnsanlara danışmanlık."

"Sormak istediğim o işi nasıl yaptığındı. Yani ne gibi bir akışı, nasıl bir sistemi vardır işinin? Bir açılış sorusu mu soruyorsun müşterilerine?" Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Buradayım ve hazırım."

Julie derin bir soluk alıp boğazını temizledi. "Genellikle konunun geri planını, kişilerin altyapısını inceleyerek başlarım işe. Ve bana gereksindiğim bilgileri insanların kendilerinin vermesini beklerim."

"Tamam. Yani benim şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Örneğin ailende kişilik olarak en fazla kime yakın hissettiğin sorulsa yanıtının ne olacağıyla başlayabiliriz."

"İnsanlar babama benzediğimi, ama büyükbabam gibi davrandığımı söylerdi hep. Kararlı, biraz inatçı, belki biraz da meselelere tek yönlü bakan birisiydi o."

"Hmmm!"

"O deftere benimle ilgili notlar almayacak mısın?"

Julie aldırmadı. "Saydığın özellikler hem olumlu, hem de olumsuz kabul edilebilir. Yaşamın ne gibi durumlarda nasıl kendilerini gösterdiklerine bağlı olarak elbette."

"Evliliğimde hepsi kesinlikle olumsuz rol oynadı. Şu burçlar konusuna her zaman sinir olmuşumdur, ama şimdi yavaş yavaş düşüncemi değiştiriyorum. Teri, tipik Boğa olduğumu söylerdi." Duralayıp sırıttı. "Bugün *Portland News*'de yıldız falıma baktım. Kötü niyetli eski tanışlardan kendimi sakınmamı yazıyordu."

"Yanlış yere bakmış olmalısın. Duygusal ilişkilerde en beklenmedik olanla karşılaşabileceğin yazıyordu."

"Öyle mi? Sen nereden biliyorsun bunu?"

Julie tuzağa düşmüştü. "Çünkü ben de Boğa burcuyum. Ve ben de arada sırada gazetenin o sütununa göz atarım."

Jake düşünceli bir tonda, "Duygusal ilişkiler demek," diye tekrarladı.

"Evet. O konuda ne düşünüyorsun? Birileriyle birlikte olmaya karar verdin mi?"

"Sen benimle çıkmayı reddettikten sonra olan gelişmeleri mi soruyorsun?"

Julie bu konunun bir zaman nasıl olsa açılacağını biliyordu ve hazırlıklıydı. Öyleyse soluğu neden kesilmenin eşiğine gelmişti? "Ben herhangi bir şeyi reddettiğimi sanmıyorum. Öyle bir teklif gelmedi bana. Sen bundan söz ederken ancak şaka yapıyor olabileceğini düşündüm."

"Şaka mı yapıyordum?"

"Evet" Julie'nin sesi sert ve kararlı çıkmıştı. "Şimdi devam edelim. Kadınlarla ilişki konusunda olduğumuza göre bana ne tür bir kadın aradığını anlatabilirsin örneğin."

Jake bir süre düşünür gibi sessiz kaldı. "Zeki birisi olmasını isterim. Ve çekici. Sanırım mizah anlayışı da olmalı. Çok sosyal tiplerden hoşlanmıyorum galiba. Bar sohbetleri, balo fasılları beni sıkıyor."

"Ya sportmen tipler?"

Jake ilgilenmiş gibi yerinde doğruldu. "Ondokuzuncu Cadde'nin köşesindeki spor salonuna üyeyim. Orada sarışın bir kız var..."

"Evet?" Julie konuyu o yöne çevirdiğine pişman olmuştu.

"Gerçekten disiplinli çalışan bir kız, ama... Biraz fazla mı ciddi? Karşılaşıp birbirimize gülümsüyoruz, ama hiç konuşmadık. Sence ona yanaşıp bir sohbet başlatmayı denesem mi?"

"Bu tamamen senin kararına kalmış bir şey." Yeşil zehir Julie'nin kanında hızla yayılmaya başlamıştı: Kıskançlık. "Ama madem düşüncemi sordun, şu kadarını söyleyebilirim herhalde. Kendisini o tür bir disiplin anlayışıyla spora vermiş insanlar biraz takıntılı, ya da kompleksli olur. Ama burada asıl önemli soru, senin ona yaklaşmayı isteyip istemediğin." Sözcüklerin üstüne basarak, "Herhangi belirgin bir kişiliği unutarak yanıt ver soruma," dedi.

Ama Jake uyarıyı almamış olmalı ki, "Kız aslında gerçekten hoş," diye devam etti. "Ama sanırım oraya giden erkeklerin hepsinin gözü üstünde. Ona yanaşır ve reddedilirsem oradaki epey sarsılır."

Julie onu reddedebilecek bir kadın çıkacağını pek sanmıyordu. "Özellikle o kızdan söz etmiyorum, ama bu gibi durumlarda dostça edilecek birkaç satır söz , tavırların netleşmesine yardımcı olabilir."

"Hmmm! Tamam. Bu akşam gittiğimde denerim belki." Yüzü birden parlak bir fikirle aydınlanmıştı. "Sen de gelsene benimle."

"Ben mi? Neden?"

"Ne bileyim ben? Arada sırada dostlarınla birlikte olmak için akşamları çıkmaz mısın? Spor yapmak iyidir. Ayrıca terapistimsin ve tavırlarımı değişik ortamlarda izlemek işini kolaylaştırabilir."

"Üzgünüm, ama bu akşam işim var."

"Öyle mi?" Ellerini çalışma masasının üstünde birleştirip biraz düşündü, sonra başını kaldırıp ona eğildi. "Bence yalan söylüyorsun.

"Bunu da nereden çıkarttın acaba?"

"Benimle birlikte olmaktan ürktüğünü düşünüyorum. Sanırım seni korkutuyorum."

"Ah. Tanrı aşkına!" Julie kayıtsız davranmaya çalışıyordu. Bir kahkaha atmayı denedi. "Sadece bu akşam başka işim var, o kadar."

"Öyle mi? Ne işin var?"

"Ben... Birileriyle buluşacağım."

"Onları da getir öyleyse."

Julie çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. Nereden çıkıp geldiyse bir Shakespeare dizesi kulaklarında yankılanmaya başladı:

Tek aşkım tek nefretimden kaynaklandı.

Ya da buna benzer bir şeydi işte! Ama her ne halt ise, Jake Danforth ile boğuşurken aklına gelmek zorunda mıydı?

"Soyunma odaları soldaki koridorun ucunda." Julie'ye bir baş yukarıdan bakan kız onun teşekkür etmesini bile beklemeden Jake'ye dönmüştü. "Merhaba, Mr. Danforth. Bu akşam nasılsınız?"

"Teşekkürler, Carrie. Ya sen?"

Carrie ancak başka bir gezegenden gelmiş yaratıkların çıkartabileceği kıkırdılarla güldü. "Fişek gibiyim!"

Julie soyunma odasına doğru yürürken cebinde kızın boğazına tıkacağı bir fişek olmadığı için hayıflanıyordu. İçeriye girip bir kabin buldu ve soyundu. Giyinirken kendi kendine, "Burada ne işim var?" diye homurdanıyordu. Üstüne koşu şortunu, jimnastik sutyenini ve bol atletini geçirip kabinden çıktı, aynaya baktı. Beden eğitimi dersine bir üst sınıftaki çocuklardan emanet aldığı şeylerle girmiş bir haylaz gibiydi. Yakası bir yana, paçası bir yana kaymış görüntüsü karşısında yüksek sesle ufladı.

Yanında duran kadına göz ucuyla baktı. Yaşı onunkinden çok ileriydi, ama tiksinti verecek kadar iyi durumda bir vücuda sahipti. Ayna karşısında yaptığı gevşeme ve ısınma hareketlerini de çok iyi beceriyordu. Julie bunları kafasına teker teker kazıdı ve omuzlarını dikleştir-

di. O bir Boğa idi; inatçı bir Boğa! Jake'nin davetini nasıl olup da kabul ettiğini bilemiyordu, ama oradaysa tüm iradesini ve hırsını kullanıp, kendisini içine attığı bu yeni saçmalıktan daha başı dik çıkacaktı.

Omuzlarını yükseltti, çenesini biraz havaya dikti ve kararlı adımlarla koridora çıkıp spor salonuna daldı. Ama kendinden emin bir tavırla attığı adımlar ilerledikçe gitgide yavaşlıyordu. Ne yapması, nereye gitmesi, sözde alıştırmalara nereden başlaması gerektiğini bilemiyordu. İnsanlar her tarafta ter içinde spor yapıyordu ve Julie'nin onların boğuştukları aletler hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Tam en güvenli yerin otomatik çalışan koşu bantları olduğuna karar verip o tarafa yönelmişti ki, gözü Jake'ye ilişince durdu. Bir alıştırma sehpasına sırtüstü uzanmış, ağırlığı kesinlikle Julie'ninkinden az olmayan bir halterle eksersiz yapıyordu.

O şeyi öylesine rahatlıkla kaldırıp indiriyorsa başka hareketleri kim bilir nasıl...

"Hey!"

Jake'nin halteri özel tutamaklara yerleştirip doğrulduğunu gören Julie yutkundu. "Merhaba... Ben de geldim sonunda... Bu şeylerden birisine gidip biraz ısınayım diyordum."

"Şuradaki sana sözünü ettiğim kız."

Julie hiç istememesine karşın dönüp o yana baktı ve bunu yaptığına pişman oldu. Kendisini minyon bir tip olarak görmezdi, ama gözlerini üstünde dolaştırdığı sarışın neredeyse Jake'nin boyundaydı. Dahası, bedeninin görünür bölümü –ki kılığının örttüğü bölümler pek fazla sayılmazdı- güneşte kalıcı şekilde bronzlaşmıştı ve çok iyi oluşturulmuş kasları yaptığı her hareketle terle parlayan teni altında belirginleşiyordu.

"Gördüm," diye mırıldandı.

"Gördüğüne göre onunla nasıl yakınlaşacağına dair bir düşüncen de vardır artık."

"Yok! Ben bir evlilik danışmanıyım. Öncesindeki fasıllara çöpçatanlar ve şu anda dile getirmek istemediğim başla meslek erbapları bakıyor."

Jake kıkırdadı. "Yani başımın çaresine bakmam gerekiyor. Tamam öyleyse. Gidip onunla konuşacağım, ama önce senin çevreye alışmanı

sağlamam gerek. Ne de olsa burada konuğumsun. Ne tür ağırlıklarla çalışmaya başlamak istiyorsun? Lateraller, ense, omuz, sırt presleri... Yoksa önce trisepsler, ya da bisepsler mi?"

"Ne diyorsun be?" Kendisini bir kez daha içinden çıkılması güç bir duruma attığını bir zamandan beri bilen Julie'nin sinirleri boşalmanın eşiğine gelmişti. "Sen kafayı kızları orana burana hayran etmeye takmış bir manyak olabilirsin, ama ben öyle değilim." diye hırladı. "Şu üstünde koşulan zırıltılarda biraz zaman geçirecek ve..."

"Gel buraya."

"Hayır, Jake. Sağlıklı yaşam takıntım falan yok benim. Dürüst olmak gerekirse, neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Ama asıl soru, senin buraya gelmemi neden istediğin galiba."

"Şuraya biraz oturur musun?"

Gösterdiği yer bir Ortaçağ gravüründe olsa kolaylıkla işkence aygıtı sayılabilecek, tellerden, demir çubuklardan ve kara ağırlık kütlelerinden oluşmuş devasa bir düzeneği vinil kaplı oturağıydı. Öte yandan Jake'nin sesinde o denli tatlı bir ton vardı ki, Julie o şeyin bir köşesine ürkek bir tavırla ilişmekten kendini alamadı.

"Şimdi biraz daha rahat yerleş oraya ve şu iki kolu tutup birbirine yaklaştırmaya çalış."

Onun bedeninden yayılan kokuyla başı dönen Julie ipnotize edilmiş gibi sırtını oturağın arkalığına dayadı ve söyleneni yaptı. Aslında tam olarak yapmış sayılmazdı, çünkü aygıtın kollarına yapışıp onları yüzünün hizasında birleştirmeye kalkışınca olan şey, sadece dudaklarının arasından, "Iı-hhh!" diye istem dışı bir ses çıkmasıydı. Jake arkalarda bir şeyleri kurcalayıp tekrar denemesini söyleyince hareketi başardı.

Zorlanmış, ama bedeninin sınırlarını tanımaktan hoşlanmıştı. Aynı eksersizi onun söylediği gibi üst üste sekiz kez tekrarladı. Yerinden doğrulmuş, sonraki hareketin ne olacağını keşfetmek için karmaşık aygıtı incelemeye koyulmuştu. Jake ise salonun öte ucunda kendi eksersizini yapıyordu.

"Merhaba."

Julie başını kaldırınca karşısında yakışıklı denebilecek bir adamın dikildiğini gördü. Birileri ona George Clooney'e benzediğini söylemiş

olmalıydı ki, yüzüne tıpkı onunkine benzer bir gülümseme yapıştırmıştı.

"Buraya Jake ile geldin sanırım."

"Onun arkadaşı mısınız?"

"Birlikte çalışırız. Adım Colin McNary."

Julie uzatılan eli sıktı. "Julie Sommerfield."

"Öyle mi? Demek herkes birbirinizi boğazınızı sıkacağınızı düşünürken siz çıkmaya başladınız."

"Bu bir ilişki değil." Julie şu kadın erkek ilişkisinin nasıl tanımlandığı konusunu biraz daha netleştirmek için üniversite yıllarından kalma kitapları biraz karıştırması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. "Bizimki eski bir dostluk ve burada spor yapmak için birlikteyiz."

"Ama sonuçta birliktesiniz, değil mi?"

Colin sözünü ancak tamamladı, çünkü Jake bir anda yanlarında bitip onu kolundan kavramış ve Julie'den özür dileyerek bir kenara çekmişti. "Sen ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Ne yapmaya çalışır gibiyim sence?" dedi Colin. "Çevredeki en güzel bacaklı kıza yanaşıyorum."

"O benim..."

"Hey, hey!" Colin takışmaktan kaçındığını vurgulamak ister gibi bir adım gerilemişti. "O senin hiçbir şeyin değil. Az önce sordum ve sadece eski dost olduğunuzu söyledi. Başka niyetlerin varsa bunu onun da bir an önce öğrenmesinde yarar var." Birden susmuştu. İrileşmiş gözleri Jake'nin omzunun üstünden bir yere dikildi. "Vay be! Şuna bir baksana!"

Jake döndü ve Julie'nin çalışma setinin bacak geliştirme bölümünü keşfettiğini dehşetle gördü.

Colin, "O bacaklar beline dolansa insanın soluğunu keser be!" diye söylendi.

"Şimdi boğazını sıkacağım ve soluğun sonsuza dek kesilecek." İçinden çok daha fazlasını yapmak, onu parçalara ayırmak geliyordu, ama kendini tuttu. Çoktan tekrar Julie'ye yönelmiş olan Colin'in arkasından dişlerini gıcırdatarak baktı. Rakibi o sırıtkan tipse, kendisini rezil etmeden duruma hakim olmasına imkan yoktu, çünkü Colin, mesele kadınlara asılmak olduğu zaman sınır tanımazdı.

Ellerini beline koyup Julie'nin eksersiz istasyonunun oturağına onun gösterdiği şekilde yerleşmesini, bacaklarını aralayıp kısarak baldır çalıştırma hareketi yapmaya hazırlanışını izledi. Damarlarındaki kan kaynamaya başlamıştı. Oradaki manzaraya yoğunlaşan dikkatini hemen dağıtmazsa kendini kaybedebilir ve bir skandal çıkmasına neden olabilirdi. Başka şeylerle oyalanıp Julie'yi aklından silmesi gerekiyordu. Etrafa bakındı ve gözü bir kenarda ısınma hareketleri yapan sarışın kıza ilişince hiç duraksamadan o yana yürüdü.

"Selam! Ben Jake Danforth."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Daha önce de karşılaştık burada, ama nedense hiç konuşmadık."

"Evet, öyle oldu, değil mi?" Kız gözlerinin kısılmasına neden olacak hoş bir gülümsemeyle baktı ona. "Galiba ikimiz de ilk girişimin diğerinden gelmesini bekledik."

"Evet... Galiba öyle oldu. Bu şeyden sonra... Yani buradan çıkınca birlikte bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Ah, harika olur! Jake Danforth bana çıkma teklif ediyor! Buna inanamıyorum!"

"Şey... Tam olarak çıkma demesek buna..."

"Ben hemen gidip duşumu alıyorum. Seni giriş holünde bekleyeceğim." Arsızca göz kırptı. "Kendini o arada sakın fazla yorma."

Julie dikkatini üstünde olduğu spor aletine yoğunlaştırmaya çalıştı. Jake'nin o sarışına yönelttiği ilgiye kayıtsız görünmenin başka yolunu bulamıyordu. Ve sırıtkan Colin tam o anda bir kez daha yanı başında bitti.

"Buradan çıkınca bir yere gidip terle attığın suyu yeniden edinmen için bir şeyler içsek diyordum."

"Hayır, teşekkür ederim." Benliğini Jake'den sıyırmaya çalışırken şimdi başına bir de, Tanrı'nın kendisini kadınlara bir armağan olarak yarattığını sanan o sersem çıkmıştı. Tam bu konuyu kesin şekilde halledecek ters bir şeyler söylemek için ağzını açıyordu ki, sorunun bir kez daha ikiye katlandığını gördü. Jake onlara doğru geliyordu ve pe-

şinde de onu şevkle izleyen sarışın vardı. Yapılacak tek şey oradan olabildiğince çabuk kaçmaktı. Makinenin üstünden atlayıp duşlara yöneldi, ama yakalanmıştı.

"Juliet, bir dakika..."

"Julie! Adımı bir kez olsa doğru söylemeyi denesen!" Soluğunu koyuverdi.

Bunu öfke çağrıştıran bir şekilde yaptığını umuyordu, ama asıl nedeni Jake'nin ince ter tabakasıyla ışıl ışıl parlayan teninin yarattığı çarpıcı etkiydi. O makinelerin üstünde efor sarf etmenin insanı bitkin düşüreceğini sanırdı, oysa etkisi sanki tam ters yönde oluşuyordu. Kendisini daha canlı hissediyordu ve teninin Jake'ninkine sürtünmesinin bu canlılığı daha da arttıracağı düşüncesine kapılmıştı.

Jake, "Juliet adını Julie'den daha fazla seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben şu anda ikisini de sevmiyorum." Dönüp kararlı olduğunu sandığı adımlarla duşlara doğru yürüdü.

Yirmi dakika kadar sonra duşlardan spor salonunun giriş bölümüne geçerken biraz rahatlamıştı, ama anlaşılan bela peşini bırakmamaya kararlıydı. Colin ile burun buruna geldi.

"Vay canına! Sana spor kıyafetinden daha fazla yakışacak bir şey olmadığını düşünüyordum, ama yanılmışım."

Julie ona aldırmadan etrafına bakındı. Sarışın ortalarda yoktu, ama Jake oradaydı. "Gitmem gerek," diye homurdandı. "Yarın çok yoğun bir gün olacak."

"Yapma, bebek. Bir içki gevşemene yardımcı olur."

"Gergin olduğumu kim söyledi? Ayrıca bana 'bebek' diye hitap eden birisiyle değil içki içmek..."

"İsim konusunda biraz hassastır."

Julie dönüp yanlarına yaklaşan Jake'ye ters ters baktı. "Hassas olduğum tek konu bu değil."

"Her neyse işte. İçki önerisini bir kez daha düşün bence. Babbs ile ben de geliyoruz."

"Babbs mı? O da kim?"

Colin kıkırdadı. "Jake'nin tabancasının kabzasına attığı yeni çentiği o adla anıyorlar sanırım. İçerideki şu sarışın..."

"Anladık!" Sesinin tuhaf kaçacak kadar sert çıktığını fark eden Julie yutkundu. Tavırları garip olmanın ötesine geçmiş, kaba denebilecek bir hal almıştı. Çevresindeki insanların ona zarar vermeye çalıştığı falan yoktu. Savunma mekanizmasının şahlanmış olması insanlara uygarlık dışı davranışlar sergilemesini gerektirmiyordu. Dahası, bu tavrı kendi kendini komik duruma düşürmekten başka şeye yaramayacaktı.

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve, "Pekala," dedi. "Bir içki belki de gerçekten iyi olabilir..."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabah trafiği içinde araç kullanan Julie'nin bir eli durmadan radyoya gidiyordu. Jake'nin yayın yaptığı kanalı radyonun hafızasından silmiş, ama buna şimdi pişman olmuştu. Öteki istasyondaki neşeli müzik bile Jake'nin sesini duyma isteğini bastıramıyordu.

Bunun anlamsız olduğunun bilincindeydi, ama son zamanlarda saçma olmayan ne yaşamıştı ki? En büyük zırvalık da, önceki akşam spor salonundan çıkınca *Blue Moon* denen o bara gitmeyi kabul etmesiydi. Oraya sözde bir içki için gitmişti, ama üçüncü bardağın sonunda hala sıkıştığı köşedeydi ve tek kaçış yolunu da Colin'in iri gövdesi kapatıyordu. Adama onunla ilgilenmediğini anlatabilmesi, Babbs denen şırfıntının durmadan kıkırdayarak Jake'nin kulağına bir şeyler fısıldamasına dayanmasından bile güç olmuştu. Sonunda kendisini oradan kurtarmıştı, ama bütün akşam somurtarak masadaki herkese hırlayarak iyice komik duruma düştüğünün farkındaydı. Eve döndükten sonra da durum düzelmemişti. Önce Nora ile konuşup biraz rahatlamak istemiş, ama Nora'nın, kiraladığı DVD'ye kendini fazlasıyla kaptırması nedeniyle bunu da yapamamıştı.

Kırmızı ışığa yakalanınca uzanıp radyoda deli gibi Jake'nin istasyonunu aramaya koyuldu. Onun sesini duyma isteği uyuşturucu bağımlılarınınki gibi bir krize kapılmanın eşiğine getirmişti onu.

Neler oluyor bana? Neler yapıyorum böyle?

İstasyonu bulamadan yeşil ışık yanınca öfkeyle gazı kökledi. Neler olduğu, neler yaptığı açık şekilde ortadaydı. Aklını yitirmişti. Tam olarak delirmiş olmasa bile, iyi bir terapiste ihtiyacı olduğu kesindi.

"Akşamın çok iyi geçmiş anlaşılan."

Jake başını kaldırıp camın ardından sırıtarak dahili hoparlörden konuşan DeeAnn'a baktı. "Nereden vardın bu kanıya?"

"Hoş bir kızla çıkmışsın."

"Colin mi söyledi? Onun ağzından çıkan her şeye inanmaman gerek. Adam müzmin bir yalancı ve..."

"Ve bu programın yapımcılarından birisi. Yani önümdeki panelde deli gibi yanıp sönen telefon hatlarıyla sağladığın ünü borçlu olduğun kişi."

Jake yanıt vermedi. İşini severdi, ama son zamanlarda iyice rayından çıkıp bir sorun odağı haline geldiği de kesindi. Reklam arasının bitmek üzere olduğunu fark edince doğrulup mikrofona yaklaştı ve hala pis pis sırıtan DeeAnn'a hazır olduğunu belirten işareti gönderdi.

"Ah! Merhaba, Jake! Ben Paisley."

Jake hattın öte yanındaki kızın sesi kulağına alışılmadık derecede genç gelince DeeAnn'a baktı, ama onun omuz siktiğini gördü. "Kaç yaşındasın Paisley?"

"On iki. Yani neredeyse on iki. Ama seni kendim için değil, annem için aradım. Seni dinlemeye bayılıyor. Ve gerçekten çok güzeldir. Birileriyle çıkmaya karar verdiysen onu mutlaka aramalısın. Lütfen, Jake! Ah, lütfen!"

"Pekala, Paisley. Annenin harika bir hanım olduğundan eminim, ama şu aralar birileriyle birlikte olmak gibi bir niyetim yok."

"Neden ki? Bunun için o kafa doktoruna gitmiyor musun? Sana hiç mi yararı olmadı?"

Jake artık açıktan açığa kıkırdayan DeeAnn'a göz attı. "Doktor Sommerfield'den söz ediyorsun sanırım."

Konuşmayı olabildiğince tatlıya bağlayıp başka bir hat aldı, ama arayan o kişi de sözü hiçbir girişe gerek duymadan Julie ve kadınlarla çıkma konusuna getirmişti. Jake onu da geçiştirdi, ama sonraki çağrıların neredeyse hepsi söz birliği etmiş gibi bundan söz ediyordu. İki saatlik program sonunda bitti, ama Jake'nin keyfi iyiden iyiye kaçmıştı. Son yarım saatte radyonun dedikoducuları Zipper ile Colin'in de yayın odasına gelip sırıtarak DeeAnn'ın yanına yerleşmesi sıkıntısını ikiye katlamıştı.

Yayının kapanmasına on saniye kala tam her zamanki kapanış sözcüklerini söyleyecekti ki, gözü bir kez daha camın arkasındaki üçlüye ilişti. "Yayınımızın sonuna geldik," diye başladı kapanış anonsuna. "Bugün durmadan söze karışıp beni konu sıkıntısı çekmekten kurtaran stüdyo arkadaşım DeeAnn'a teşekkür ederek vedaya hazırlanıyorum."

Duralayıp içeridekilere baktı ve yüzlerindeki şaşkınlığın keyfini çıkarttı.

"DeeAnn söz arasında beni iğnelerken bir konuyu dile getirmekten kaçındı. Değer biçilmez katkılarına teşekkür olarak onu bu dertten kurtarayım: Haklı olabilirsin, DeeAnn; Julie Sommerfield konusunda ilginç bir duruma düştüm ve gitgide de batıyorum. Bu durumun duygusal yanından kurtulmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyorum, ama belki de bu umurumda değil. Kimi ilişkilerde duyguların hakkını vermek gerektiğini nasılsa bir gün öğrenecektim."

Geveze üçlünün tüm üyelerinin ağzı açık kalmıştı.

Jake sözü, "Hoşça kal, Portland," diye bağladı. "Gelişmelerden her zamanki gibi ilk sizin haberiniz olacak."

Julie arabasını yaşadığı apartmanın park yerinde durdururken tükenmenin eşiğine gelmişti. Normalde işi başkalarının duygusal sorunlarıyla uğraşmakken, o gün herkes kendisinin meseleleriyle

ilgili gibiydi. Önce Miles Charleston randevusuz gelmiş, konu onun eşiyle olan durumuyken nasıl olmuşsa Jake-Julie meselesine kaymıştı.

Arabasını kilitleyip binaya giren Julie asansörü beklerken o günkü diğer müşterilerini kafasından teker teker geçirmeye koyuldu. Evet, herkes ona terapi yapmak için sözleşmiş gibiydi. En dayanılmazı da, eşi bir süre önce Afrika'ya gidip hiçbir neden göstermeden orada kalmaya karar veren Sue Frenzel'in de aynı misyonu üstlenmeye kalkışmasıydı.

Ve şimdi bu konuda umutsuz bir vakayla daha, Nora ile yüzleşmeye hazırlanmalıydı. Anahtarı usulca kilide sokup daireye girdi ve, "Nora!" diye seslendi. Yanıt gelmeyince rahatlar gibi olmuştu. Nora evde yoktu ve hiç değilse o gelene dek biraz kafasını dinleme fırsatı bulacaktı. Kendisini kanepeye atıp başını omzuna düşürdü ve öylece kaldı.

Nasıl olup da Jake Danforth meselesini evrenin merkezi haline koyabildiğini hala anlayamıyordu. Herkese verirken ezberlediği standart yanıtı dalgın bir şekilde mırıldanarak tekrarladı: "Jake ile aramda olup biten bir şey yok. Bizimki sadece eski anıların beklenmedik bir zamanda ortaya çıkması sonucu yaşanan bir bocalama." Buna kaç kişinin inandığını kestiremiyordu, ama inanmayanların başında kendisinin geldiği kesindi.

Orada o halde ne kadar kaldığını kestiremiyordu, ama kapının çalınmasıyla yerinde sıçramasa daha uzun süre aynı halde oturacağı kesindi. Kalkıp Nora'nın neden anahtarını kullanmadığını düşünerek kapıya gitti ve açtı.

Karşısında Jake duruyordu."Jake..." Sesinin tuhaf bir boğuklukta çıktığını fark edince duralayıp yutkundu ve işi şakaya vurmaya çalıştı. "Senin gibi iyi bir çocuğun bu mahallede ne işi var?"

Jake gülümsedi. "Seni görmem gerekiyordu. Eve dönmeni bir saatten beri park yerinde bekliyordum, ama yukarıya çıkmaya karar vermem yine de birkaç dakikamı aldı."

O ışıltılı gülümsemenin bir kez daha ayaklarını yerden kesmek üzere olduğunu fark eden Julie daha dikkatli olması gerektiğini anlamıştı. Daha dikkatli ve daha kibar... "İçeriye gelsene. Neden görmen gerekiyordu beni?"

Jake girerken, "Kendimi sana daha açık ve net bir şekilde ifade etmek için," diye mırıldandı. "Bu konuda radyodaki herkesten yoğun baskı aldım bugün. Anlaşılan herkes sudan sözlerle geçiştirilmemek için direnmekte söz birliği yapmış."

"Konu derken..."

"Sen ve ben."

"Biz mi? Ama bizim aramızda bir şey olmadı ki."

"Çok doğru. Ben de zaten aramızda 'olmayan' şeyden söz etmek istiyordum."

Julie farkında olmadan kanepenin yastıklarını düzeltmeye koyulmuştu. "Tamam," dedi. "Bu durumda kısa bir konuşma olacak demektir."

"Önce bir şey sormak istiyorum. Cuma günü bir kez daha programıma konuk olur musun?"

Julie dönüp ona baktı. Yüzünde duyduğu şeye inanamaz gibi bir ifade vardı, ama aslında o kadar şaşırmasının nedeni yüreğinin ağzına gelmiş olmasıydı. "Cuma günü işim var."

Jake güldü. "Program sabahın yedisinde başlıyor. O saatte ne işin olabilir ki?"

"Belki de dişlerimi fırçalamam uzun sürüyor. İşim olduğunu söyledim. Ayrıca açıklama yapmam gerekiyor mu?"

"Öyleyse Perşembe günü gel."

"Kent dışında olabilirim ve..." Julie birden duraladı ve gözlerini onunkilerden kaçırdı. Tıpkı kendisine gelen müşteriler gibi davranıyor, gerçekleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Bunun için yalan söyleme yoluna bile sapacaksa gitmeyi artık ciddi ciddi düşünmeye başladığı terapistin işi güç olacaktı. "Korkuyorum," diye mırıldandı.

Şaşırma sırası bu kez Jake'de idi. "Korkuyor musun? Benden mi?"

"Bilemiyorum... Belki."

"Buna bir dakika bile inanmam işte. Juliet Adams korkuyor öyle mi?"

"Juliet Adams'ı bilmem, ama Julie Sommerfield dehşet içinde." Dönüp çaresizlik yansıtan bir ifadeyle Jake'ye baktı. "Her neyse... Şimdi bu konuyu geçelim. Bana söylemek istediğin neydi?"

Jake tam yanıt verecekti ki, kapının kilidine bir anahtar sokuldu. "İstersen başka bir yere gidelim. Aslında öylesi benim için de daha uygun olur."

Nora antredeki kısa bir oyalanmadan sonra oturma odasına girecekti. Julie aceleyle, "Benim için de öyle," dedi. "Nereye gideceğiz."

"Benim evime ne dersin?"

"Selam, Jake." Nora onu o dairede bir kez daha görmekten ötürü her nedense fazla mutlu olmamış gibiydi.

"Merhaba, Nora."

"Ne var ne yok?" Bakışları bu kez de Julie'ye kaymıştı.

"İyidir. Biz biraz çıkacağız. Şeye gidelim diyorduk... Şey yapmaya..." Nora kaşlarını alnının ortasına kadar kaldırmış onun lafı ağzında gevelemesini tamamlamasını bekliyordu. Julie hızla düşünmeye çalıştı. Jake ile akşamın bir saatinde ne yapmak için dışarıya çıkılırdı. "Sigara!" dedi. "Sigara almaya gidecektik."

"Sigara, öyle mi?" Jake aracının direksiyonuna geçerken kendi kendine söyleniyordu. "Yalan söylemek gereği duyduysan aklına daha iyi bir şey gelmedi mi? Ayrıca neden Nora'ya biraz konuşmak için benim evime gittiğimizi söylemekten kaçındığını anlayamıyorum."

"Bilmiyorum, Jake. Kendimi bundan ötürü zaten kötü hissediyorum, bir de sen üsteleme."

Jake aracı hareket ettirirken kıkırdadı. "Terapistlerin işlerinin, kişinin kendisinin bile bilincinde olmadığı gerçekleri ortaya çıkartmak olduğunu sanırdım."

Julie, "Öyle, ama bunun için insanlara manevi işkence yapmayız," diye homurdandı.

"Doğru. Sadece arada sırada tarot falına bakarsınız."

"Fala bakan ben değildim! Teri, kartları çıkartıp açınca kimi şeyleri daha kolay ifade etmesinin bir yolu olacağını düşünerek..."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece takılıyordum sana." Kent dışına uzanan yollardan birine saparken göz ucuyla ona baktı. "Konu bundan açılmışken sana çoktan beri özür borçlu olduğumu ve bunu bir türlü yapamadığımı söylemek istiyorum."

"Konuşmak için geldiğin konu bu muydu?"

"Bir anlamda evet. Teri'nin huyunu iyi bilen bir insan olarak senden ayrılmasını fala bakarak önerdiğini söylediğinde bunu araştırmam gerekirdi. Bense tam tersine, doğrudan sana yüklenmeyi seçtim. Bağışla beni."

"Boş ver, önemli değil."

Jake suskunlaşınca Julie de düşüncelere gömüldü. Önemli olmadığını söylemişti, ama aslında elbette ki çok önemliydi, çünkü o olay aracılığıyla yıllar sonra tekrar karşılaşmışlardı. Ve onu git gide daha derinlerine çeken saçmalık tekrar başlamıştı. Garip bir cadı kılığına bürünüp radyo programına gitmesinin gerisindeki nedenleri biraz deşerse, pek de hoşuna gitmeyecek şeylerle karşılaşacağını biliyordu. Bunu yapmak gerçekten de akıllıca olmazdı. Konuyu kafasından atmak için, "Neden kent dışına çıktık?" diye sordu. "Nerede oturuyorsun?"

"Kentteki daireyi ayrılırken Teri'ye bıraktım. Annem ve babam bir süre önce Palm Springs'e taşındığından eski aile evinde oturuyorum."

Birkaç dakika ailelerden konuştuktan sonra Julie'nin çocukluğundan anımsadığı büyük yapının önünde durdular ve araçtan indiler. Hava serinlemişti. Bakımlı bahçeden eve uzanan yol gerçi çok

uzun değildi, ama Julie belirgin bir şekilde ürperdi. Bunu fark eden Jake verandaya çıkan taş basamakları tırmanırken ceketini çıkartıp onun omzuna koydu.

Julie durumun git gide denetiminden çıktığını düşünüyordu. Omzundaki ceketten bedenine geçen sıcaklık ve burnuna dolan o harika koku, denetiminin daha da kırılmasına neden olmuştu. Jake'nin kapıyı açıp geçmesi için yana çekildiğini fark edince içeriye girdi.

O evi hep dışarıdan görmüştü, ama içinin de dışı kadar etkileyici olduğunu anlamak o loş ışıkta bile güç değildi. Jake giriş holünün tavanından sarkan devasa kristal avizenin ışıklarını yakınca etrafa beğeniyle göz gezdirdi. İki renk mermerle ustalıkla kaplanmış döşeme, duvarlardaki tablolar, masif maun kapılar ve üst kata çıkan sarmal merdiven hayran olunmayacak gibi değildi.

Jake, "Bu koca evde tek başına yaşamayı yadırgadığımdan holün sonundaki çalışma odasını salon gibi kullanıyorum," dedi. "Arkadaki hizmetli dairesini yeniden döşettim. Oradaki yatak odasında kalıyorum."

Birlikte çalışma odasına gittiler, sonra Jake ısıtıcıyı çalıştırdı ve kahve hazırlamak için onu yalnız bırakıp mutfağa geçti. Az sonra kapıda ilk gözüken Jake değil, Aspirin idi.

"Merhaba, oğlum." Julie çömelip köpeğin kocaman kafasını okşadı. Onunla ve sahibiyle aynı zamanda tanıştığı dikkate alınınca, Aspirin on dört yaşında falan olmalıydı.

"Son zamanlarda kendisini pek iyi hissetmiyor." Jake elindeki tepsiyi sehpanın üstüne bırakıp köpeğin yanına çömeldi. "Artık çok yaşlandı ve gözümün her an üstünde olması gerektiği gibi bir hisse kapılıyorum."

Julie doğrulurken, "Bu güç olmasa gerek," dedi. "Ne de olsa artık baş başa kaldınız."

Jake güldü. "Doğru. Evde beni bekleyen sadece o."

Kahvelerini alıp pencerenin önüne gittiler ve kentin ışıklarına bir süre konuşmadan baktılar. Sonunda Jake, "Ya sen?" diye mırıldandı.

"Ben mi? Ne olmuş bana?"

"Evini Nora ile paylaşıyorsun, ama sanki bir tür yalnızlık içindesin."

"Bu ara benimle fazla zaman geçirdin galiba. İçinde gizli kalmış terapist uyandı anlaşılan." Julie onun söylediği şeyi şakaya vurarak yanıtsız bırakmaya niyetlenmişti, ama bu doğru bir tutum değildi. "Aslında haklısın," diye devam etti. "Eşimden ayrıldıktan sonra üniversite yıllarında olduğu gibi Nora ile oturmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm, ama anlaşılan artık büyümüşüz. Bu tür beraberlikler bir süre sonra ilginçliğini yitiriyor. Ne de olsa eskisi gibi haylazlık yapacak değiliz."

"Ya eski eşin? Onunla..."

"Onunla hiçbir şey başında düşündüğümüz gibi gitmedi." Bunları ona neden anlattığını düşünerek dudaklarını birbirine sıkı sıkıya bastırmayı denedi, ama yapamadı. "Kurt ile birbirimiz için doğru insanlar değildik. Benliğinden uzaklaşmaya başladığını söyleyerek 'kendini bulmaya' gitti ve 'kendisini başka birisiyle' buluverdi."

Jake gülümsedi. "Umarım Teri de kendine uygun birisini bulur."

"Ben... Her neyse..."

"Ne söyleyecektin?" dedi Jake. "Lütfen susma. Teri'yi tanıdın ve onun hakkında ne düşündüğünü bilmek isterim."

"Kendisiyle ilgili fazla bir şey anlatmadı. O tek seansta daha çok evliliğinizden konuştuk. Bildiğim..." Duralayıp Jake'ye baktı. "Yani ben onu senin söylediklerinden tanıyorum. Bana Tae Bo mu, her neyse işte... Seni o spor hocasıyla aldattığını söylememiş miydin?"

"Doğru, ama sanırım o sadece benim ilgimi çekmek için yaptığı bir şeydi. Durmadan arıyor. Birkaç gün önce yine telefon etti ve seninle görüşmemden ötürü ne kadar rahatsız olduğunu açık şekilde vurguladı."

"Benimle görüşmenden mi? Ama bu hem senin, hem de benim açımdan profesyonel bir ilişki."

Ve bu da amatörce söylenmiş bir yalan.

Julie dönüp ona uzun uzun baktı, sonra aklından geçenleri kovalamak ister gibi başını iki yana salladı. "Her neyse işte. Umarım Teri kendisine hemen birisini bulur ve yaşamıma karışıp durmayı bırakır. Bunu o amaçla mı yapıyorsun?"

Julie'nin sesindeki garip tonu algılayan Jake hemen itiraz etti. "Neden söz ediyorsun? Yooo... Hayır! Seni görmek istememden söz ediyorsan..."

"Beni Teri'den kurtulmak için görmek istemiyorsan neden üstüme üstüme geliyorsun, Jake." Yarım saati aşkın zamandan beri içinde olduğu gerilim sonuçlarını göstermeye başlamıştı; Julie nedenini kavrayamadığı şekilde hızla öfkeleniyordu. "Birden yaşamımda ortaya çıktın ve her şeyi katlanılması güç hale koydun. Psikolojik yardımımı almaya gelen kişiler bile seninle ilgili öğütler veriyor bana. Nereye dönsem seni ya ses, ya da görüntü olarak karşımda buluyorum ve bu beni..."

"Oysa sen her zaman benim yaşamımdaydın."

"Ve bu beni..." Julie sözüne öfkeyle devam edecekti ki, söylenen o cümlenin içerdiği anlamı kavradı. "Ne dedin? Nasıl..."

"O cadı kostümüyle ortaya çıktığında bile aklımdaydın. Hep seni yakınımda istedim, ama nerede olduğunu bilmiyordum."

"İşte yalan diye buna derim ben!"

"Aklımda her zaman senin olduğuna inanmak bu kadar güç mü yani?"

"Etrafının her zaman Babbs'lar, Pammy'ler ile çevrili olduğu düşünülürse öyle elbette." Julie ellerini birbirine eklemlerini acıtacak kadar sıkı sıkıya kenetlemişti. "Önce okulun, sonra bütün kentin Romeos'su..."

"Juliet."

Julie üstüne dikilen mavi gözler karşısında tanıdık bir paniğe kapılmanın eşiğine gelmişti. Ne yapacağını, nasıl davranacağını

kestiremiyordu. En iyi savunmanın hücum olduğuna karar vererek saldırıya geçmeye hazırlanıyordu ki, onun elini omzunda hissetti. Artık benliğinin her tarafında alarm zilleri çalıyordu. Onu kendisinden uzak tutmak için dönüp ellerini göğsüne dayadı, ama bu durumun daha da kötüleşmesinden başka bir şeye yaramadı. Avuç içlerinden gelip bedeninin her yanına yayılan titreşimler tüm direncini kırmıştı. Kendisini kaçınılmaz öpücükten sakınmak için hiçbir şey yapamadı.

Dudakları usulca birleşirken tek yapabildiği kesik bir inlemeyle karşılık vermekti, ama bu da direnmeden çok istek ifade ediyordu. Bedeni yavaşça ileriye doğru kayıp Jake'nin kaslı göğsüne yaslanırken teslim oldu.

Önce ortamın ve durumun getirdiği bir duygusallıkla başlayan öpüşme git gide çığırından çıkıyor, tehlikeli hal alıyordu. İkisi de artık henüz tam olarak ısınmamış olan mekanın serinliğini hissetmiyordu. Birbirlerinin bedeninde aceleyle dolaşmaya başlayan elleri dokunduğu yerleri ısıtmaya yetiyordu. İlk düğmeler ardı ardına açılmaya, tenlerini diğerinin okşamalarına teslim etmeye başlarken soluklar iyice hızlandı, öpüşme alabildiğine derinleşti. Birlikte hareket ederek geniş deri kanepeye doğru kayarken beklenen sonun yaklaştığını biliyorlardı ve ikisinin de bundan kaçınmak gibi bir niyeti yoktu.

Akıllarında, benliklerinde artık tek bir şey vardı.

Ve kanepeye yığıldıkları anda akılları başlarına geldi. Birbirine dolanmış iki bedenin çöküşü altında kalmış olan Aspirin narin yapılı bir köpek değildi, ama o kadarı onun için bile fazlaydı. Acıyla haykırmaya başladı.

Lanet olsun sana, sapık! Aklın neredeydi be? Neredeyse Jake Danforth ile bir kez daha yatağa giriyor, yaşamını bir kez daha en olmadık açmaza sokuyordun. Aspirin'e dua et kızım! Köpek seni kendine getirmese bitmiştin.

NATALIE BISHOP

Julie kendi kendisini azarlayarak anahtarı kilide soktu ve kapıyı açıp bir hamlede içeriye daldı. O berbat günün ardından istediği tek şey odasına kapanmak, yatağına gömülmek ve becerebilirse doyasıya ağlamaktı. Oturma odasına girince beklentilerini ertelemesi gerekeceğini anladı.

"Selam!" Kendisini öncekinden de berbat hissediyordu, çünkü Nora ile Irving St.Cloud kanepenin üstünde toparlanmaya çalışıyordu. Ne yaparken basıldıklarını uzun uzadıya düşünmeye gerek yoktu; Nora'nın üstündeki bluzun yakası genişleyip bir omzuna kadar düşmüştü ve Irving'in gömleği de ruj lekesi içindeydi. Julie telaşla, "Size ancak birkaç dakika sonra katılabileceğim," dedi. "Tuvalete... Yani biraz işim var orada."

Yatak odalarının açıldığı koridora kaçarken bir yandan orada ne kadar kalması gerektiğini, bir yandan da işlerin artık tamamen çığırından çıktığını düşünüyordu. Banyoda klozetin kapağına ilişip aklını toparlamaya çalıştı, ardından beş dakika kadar sonra bir şey olmamış gibi oturma odasına döndü. Kapıda duralayıp öksürmesi gerekmişti, çünkü içeriden hala şapırtılı öpücük sesleri geliyordu.

"Tekrar merhaba," dedi. "Seni burada görünce garip davrandıysam bağışla Irving, ama biliyorsun..."

"Hiç de garip davranmadın." Irving artık yerinde olmayan kravatını yoklayarak kanepeden kalktı ve ceketini düzelterek gömleğinin yakalarındaki ruj izlerini gizlemeye çalıştı. "Aslında dediğin gibi benim burada olmam ilk bakışta biraz garip sanırım." Göz ucuyla Nora'ya bakıp kapıya doğru yürüdü. "Daha sonra bir araya gelir ve birlikte yemek yeriz, değil mi Julie? Hoşça kal Nora. Konuştuğumuz meselenin ayrıntılarını yarın gözden geçiririz."

Onun çıkıp kapıyı arkasından çekmesini bekleyen Julie eski dostuna döndü. "Konuştuğunuz bir mesele mi vardı? Bana daha çok başka şeylerle meşgulmüşsünüz gibi geldi."

"Ah! Önemli bir konu değildi." Nora gülümsüyordu ve yüzündeki mutlu ifade kesinlikle yapmacık değildi, çünkü her halinden

bulutların üstünde olduğu belliydi. "Irvy bir şey sormak için uğramış."

"Irvy mi? Uğramış mı?"

"Aslında gündüz saatlerinde Clarice dükkana geldi ve... Onun nasıl bir çöpçatan olduğunu bilirsin."

"Hayır bilmem. Onu zaten sen de geçen gün tanıdın."

"Ayrıntıları böyle kurcalamak mesleğinin gereği mi, yoksa karakter özelliğin mi? Sonuçta akşam Irving geldi ve biraz iş konuştuk."

Julie, "Yatay konumda yapılan iş görüşmelerinden hayır gelmez," diyerek koltuklardan birisine yürüdü. "*İş görüşmeniz* nasıl gitti?"

"İyi. Artık ortağız."

Julie tam koltuğa otururken boş bulununca neredeyse düşüyordu. "Ne? İşyerini ona sattın mı yoksa? Bunu nasıl yaparsın, Nora?"

"Kimseye bir şey satmadım. Herkes kendi işini yapacak, ama benim özel kurabiye çeşitlerim kendi ismimle onun dükkanlarında da satılacak. Mağazalardan birisini isim hakkı olarak bana devrediyor." Nora duraladı ve kaşlarını çatarak Julie'ye baktı. "Ayrıca sen neden bu kadar ters davranıyorsun? İşimi geliştirdiğim için sevinmen gerekmez mi?"

"Sen ve Irving St.Cloud! Hayatta birlikte düşünebileceğim son iki kişiyi gecenin bir saatinde sözde iş konuşur halde buluyor ve en yakın arkadaşımın onca emek verdiği şeyi nefret ettiği insana kaptırmak üzere olduğunu öğreniyorum. Sen benim yerimde olsan nasıl tepki verirdin?"

Nora, "Ben sadece akıllıca bir anlaşma yaptım," diye üsteledi. "Bunu neden varımı yoğumu kaptırmak olarak nitelendiriyorsun ki?" Yerinden kalkıp gülümseyerek ona yaklaştı. "Ayrıca sen de yakın zamana dek Jake'yi öldürme planları yapıyordun, ama bu akşam buradan onunla çıkıp gittin."

"Gitmemiz gerekiyordu, çünkü..."

"Çünkü ikinizden birisinin sigarası bitmişti. Hanginiz yakın zamanda sigaraya başladı?"

"Beni böyle sorgulayamazsın."

Nora hiç aldırmadı. "Ama sen beni sorgulayabilirsin, öyle mi? Jake ile nereye gittiniz ve ne yaptınız?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

"İlgilendirir, çünkü aklını kaybetmenin eşiğindesin ve sonunda seni çekecek olan kişi benim!"

İkisi de şimdi ayaktaydı ve birbirine boğaz boğaza gelmenin eşiğindeki dövüş horozları gibi tehditkar bakışlar gönderiyordu. İlk pes eden Julie oldu.

"Onun evine gittik."

"Onunla seviştin mi?"

"Hayır."

"Sevişmek istedin mi?"

"Hayır!" Julie kendisini çapraz polis sorgusu altında gibi hissediyordu. "Elbette hayır!"

Nora'nın bir kaşı bilgiç bir edayla kalktı. "İstedin. Tanrım! Bu şeyle mücadele etmeyi bırak artık, Julie. Nedenini anlamadığım bu savaşı kazansan da çok mutsuz olacaksın. Bunu kabul et ve sersemin teki gibi davranmayı kes. Onu seviyorsun. Jake Danforth'a aşıksın ve böyle giderse bunu anlayacak son kişi sen olacaksın. Olguları olduğundan basit göstermeye çalışmak önemlerini, ya da yaşamındaki ağırlıklarını yitirmelerini sağlamaz."

Julie iki kolunu sıkı bir çığlık atmaya hazırlanır gibi havaya kaldırdı. "Şimdi de sen mi psikolog kesildin başıma? Neden bu günlerde karşılaştığım herkes benim ruhsal çözümlememi yapmaya talip acaba?"

"Bunun için psikolog falan olmaya gerek yok, Julie. Son zamanlarda yaptığın şeyleri bir düşün. Ona aşık olmasan neden saçma sapan bir kılık ve mizansenle karşısına oturdun ve canlı yayında onunla konuşmak gibi bir risk aldın? Üstelik bunu tekrarladın, çevreden gelen yorumlara hiç de senden beklenmeyecek tepkiler ver-

din. onun programına tekrar çıkmaya karar verdin." Nora onu omuzlarından tutup oturttu. "Bocalıyorsun. Böyle bir şey yaşaman gerekmiyor. Onu istediğini kabul et ve olsun bitsin. Gerekiyorsa, onun birlikte olunacak bir insan olmadığı kanısındaysan mücadeleni bunun için ver. Ama öncelikle hiç değilse kendine karşı dürüst olmalısın."

Julie iki eliyle kulaklarını tıkamak istiyor, ama bunu yapamıyordu. Söylenenlerin hepsi doğruydu çünkü. Mesleğinin ilk yıllarında hastalarına, sonra da evlilik sorunu yaşayan müşterilerine verdiği öğüdü tutup Jake konusundaki gerçekleri hiç değilse kendi kendisine itiraf ederse sonuca çok daha çabuk, güvenli bir yoldan ve kendisini toplum içinde rezil etmeden ulaşacağını kabul etmeliydi. Bir süre dişlerini birbirine kenetleyip suskun kaldıktan sonra, "Pekala," dedi. "Haklısın, onu istiyorum."

"İşte bu kadar! Korktuğun kadar kötü müymüş?"

"Evet, öyle!" Julie bir kez daha parlamıştı. "Bunu kabul etmek bile beni öldürüyor! Ve bunun nedenini sadece ben kavrayabilirim."

"Bana söylersen belki ben de anlarım." Nora kollarını göğsünde kavuşturup bir adım geri çekildi ve beklemeye koyuldu.

Onun kararlı halini gören Julie içini dökmekten başka çare olmadığını anlamıştı, ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Ne de olsa kendi kendisine bile itiraf etmediği gerçekleri dile getirmek üzereydi. Sonunda, "Bir insanın üstümde bu kadar baskın bir etkiye sahip olmasını kabullenemiyorum," diye mırıldandı.

"Bunda o kadar kötü olan ne? Adamın birisi seni dayanmakta zorlanacağın kadar etkiliyor ve sen ondan kaçmaya çalışıyorsun. Bunun akla yakın bir açıklaması var mı sence?"

"Yok ve ben de o nedenle Jake'den uzak durmaya çalışıyorum, Nora! Vampirin gün ışığından korkmasına eşdeğer bir duygu bu."

Nora derin bir soluk aldı. "Belki beni bir kez daha işini öğretmeye çalışmakla suçlayacaksın, ama ne yapman gerektiğini biliyorum. Git ve korkularınla yüzleş. İstediğin şeyi yaşa." Durup bir an için düşündü. "Belki de Kurt ile evlenmenin nedeni onu yaşamını

tehdit etme düzeyinde zorlamayacağını düşünmendi. Boşandığından beri onunla aslında neden evlendiğini kendi kendine sorduğundan eminim. Neden tersi farklı sonuç vermesin? Jake'yi önemsediğin her hareketinden, söylediğin her şeyden anlaşılıyor ve eğer öyleyse kaçtığın belki de buydu."

Julie'nin omuzları düştü, yüzüne her şeyden koptuğunun belirtisi olan bir ifade yerleşti. Anlaşıldığı kadarıyla insanların ilişkiler konusunda fikir yürütmesi için üniversiteyi psikoloji bölümü birincisi olarak bitirmesi gerekmiyordu. Elbette ki kendisine güveni tam olan herkes Nora'nın söylediği gibi davranıp yaşamını zorlayan gerçekle yüzleşmeyi seçerdi. İnsanın bundan ötürü ne gibi bir kaybı olabilirdi ki? Son bir çabayla, "Sen nasıl oluyor da Irving ile ilgili kararı bu kadar kısa süre içinde verebiliyorsun?" diye sordu.

Nora omuz silkti. "Adam ne zaman karşılaşsak anlam veremediğim bir tedirginliğe kapılmama neden oluyordu. Ben de bunun kestiremediğim bir nedeni olduğuna karar verip duygularımı serbest bıraktım. Ondan hoşlanıyormuşum."

Julie'nin ağzı açık kalmıştı. "Bu kadar basit mi yani?"

"Bu kadar basit ve bunu anlamak için psikoloji diploması gerekmiyor."

Söylenecek başka şey kalmamıştı; konuşmayı noktalayan cümle bu olmuştu...

ONUNCU BÖLÜM

Julie kapıyı çalarken ne yaptığından hala tam olarak emin değildi, ama sanki hareketlerini denetlemesini engelleyen bir tür uyuşukluk içindeydi. Dahası, yapmakta olduğu şeyi engelleme, davranışlarını dizginleme yönünde içinde en ufak bir istek dahi yoktu. Jake'nin kapısına dayanıp zili parmağını üstünden çekmemecesine çalarken içinde garip bir huzur ve heyecan vardı. Bu duygular kapı açılınca yerini engellenmesi güç bir isteğe bıraktı. Saçları karmakarışık halde kapının önünde dikilen Jake'nin üstünde önü tam iliklenmemiş bir kot pantolondan başka bir şey yoktu ve o haliyle inanılmaz derecede çekiciydi.

Julie oraya gelene dek ilk karşılaşma anını hiç düşünmemişti, ama şimdi ne diyeceğini kestiremiyordu. "Gelmeden önce aramam gerekirdi," diye mırıldandı.

"Hayır, gel içeriye. Tekrar burada olmana sevindim."

"Öyle mi?" Julie içeriye girip birkaç adım attı. "Neden?"

"Uyuyamadım. Hiç..."

"Ben de uyuyamadım. Bu gece öylece çekip giderken seni arkamda neler düşünür halde bıraktığım aklıma geldikçe..." Duralayıp gülümsemeye çalıştı. "Sanırım biraz rahatsız oldum. Benim hakkımda ne düşünüyorsun, Jake?"

Jake yavaş adımlarla çalışma odasına doğru yürüdü. Bir yandan da uzunca bir konuşma yapmaya hazırlanıyordu. "Senin hakkında ne düşündüğümü ilk kez soruyorsun bana," dedi. "Daha önce önemli olan hep senin ne düşündüğündü. Bu belki de doğru yaklaşımdı, çünkü ben

seni, kişiliğini, yaklaşımlarını irdeleme gereğini hiç duymamıştım. Sen Juliet idin." Duralayıp döndü ve ona baktı. "Tatlı, sevecen Juliet. Seni çocukluğumdan liseyi bitirene dek sadece böyle anımsadım ve o gece... Yani mezuniyet balosunun ertesinde yaşananlardan sonra benim için çok farklı bir yere geldin. Sonra ilişkimiz anlayamadığım bir şekilde koptu, ama ben seni hep benliğimde olduğun yerde korudum."

"Jake ben..."

"Bir soru sordun ve beğenmesen de yanıtı sonuna dek dinlemek zorundasın." Onun başını usulca salladığını görünce devam etti. "O gece bizi böylesine etkileyecek neler yaşandığını tam olarak kestiremiyorum. Genç, hatta çocuktuk; kimi yanlış anlaşılmalar, düş kırıklıkları o yaşlar için doğaldır. Ama önemli olan seni tekrar karşımda bulana dek neler hissettiğim ve düşündüğüm. Hep özledim seni. Yaşamımdan önemli birisi eksilmiş gibiydi. Şimdi yakınımdasın ve geçmişi, kaçırdığımız şeyleri baştan yaşama olanağını yakaladığımızı hissediyorum."

Julie bir adım gerileyip sırtını hala aralık olan kapıya yasladı. Duydukları çok güzel, hatta duymak için yaşamından yıllar feda edebileceği kadar güzel şeylerdi, ama aşkı içermiyordu. Sözcüklerin derinlerinde bile aşka dair bir şeyler yoktu. "Çok güzel sözler bunlar, Jake," dedi. "Beni benliğinde öyle yaşattığın için mutluyum, ama benim aradığım farklı bir şey ve senin bunu verebileceğini hiç sanmıyorum."

"Beklentilerinin neler olduğunu bir anda kavramamı beklemek bence haksızlık Juliet. Bana, bize, bu ilişkiye zaman tanıman gerek."

"İlişki mi? Bizimkine bir ilişki denemez ki. Bu olsa olsa..." Julie duralayıp cümlenin sonunu getirmesine yardım edecek sözcükleri kafasında tarttı. Düşünmekte zorlanıyordu, çünkü Jake ile bir ilişkisi olabileceği varsayımı bile heyecandan dizlerinin titremesine neden olmuştu. O şeyi öylesine istiyorsa neden hala var gücüyle direniyordu? Ama bunu çok uzun süre devam ettirmesine gerek kalmayacaktı, çünkü Jake usulca yanına yaklaşıp kollarını onun bedenine dolamıştı. Bu her şeyi tetikleyen hareket oldu.

Dudakları yavaşça birleşirken bu hamlenin nerede sonuçlanacağını artık ikisi de biliyordu. Julie ayaklarının yerden kesildiğini, bedeninin Jake'nin kolları arasında yükseldiğini hissetti. Onun boynuna sarılırken gözlerini kapattı ve yüzünü usulca omzuna yasladı. Kısa zamanda ça-

lışma odasının kapısına varmışlardı, ama kanepeye kadar olan birkaç adımlık yol bile ona sonsuzluk kadar uzaktaymış gibi geliyordu. Sonunda yumuşacık derilerin üstüne yığıldılar ve giysileri bir biri ardından kopartılırcasına çıkartılıp etrafa fırlatılmaya başladı. İkisi de anlam veremedikleri bir telaş içindeydi. Kaçırılmış bir otobüsün peşinden umut içinde koşar gibilerdi ve şimdiden soluk soluğa kalmışlardı.

"Bu ses neydi?" Hala birkaç dakika önceki inanılmaz tutku patlamasının etkisinde olan Jake başını kaldırıp etrafı dinledi.

Julie bunu bile yapamayacak haldeydi. Yattığı yerden, "Herhalde Aspirin çıkartmıştır," diye mırıldandı.

"Evde değil. Keyfi iyice kaçınca bugün onu veteriner kliniğine götürdüm."

"Ah, Jake! Sence hasta mı?"

"Nesi olduğunu bilmiyorum, ama onu evde tutma riskini..."

Aynı ses bir kez daha tekrarlanınca ikisi de kulak kesilmişti. Julie içine daldığı mahmurluktan hızla sıyrılıp kalktı ve etrafa saçılmış giysilerini toplamaya koyuldu. "Sanırım ön kapıda birisi var."

Jake de fırlamıştı. "Ve kapıyı yıkmak ister gibi yumrukluyor." Pantolonunu ayağına geçirip çalışma odasının ağır masif kapısını açınca sesler iyice belirginleşti.

Panik içinde giyinmeye çalışan Julie bir dakika sonra dışarıdan gelen konuşmaları duymaya başlamıştı. Konuşan kadının kim olduğunu anlayınca irkildi ve kapıya yaklaşıp kulak kabarttı.

Şimdi daha iyi duyulacak kadar yakında olan Teri, "Nerede o cadı?" diye bağırıyordu. "İki yanlı çalışan o sahtekarın arabasını tanıyorum ve şimdi kapının önünde. Onu şimdi bulacak ve..."

"Kes sesini ve sakin ol, Teri. Biz boşandık. Benim yaşantım üstünde hiçbir söz hakkın olamaz. İstediğim kişiyle istediğim zaman birlikte olurum. Şimdi hemen terk et burayı, yoksa polis çağıracağım."

"Jake sen..."

"Beni çok iyi duydun. Senden, şımarık ve sığ tavırlarından, yaşamıma taşıdığın tüm sorunlardan usandım artık. Git buradan ve hiç değilse dost kalmamızı istiyorsan bir süre karşıma çıkmamaya çalış."

Dışarıda önce bir sessizlik oldu, bir çift kadın ayakkabısı topuğu mermer zemini sertçe döverek uzaklaştı. Birkaç saniye sonra her şey başladığı gibi bitmişti.

Kendisini deri kanepenin üstüne atan Julie elleriyle yüzünü kapattı. Ortalık durulmuştu, ama onun içinde yepyeni bir karmaşa beliriyordu. Jake'nin yaşamına onca zaman sonra saçma bir kılığa girerek müdahale hakkını kendisine kim vermişti? Adamın gündelik yaşamını, işini, her şeyini etkilemiş, üstelik bunu bir boşanmadan yeni sıyrılırken yapmıştı. Bu durumda Teri'den ne farkı kalıyordu? Sorumsuzca, çocuksu bir öfkeye kapılıp hiç hak etmediği şekilde Jake'nin yaşamına saldırmış olmuyor muydu? Göz ucuyla kapıya baktı ve onun orada sessizce durduğunu gördü.

Bir dakikadan beri kendi kendisine sorduğu soruların hepsinin yanıtı hoşlanmayacağı türdendi. Ama hiç değilse artık tüm bunları neden yaptığına yönelik o çok önemli sorunun yanıtını biliyordu. Kariyerini insan psikolojisi üstüne yapmış bir kişiden kesinlikle beklenmeyecek şekilde davranmasının nedeni ona delice aşık olmasıydı.

Önemli bir sorunun yanıtını almak başka koşullar altında belki olumlu bir gelişmeydi, ama Julie o durumda bunu nasıl değerlendireceğini bilemiyordu. Yanlışlarla, anlam verilemeyen davranışlarla geçen bir dönem kapanmış, acı ve sıkıntıyla dolu olacağı anlaşılan bir yenisi açılmıştı. Jake'ye çocukluğundan beri duyduğu bitmeyen ve karşılıksız kalacağı artık anlaşılan aşkla yaşamaya çalışmak belki ona acı ve sıkıntıdan bile daha fazlasına mal olacaktı.

Usulca yerinden kalktı ve yanındaı geçerken Jake'ye, "Seni bir ara ararım," diye mırıldanıp çıktı.

Sabah trafiği her zamanki gibi berbattı, Julie'nin ruh haliyse her zamankinden daha karanlıktı. Ne yaptığını düşünmeden uzanıp radyoyu açtı ve moralini daha da bozacak bir ses kulaklarına doldu.

"O psikolog bozuntusu tam bir şırfıntı! Tarot kartlarına bakıp beni eşimi bırakmaya ikna etti, sonra da ona kendisi yanaştı. Dün gecenin bir saatinde..."

DeeAnn'ın yayını kesip reklam girmesini beklemeyen Julie radyoyu kapatıverdi. İşler iyice çığırından çıkmıştı ve bu karmaşa içinde Jake'nin değil sevgisini, sempatisini bile kazanmak umutsuz proje haline dönüşürdü. Yapılacak en iyi şey önceki gece verdiği kararı izlemek ve Jake konusunu unutmaya çalışmaktı.

Trafik akmaya başlayınca bürosuna en kısa zamanda ulaşmak için dikkatini araba sürmeye yoğunlaştırdı. On dakika kadar sonra anahtarı kilide sokuyordu. Ayaklarını sürüyerek bekleme salonunu geçti ve odasına girdi. Anımsadığı kadarıyla öğlene kadar randevusu yoktu ve nasıl zaman geçireceğini bilemiyordu. Carolyn Mathers gibi bir çatlağın eşliğine bile muhtaç hale gelmişti. Önce evden geç çıkıp Nora ile biraz dertleşmeyi düşünmüş, sonra gece döndüğünde salonda Irving'in orada olduğuna ve sabahlayacağına dair izler gördüğünü anımsayıp kendisini dışarıya atmıştı. Epey derinlere işlediği artık kesinleşmiş bir aşk yarasıyla uğraşmaya hazırlanırken Nora'nın mutlulukla sırıtan yüzüne katlanamazdı.

Sonunda yapılacak en iyi şeyin radyoyu açıp ortalığı kolaçan etmek olduğuna karar verdi. Jake reklam arası vermeye hazırlanıyordu. Anonsu yapmadan önce bir an için duraladı ve, "Eski eşim Teri'nin de değerli katılımlarıyla klasikler arasına girecek bir program daha yapabilirdik," dedi. "Ne yazık ki, bu hareketli sabahın tadını çıkartacak durumda değilim. Benim için çok değerli iki şeyden yoksun halde başladım güne. Birincisi sadece benim gereken şeyi gerektiği zamanda yapamamamdan kaynaklandı. Juliet'e duygularımı tam olarak açmakta ağırdan aldım ve dün geceden sonra bu fırsatı bir daha ele geçirip geçirmeyeceğimi bilmiyorum."

Julie radyonun başında donup kalmıştı. Jake hangi duygulardan söz ediyordu? Bu sözler gözlerinin dolmasına neden olmuştu, ama sonrakiler yaşların boşanmasına yetti.

"Ve ikincisi de, çok sevdiğim, on beş yıldan beri yoldaşım olan köpeğim Aspirin dün gece öldü."

Julie telefonu kapıp titreyen parmaklarla radyonun numarasını çevirdi. "Ben Julie Sommerfield. Lütfen Jake'yi bağlar mısınız?"

NATALIE BISHOP

Santral görevlisi bıkkın bir sesle, "Hatta kalın," dedi. "Ama beklemedeki onuncu Julie Sommerfield olduğunuzu bilmenizi isterim. Arayan herkes yayına öncelikle bağlanacağı umuduyla onun adını veriyor."

Ahizeyi yerine çarparak bırakan Julie, ofisinden dışarıya fırlarken ne radyoyu kapatmak için duralamıştı, ne de kapıyı kilitlemek için. Asansörü beklemeden merdivenlere koşarken trafiğin hala yoğun olmaması için dua ediyordu.

Radyo binasına gelmek sadece yirmi dakika almıştı, ama o kadar kısa zaman bile binanın girişinde ellerinde köpek yavruları olan ve bunalmış güvenlik görevlisiyle tartışan on kişilik bir kadın grubu oluşmasına yetmişti. Kargaşanın içinden geçen Julie kendini asansöre attı ve canlı yayın odasının olduğu kata çıktı.

Orada onu başka bir sürpriz bekliyordu. Yarım saatten kısa süreden birer köpek yavrusu kapıp gelmiş olan Babbs ile Pammy karşılarında ne yapacağını bilemeden dikilen Jake'ye kırıtıyorlardı.

Julie'nin asansörden indiğini gören Jake umutla, "Hey!" diye seslendi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Burada en güzel yavru köpek yarışması falan mı düzenliyorsunuz?" Bir taraftan da ters ters kızlara bakmıştı.

Babbs sarışın ikisini birkaç saniye için süzdü, yavruyu Jake'nin kucağına atıp yürürken, "Bir arkadaşımın köpeği yavrulamıştı," dedi. "İstemezseniz geri verirsiniz." Julie'nin önünde bir an duralar gibi olmuştu. "Şanslı kızsın."

Pammy de somurtkan bir yüzle aynı şeyi yapınca sonunda yalnız kalmışlardı. Julie, "Aspirin için çok üzüldüm, Jake," diye mırıldandı.

"Ben de öyle."

"Hmmm!"

İkisi de ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda Julie, "Yayında bir şeylerden söz ediyordun," dedi. "Ve ben..."

"Evet, duygularımı sana açma fırsatını değerlendiremediğimden söz ediyordum." Onu kolundan tutup bekleme kanepelerinden birisine götürdü. Şimdi yan yana oturmuşlardı ve gördüğü her şeyi yalayarak tanıma alışkanlığı olduğu anlaşılan köpek yavruları kucaklarındaydı.

Jake, "Buranın böyle bir şey için uygun olmadığını düşünüyor olabilirsin," diye başladı söze. "Ama çocukluğumuzdan beri elime geçen fırsatları nasıl harcadığım düşünülürse fazlasını beklemek lüks olur."

Julie ellerini birbirine kenetlemiş, hiçbir şey söylemeden onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Dün gece geri gelince sana sonunda kimi şeyleri söyleyebileceğimi düşünüp çok sevindim. Ama sonra yine aynı şey tekrarlandı. Teri en olmadık zamanda gelip her şeyi berbat etti. Tıpkı mezuniyet balosunun olduğu gece gibi." Duralayıp dalgın hareketlerle yavrulardan birisinin başını okşadı. "Ve sen gittin. O andan beri yıllar önce olduğu gibi izini kaybetme korkusunun azabını yaşıyorum. Buna bir kez daha katlanamazdım. Çünkü... Çünkü seni seviyorum, Julie. Seni her zaman sevdim ve seninle bir araya gelmemizi engelleyen rastlantılara, talihsizliklere, yanlış anlaşılmalara her zaman çok üzüldüm. Artık hiç ayrılmayalım; hayatımızın sonuna dek birlikte olalım."

Julie'nin başı dönmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde uçuşan havai fişek görüntülerinin gerisinden algılayabildiği tek şey Jake'nin ışıltılı gözleriydi. Gelip boğazına tıkanan yumruya karşın, "Benim de sana söylemek istediğim birçok şey var. Ama önce bir konuyu açıklığa kavuşturalım."

Jake'nin omuzları umutsuzlukla düştü. "Her şeyin açık olduğunu sanıyordum. Ben..."

Julie parmaklarıyla dudaklarına dokunarak onu susturdu. "Az önceki sözlerinle acaba duymayı çok istediğim şeyi mi kastediyorsun? Bunun düş, ya da sanrı olmasından korktuğumdan tekrar söylemeni isterdim."

Yerinde tekrar dimdik olan Jake'nin gözleri umutla parlamaya başlamıştı. "Evlen benimle, Juliet."

"Bunu cadı kılığıyla canlı yayına gelip yaşamını karmakarışık eden, tarot belasını başına saran, Teri ile boşanma meselesinin karmakarışık olmasına, tüm Portland'daki bekar kadınların peşine düşmesine neden olan kadına söylediğinin farkında mısın?"

Jake bir kahkaha attı. "Kiminle konuştuğumun çok iyi farkındayım. Liseden mezun oluşumuzun hemen ertesinde kaçan, üniversite yıllarında benden uzakta olmak için okul değiştiren ve haftalardan beri beni

peşinde koşturan kadınla konuşuyorum. Üstelik bu kez onu bana olumlu yanıt vermeden elimden kaçırmaya niyetim yok." Ciddileşip onun gözlerinin içine baktı ve yineledi. "Evlen benimle, Juliet."

Julie usulca uzanıp yanağını onun omzuna yasladı. "Bunu her zaman istedim ve bil ki bu kez fırsatı kaçırmaya niyetim yok, Romeo..."

SON